Stephen King - Kara Kule Cilt1 Kara Kule
Stephen King - Kara Kule

KİTABIN ORİJİNAL ADI: THE DARK TOWER

KAPAK RESMİ ŞAHİN KARAKOÇ
BASKI 3. BASIM / OCAK 1999

AKDENİZ YAYINCILIK A.Ş.
Matbaacılar Sitesi No: 83 Bağcılar - İSTANBUL
ISBN 975-405-151-8

ALTIN KİTAPLAR YAYINEVİ
Celâl Ferdi Gökçay Sk. Nebioğlu İşhanı
Cağaloğlu - İstanbul
Tel: (0212) 522 40 45 - 526 80 12
511 51 00-511 32 26 Faks:(0212)526 80 11
www.altinkitaplar.com
e-mail: altinkitaplar@turk.net

Stephen King
KARA KULE
TURKÇESI:
Gönül Suveren

Yazarın Yayınevimizden Çıkan Kitapları:
HAYVAN MEZARLIĞI
GÖZ
KUJO
KORKU AĞI
KUŞKU MEVSİMİ
ÇAĞRI
CHRISTIE
MAHŞER
«O»
SİS
TEPKİ
MEDYUM
SADİST
ŞEFFAF
CESET
AZRAİL KOŞUYOR
HAYALETİN GARİP HUYLARI
HAYATI EMEN KARANLIK
GECE YARISINI 2 GEÇE
GECE YARISINI 4 GEÇE
RUHLAR DÜKKÂNI

Silahşor

I

Siyahlı adam çölde kaçıyordu. Silahşor de peşindeydi.
Bütün çöllerin tapınağıydı burası. Gök kubbesinin altında her yana doğru sanki milyonlarca kilometre uzanan dev bir düzlük. Bembeyaz çöl. Gözleri kamaştırıyordu. Burada bir damla su bile yoktu. Çölün kendince bir özelliği olduğu söylenemezdi. Sadece ufukta hafif, beyaz sislere benzeyen dağlar yükseliyordu: Bir de şurada burada tatlı rüyalara, kâbuslara ve ölüme neden olan şeytanotu kümeleri görülmekteydi. Arada sırada karşılaşılan ve mezar taşlarını andıran levhalar yönü belirtiyordu. Çünkü kalın alkali tabakasını yaran bozuk patika bir zamanlar geniş bir şoseydi. Arabaların geçtikleri bir yol. Ama o günler çok gerilerde kalmıştı. Zaman ilerlemiş, dünya da boşalmıştı.
Silahşor sakin sakin ilerliyordu. Ne acele ediyor, ne de oyalanıyordu. Beline şişkin bir sucuğa benzeyen su tulumunu asmıştı. Hemen hemen doluydu tulum. Silahşor yıllar boyunca khef dönemlerinden geçmiş ve beşinci dereceye erişmişti. Yedinci ya da sekizinci dereceden olsaydı hiç susuzluk çekmeyecekti. Vücudunun su kaybetmesini tarafsızca, klinik bir ilgiyle izleyecek ve ancak mantığı «Gerekli,» dediği zaman gövdesinin içindeki karanlık oyuklar ve yarıkların su almalarını sağlayacaktı. Ama o beşinci derecedendi. Yedinci ya da sekizinciden değil. O yüzden susamıştı. Ama su içme gereğini de pek duymuyordu. Bütün bunlar onu belli belirsiz memnun ediyordu. Romantik bir durumdu bu.
Silahşor su tulumunun altına tabancalarını takmıştı. Ellerine çok uygun ağırlıkta, hassas dengeli silahlardı bunlar. Kasıklarının yukarısına, çaprazlamasına kesişen iki kemer takmıştı. Tabancaların kılıfları iyice yağlanmıştı. Bu korkunç güneşin bile onları çatlatması imkânsızdı. Tabancaların kabzaları sandal ağacı tahtasından yapılmıştı. Tahta ince dokulu ve sarıydı. Tabanca kılıflarını ham deriden şeritlerle bağlamıştı. Yürürken tabancalar kalçalarına çarpıyordu. Fişekliklere takılmış olan pirinç kartuşlar güneşte pırıldaklar gibi ışıldıyor, sanki göz kırpıyorlardı. Deri kılıflar hafifçe gıcırdıyordu. Ama tabancalar sessizdi. Az kan dökmemişlerdi, ama bu kısır çölde gürültüye gerek yoktu.
Silahşorun giysileri renksizdi. Ya da, «Yağmur veya toz renginde,» denebilirdi. Gömleğinin yakası açıktı. Elle açılmış deliklere geçirilmiş olan ham deriden şerit gevşekçe sallanıyordu. Ayağında streç blucin vardı.
Silahşor hafif meyilli bir tepeciğe tırmandı. Burada kum yoktu. Çöl iyice kurumuş killi topraktan oluşuyordu. Karanlık bastığı zaman çıkan sert rüzgâr bile ancak bulaşık kaplarını ovarak temizlemek için kullanılan sert deterjana benzeyen, can yakıcı bir toz kayırabiliyordu. Genç adam tepeye eriştiği zaman basılarak söndürülmüş küçük bir kamp ateşinin kalıntılarını gördü. Rüzgâr altı tarafındaydı. Güneşin en çabuk çekildiği yanda. Siyahlı adamın temelde bir insan olduğunu gösteren bu tür ufak tefek işaretler her zaman sevindiriyordu Silahşoru. Dudakları gerildi ve derisi soyulmuş, çukur çukur olmuş suratını hafif bir gülümseme aydınlattı. Silahşor çömeldi.
Şeytanotu yakmış tabii, diye düşündü. Bu çölde yanabilen bir tek o bitki var. Şeytanotu yağlımsı, donuk bir alev çıkararak yanıyordu. Ağır ağır. Sınırlarda yaşayanlar Silahşora, «Alevlerde bile şeytanlar yaşıyor...» demişlerdi. «Biz de bu bitkiyi yakıyoruz ama alevlere bakmamaya çalışıyoruz. Yoksa şeytanlar insanı ipnotize ediyorlar. Alevlere bakan bir kimseye işaret ediyor ve sonunda da onu ateşin içerisine çekiyorlar. Ondan sonra aptallık ederek alevlere bakan biri kendisinden önceki kurbanı görüyor.»
Yanmış otların üzerinde artık o tanıdık, çaprazlama işaretler vardı. Silahşor bitkileri parmaklarıyla itiştirirken gri küllere dönüşüverdiler. Ateşin kalıntıları arasında yanmış bir parça domuz sucuğundan başka bir şey yoktu. Silahşor düşünceli bir tavırla onu yedi.
Siyahlı adamı iki aydan beri bu çöllerde izliyordu. Bu sonsuz gibi gözüken, insanı çıldırtacak kadar tekdüze, cehenneme benzeyen topraklarda onu kovalıyordu. Ama bu ana kadar siyahlı adamın kamp ateşlerindeki işe yaramaz o işaretlerden başka bir iz bulamamıştı. Örneğin, bir teneke kutu, bir şişe ya da bir su tulumu. Oysa Silahşor geride öyle dört tulum bırakmıştı. Ölü yılan derileri gibi.
Belki de kamp ateşleri bir mesajdı. Harf harf açıklanıyordu. «Kaçmana bak,» ya da, «Son yaklaşıyor,» gibi bir şey. Hatta belki de, «Joe'nun Yerinde Yemek Ye,» türünden bir reklam. Ama bu önemli değildi.
Silahşor bu tür işaretlerden anlamıyordu. Ve bu ateşin kalıntıları da diğerleri gibi soğumuştu. Düşmanına daha yaklaşmış olduğunu seziyor, ama bu sonuca nasıl vardığını bilemiyordu. Bu da yine önemli sayılmazdı. Genç adam doğrularak ellerindeki külleri temizledi.
Burada başka hiçbir iz yoktu. Tabii insanın yüzünü ustura gibi kesen rüzgâr sert toprakta kalan hafif izleri de silip süpürmüştü. Silahşor o ana kadar kurbanının başka hiçbir izini bulamamıştı. Hiçbir şey bulamamıştı. Sadece o çok eski karayolunun kenarındaki bu külleri soğumuş kamp ateşi kalıntılarına rastlamıştı. Ona kafasının içindeki telemetre yardım ediyordu.
Genç adam yere oturdu ve su tulumundan bir yudum içti. Çölü bakışlarıyla taradı. Başını kaldırarak güneşe baktı. Şimdi ufka doğru kayıyordu. Ayağa kalkarak kemerine sıkıştırmış olduğu eldivenleri giydi. Ateş yakmak için şeytanotu toplamaya başladı. Bitkileri, siyahlı adamın ateşinden geride kalmış olan küllerin üzerine yerleştirdi. Bu acı bir alaydı. Ve Silahşor susuzluğunun romantik yanı gibi, bundan da hoşlanıyordu.
Ateş yakmak için çelik çakmağını hemen kullandı. Günün son kalıntıları altındaki toprakta kaçak bir sıcaklık ve batı ufkunda alaylı bir turuncu çizgi halini alıncaya kadar bekledi. Sabırla güneye, dağların bulunduğu yana doğru bakıyordu. Yeni bir kamp ateşinden dümdüz yükselecek önce bir dumanı göreceğini umduğu böyle bir şeyi beklediği

yoktu. Sadece gözlüyordu. Çünkü bu da olayın bir parçasıydı. Ancak görünürde hiçbir şey yoktu. Silahşor, siyahlı adama daha yakındı. Ama eskiye kıyasla.
Düşmanına alacakaranlıkta kamp ateşinden yükselen dumanı görecek kadar yaklaşmamıştı henüz.
Genç adam parçaladığı kuru otları tutuşturdu ve rüzgârın estiği yönün aksi tarafına geçerek yere uzandı. Böylece o hayallere neden olan duman bomboş topraklara doğru uçup gitti. Rüzgâr zaman zaman sert tozları kaldırarak devamlı esiyordu.
Yukarıda gökyüzünde yıldızlar hiç göz kırpmıyorlardı. Her zaman vardı onlar. Milyonlarca güneş ve dünya. Başdöndürücü takım yıldızlar. Temel renklerin her tonunda soğuk ateşler. Silahşor seyrederken gökyüzü mordan siyaha dönüştü. Kayan bir yıldız gökyüzünde bir an görkemli bir kavis çizdi. Sonra da kayboldu. Şeytanotu yeni biçimler oluşturarak yanarken etrafa acayip gölgeler düştü. Bu biçimler anlamlı işaretler değildi. Ancak bu çaprazlama kesişen hatlar insanda belli belirsiz korkular uyandırıyorlardı.
Silahşor yakacağı bitkileri anlamlı değil, işe yarayacak bir biçimde yerleştirmişti. Siyahlar ve beyazlardan söz ediyordu bu. Yabancı otel odalarında çarpılmış kötü tabloları düzelten bir adamdan da. Ateş ağır ağır yanıyor, ışıltılı göbeğinde hayaletler dans ediyordu. Ama Silahşor onları görmüyordu artık. Çünkü uykuya dalmıştı. İki biçim, sanat ve ustalık, birbirlerine kaynamışlardı. Rüzgâr inliyordu. Arada sırada ters bir hava akımı dumanların dönerek ona doğru dalgalanmalarına neden oluyordu. Zaman zaman hafif bir duman yüzüne kadar geliyor, rüyaların oluşmasına yol açıyordu. Küçük bir kum taneciğinin istiridyenin içinde inci oluşmasına yol açtığı gibi. Silahşor arada sırada da rüzgârla birlikte inliyordu. Ama yıldızlar bu olaya karşı kayıtsızdılar. Savaşlara, çarmıha germelere ve yeniden canlanmalara karşı da kayıtsız oldukları gibi. Bu durum da genç adamın hoşuna giderdi herhalde.

II

Silahşor son dağın yamacından katırını çekiştirerek inmişti. Hayvanın gözleri sıcak yüzünden yuvalarından uğramıştı. Ölü bir katırın gözleriydi bunlar artık. Genç adam son kasabadan da üç hafta önce geçmişti. Ondan sonra o bomboş araba yolundan ilerlemiş, zaman zaman sınırda yaşayan insanların birbirlerine yaslanmış kerpiç kulübeleriyle karşılaşmıştı. Bu kulübeler şekillerini kaybederek ev halini almışlardı. İçlerinde cüzzamlılar ya da deliler yaşıyorlardı. Silahşora göre delilerle ahbaplık etmek daha iyi oluyordu. O kaçıklardan biri ona çelik bir Silva pusulası vermiş ve, «Bunu İsa'ya götür,» demişti.
Silahşor pusulayı ciddi bir tavırla alırken, İsa'yı görürsem kendisine veririm, diye düşünmüştü. Ama onunla karşılaşacağımı sanmıyorum.
Son kulübenin önünden geceli beş gün olmuştu. Artık önünde hiçbir köy olmadığını düşünmeye başlıyordu. Ama son aşınmış tepeyi de aşınca o tanıdık, çim kaplı alçak damı görmüştü.
Bu evde şaşılacak kadar genç bir adam oturuyordu. Hemen hemen beline kadar inen kızıl saçları vardı. Bir dizi sıska mısırın etrafındaki yabanotlarını çılgınca bir heyecanla ayıklıyordu.
Katır hırıltıyla karışık homurtuyu andıran bir ses çıkardı. Kerpiç evin sahibi hemen başını kaldırdı. Deli bakışlı mavi gözleri hemen Silahşoru yakaladı. Delikanlı iki elini birden kaldırarak genç adamı kısaca selamladı. Sonra da tekrar mısırların üzerine eğildi. Şimdi kulübesinin hemen yanındaki ikinci mısır dizisiyle ilgileniyordu. Kamburunu çıkarmıştı. Şeytanotlarını ve arada sırada güdük mısırları omzunun üzerinden fırlatıyordu. Doğruca çölden esen rüzgâr uzun saçlarını dalgalandırıp uçuruyordu. Artık rüzgâra engel olacak hiçbir şey yoktu.
Silahşor tepeden ağır ağır indi. Sırtındaki su tulumları sakırdayan katırın yularını çekiyordu. Cansız gibi gözüken mısır tarlasının yanında durdu. Ağzında tükrük oluşması için bir yudum su içti. Sonra da kupkuru toprağa tükürdü.
«Ürünün yaşasın.»
Delikanlı, «Sen de yaşa,» diye cevap vererek doğruldu. Sırtı kolaylıkla duyulacak bir biçimde çatırdadı. Silahşoru korkusuzca süzdü. Saçları ve sakalının arasından gözüken suratında o hastalığın izleri pek yokmuş gibiydi. Bakışları biraz delice olmasına karşın, aklı başında gözüküyordu.
Delikanlı, «Mısır ve fasulyeden başka bir şeyim yok,» dedi. «Ama fasulyeye karşılık senin de bir şeyler vermen gerekir. Fasulyeyi arada sırada bir adam getiriyor. Ama burada fazla kalmıyor.» Kahkaha attı. «Ruhlardan korkuyor.»
«Herhalde senin de hayalet olduğunu düşünüyor.»
«Herhalde.»
İkisi bir an sessizce birbirlerine baktılar.
Sonra delikanlı elini uzattı. «Adım Brown.»
Silahşor elini sıktı. Aynı anda evin çimen kaplı alçak damının tepesinde sıska bir kuzgun cırlak bir sesle öttü.
Delikanlı kuşu işaret etti. «Zoltan o.»
Kuzgun adını duyunca yeniden öttü ve Brown'a doğru uçtu. Delikanlının başına doğru inerek oraya tünedi. Pençelerini Brown'un karmakarışık saçlarına doladı.
Sonra da neşeyle, «Canın cehenneme!» diye bağırdı. «Senin canın da cehenneme, buraya gelirken bindiğin atın da canı cehenneme!»
Silahşor dostça bir tavırla başını salladı.
Kuzguna ilham gelmişti anlaşılan. Şiir okur gibi, «Fasulye, fasulye, müzikli ürün,» diye haykırdı. «Ne kadar fazla yersen, o kadar çok yellenirsin.»

«Bu sözleri kuşa sen mi öğrettin?»
Brown, «Galiba öğrenmek istediği sadece buydu,» dedi. «Ona bir keresinde İsa'nın Duası'nı ezberletmeye çalıştım.» Gözlerini bir an kulübeden ayırarak tekdüze uzanan tozlu düzlüğe doğru baktı. «Ama galiba burası 'İsa'nın Duası'na göre bir yer değil. Sen Silahşorsun, değil mi?»
«Evet.» Silahşor yere çömelerek tütün kesesini çıkardı.
Zoltan, Brown'un kafasından havalandı. Kanat çırparak Silahşorun omzuna kondu.
«Herhalde öbür adamın peşindesin.»
«Evet.» Silahşor o kaçınılmaz soruyu sordu. «Buradan geceli ne kadar oldu?»
Brown omzunu silkti. «Bilmem ki... Burada zaman bir garip. İki haftadan daha fazla oldu sanırım. İki aydan daha az. Fasulyeci o adam buradan geçtikten sonra iki kez geldi. Aradan altı hafta geçti galiba. Ama herhalde yanılıyorum.»
Zoltan, «Ne kadar fazla yersen, o kadar çok yellenirsin,» dedi.
Silahşor, «Burada mola verdi mi?» diye sordu.
Brown başını salladı. «Yemeğe kaldı. Senin de yapacağın gibi. Onunla biraz sohbet ettik.»
Silahşor ayağa kalktı. Zoltan haykırarak dama uçtu. Genç adam vücudunu titreten tuhaf bir heyecan duyuyordu.
«Nelerden söz etti?»
Brown tek kaşını kaldırarak Silahşora baktı. «Fazla bir şey söylemedi. 'Burada hiç yağmur yağar mı?' diye sordu. 'Buraya geleli ne kadar oldu? Karını buraya mı gömdün?' Daha çok ben konuştum: Oysa hiç de geveze değilimdir.» Bir an durdu. Şimdi sadece sert rüzgârın uğultusu duyuluyordu. «O büyücü değil mi?»
«Evet.»
Brown ağır ağır başını salladı. «Bunu anlamıştım. Ya sen?»
«Ben sıradan bir insanım.»
«Onu hiçbir zaman yakalayamayacaksın.»
«Yakalayacağım.»
İki adam birbirlerine baktılar. Birdenbire aralarında yoğun bir duygu akımı oldu. Delikanlı o tuzlu kupkuru toprakların üzerinde duruyordu. Silahşor ise çöle doğru inen yamaçta. Silahşor çakmak taşını çıkardı.
«Dur.» Brown cebinden kükürt başlı bir kibrit çıkararak altına kir dolmuş tırnağıyla çaktı. Silahşor sigarasını aleve doğru uzatarak bir nefes çekti.
«Sağol.»
Delikanlı döndü. «Su tulumlarını doldurmak isteyeceksin sanırım. Kaynak geride, saçağın altında. Ben yemek hazırlayayım.»
Silahşor mısır dizilerinin üzerinden dikkatle atlayarak arka tarafa gitti. Kaynak elle kazılmış bir kuyunun dibindeydi. Kuyunun kenarlarına, toz gibi toprağın göçmemesi için taş örülmüştü. Genç adam durmadan sarsılan el merdiveninden inerken, bu taşları döşemek için en aşağı iki yıl çalışmış olmalı, diye düşündü. Taşları buraya kadar taşımış. Sürüklemiş. Duvar örmüş.
Su berraktı ama pek ağır fışkırıyordu. Tulumları doldurmak bir hayli zaman aldı. Silahşor ikinci tulumun ağzını kapattığı sırada Zoltan kuyunun kenarına tünedi.
«Senin canın da cehenneme. Buraya gelirken bindiğin atının da canı cehenneme.»
Silahşor şaşırarak başını kaldırdı. Kuyunun derinliği dört buçuk metre kadardı. Brown'un yukarıdan taş atarak kafasını ezmesi işten bile değildi. Ondan sonra her şeyini kolaylıkla çalabilirdi. Bir deli ya da hasta böyle bir şey yapardı. Ama Brown ne hastaydı, ne de deli. Fakat Silahşor delikanlıdan hoşlanmıştı. Bu yüzden bu fikri kafasından kovdu. Geri kalan tulumları doldurdu. İş olacağına varır, diyordu kendi kendine.
Kulübenin kapısından girerek basamaklardan indiği sırada Brown da sert tahtadan yapılmış bir spatulayla mısırları küçücük bir ateşten geri kalan korların arasına sokuyordu. Aslında bu izbe yer toprak düzeyinden daha aşağıdaydı. Gecenin serinliğinden yararlanılması ve serinliğin korunması için böyle yapılmıştı. Delikanlı boz bir battaniyenin iki ucuna eski tabaklar koymuştu. Fasulyenin suyu, ocağın yukarısına asılmış olan tencerede kaynamaya başlıyordu.
«Suyun parasını da ödeyeceğim.»
Brown başını kaldırmadı. «Su Tanrının bir armağanı. Fasulyeleri ise Doktor Baba getiriyor.»
Silahşor homurtuyu andıran bir sesle güldü. Yere oturup sırtını kaba duvara dayadı. Kollarını kavuşturarak gözlerini yumdu. Kısa bir süre sonra burnuna pişen mısırların kokusu geldi. Brown bir kâğıt dolusu kurufasulyeyi suya atarken bir tıkırtı oldu. Sanki çakıllar birbirlerine çarpıyorlarmış gibi. Arada sırada damda yürüyen Zoltan'ın ayak sesleri duyuluyordu. Tak tak tak! Silahşor çok yorgundu. Son geçtiği Tull köyünde olan o korkunç olaylardan sonra buraya varıncaya kadar günde on altı, bazen on sekiz saat yol almıştı. Son on iki gün de yürüyerek ilerlemek zorunda kalmıştı. Katır artık dayanacak halde değildi.
Tak tak tak.
Silahşor, Brown aradan iki hafta geçtiğini söyledi, diye düşündü. Ya da en fazla altı hafta. Tull'da takvimler vardı. Köylüler siyahlı adamı da hatırlıyorlardı. Çünkü oradan geçerken yaşlı bir adamı iyileştirmişti. O bitki yüzünden ölmekte olan bir adamı. Otuz beş yaşındaki bir ihtiyarı. Eğer Brown yanılmıyorsa siyahlı adam o günden beri fazla ilerleyememişti. Ama artık çöle geldim. Ve bu çölden geçmek cehenneme düşmekten farksız olacak.
Tak tak tak.

Silahşor kendi kendine, kanatlarını bana ödünç ver, kuş, dedi. O kanatları açar ve sıcak hava akımlarına kendimi bırakırım.
Sonra uyuyakaldı.

III

Brown, Silahşoru beş saat sonra uyandırdı. Hava kararmıştı. İçeriyi sadece küllenmiş korların kiraz rengi donuk ışıkları aydınlatıyordu.
Brown, «Katırın öldü,» diye haber verdi. «Ve yemek hazır.»
«Nasıl?»
Brown omzunu silkti. «Kızarmış ve haşlanmış. Başka nasıl olacak? Fazla titiz insanlardan mısın sen?»
«Hayır. Ben katırı kastettim.»
«Düşüp öldü işte. Galiba yaşlıydı.» Brown bir an durdu, sonra da özür dilercesine ekledi. «Zoltan katırın gözlerini yedi.»
«Ya?» Silahşor, bunu tahmin etmeliydim, diye düşündü. Sonra da, «Zararı yok,» dedi.
Masa görevi yapan battaniyenin başına geçtikleri zaman Brown, Silahşoru yine şaşırttı. Tanrıdan kısaca onları kutsamasını istedi. «Yağmur, sağlık, ruhumuzun gelişmesini lütfet.»
Brown sıcak üç mısırı önündeki tabağa koyarken Silahşor ona, «Ölümden sonra hayat olduğuna inanıyor musun?» diye sordu.
Brown başını salladı. «Evet. Bence ölümden sonraki hayat bu işte.»

IV

Fasulyeler birer kurşun gibiydi. Mısır da sertti. Dışarıda azgın rüzgâr toprak düzeyindeki saçakların etrafında homurdanıp inliyordu. Silahşor günlerdir açmış gibi mısır ve fasulyeyi çabucak yedi. O arada dört kap da su içti.
Yemeğin ortalarına doğru kapıdan makineli tüfek sesini andıran bir gürültü geldi. Brown kalkarak Zoltan'ı içeri aldı. Kuş odada uçtu, sonra da keyifsizce bir köşeye çekildi.
«Müzikli meyva,» diye homurdandı.
Silahşor yemekten sonra tütün kesesini Brown'a uzattı. İçin için de, şimdi, dedi. Sorular başlayacak.
Ama delikanlı hiçbir soru sormadı. Sigarasını tüttürürken gözlerini ocaktaki sönmek üzere olan korlara dikti. Kulübe farkedilecek kadar serinlemişti.
Zoltan birdenbire sanki vahiy gelmiş gibi, «Bizleri iğvalardan koru,» diye bağırdı.
Silahşor sanki biri kendisine ateş etmiş gibi irkildi. Birdenbire her şeyin hayal olduğuna karar verdi. Hepsi de hayaldi. Rüya değildi bunlar. Sadece büyülenmişti. Siyah elbiseli adam büyü yapmıştı. Ve şimdi ona insanı çıldırtacak kadar duygusuz bir biçimde, simgelerle bir şeyler anlatmaya çalışıyordu.
Birdenbire Brown'a, «Sen hiç Tull'dan geçtin mi?» diye sordu.
Brown başını salladı. «Evet. Buraya gelirken. Bir kere de Tull'a mısır satmak için gittim. O yıl yağmur yağdı. Hemen hemen on beş dakika kadar. Topraklar sanki ağızlarını açarak suları emdiler. Bir saat sonraysa her taraf yine kupkuru ve bembeyazdı. Ama mısır... Ah, Tanrım, mısır! Onların geliştiğini gözlerinle görebiliyor, büyüdüklerini kulaklarınla duyuyordun. Sanki yağmur onlara bir ağız sağlamıştı. Çıkan mutlu bir ses değildi. Sanki mısırlar iç çekerek, inleyerek topraktan çıkıyorlardı.» Bir an durdu. «Mısır fazla olduğu için bir kısmını götürüp sattım. Doktor Baba bana bu işi yapacağını söylemişti ama beni kazıklayacaktı. O yüzden kendim kalkıp Tull'a gittim.»
«O köyden hoşlanmıyor musun?»

«Evet. Hoşlanmıyorum.»
Silahşor birdenbire, «Beni az kalsın öldürüyorlardı orada,» diye açıkladı.
«Öyle mi?»
«Tanrının dokunduğunu sandıkları bir adamı öldürdüm. Ama aslında söyledikleri doğru değildi. Ona Tanrı değil, o siyahlı adam dokunmuştu.»
«Yani siyahlı adam sana tuzak kurmuştu, öyle mi?»
«Evet.»
Gölgelerin arasından birbirlerine baktılar. Sanki gerçeklerin açıklanacağı bir andı bu.
Silahşor, sorular şimdi başlayacak, diye düşündü.
Ama Brown'un söyleyecek bir sözü yoktu. Sigarası dumanları tüten bir izmarite dönüşmüştü. Silahşor kesesine elini vurduğu zaman delikanlı, «İstemem,» der gibi başını salladı.
Zoltan huzursuzca kımıldandı. Bir şeyler söyleyecekmiş gibiydi ama sonra vazgeçti.
Silahşor, «Sana bu olayı anlatabilir miyim?» diye sordu.
«Tabii.»
Hikâyesine başlamak için uygun sözler aradı ama bulamadı. Sonra, «Su dökmem gerekiyor,» diye mırıldandı.
Brown başını salladı. «Buranın suyu böyle yapar. Bu işi mısırların üzerine yapar mısın lütfen?»

«Tabii.»
Silahşor basamakları tırmanarak, karanlık geceye çıktı. Yukarıda yıldızlar çılgıncasına ışıldıyor, rüzgâr devamlı esiyordu. Genç adamın idrarı tozlu mısır tarlasına doğru bir kavis çizdi.
Beni buraya siyahlı adam yolladı, diye düşünüyordu. Belki de Brown o kara giysili adam. Belki de...
Silahşor bu fikirleri kafasından kovdu. Dayanmasını öğrenemediği tek şey çıldırması ihtimaliydi. Tekrar kulübeye döndü.
Brown ona alayla, «Sinirli bir yaratık olup olmadığıma hâlâ karar veremedin mi?» diye sordu.
Silahşor şaşırarak küçücük sahanlıkta durakladı. Sonra da ağır ağır aşağıya inerek yerine oturdu.
«Sana Tull'ı anlatıyordum...»
«Köy gelişiyor mu?»
«Tull öldü.» Bu sözleri bir an havada asılı kaldı sanki.
Brown yine başını salladı. «Çöl. Bence sonunda her şeyi boğacak. Bir zamanlar çölü aşan bir araba yolu olduğunu biliyor muydun?»
Silahşor gözlerini kapattı. Başı deli gibi dönüyordu. Boğuk boğuk, «Bana ilaç verdin...» diye homurdandı.
«Hayır. Ben hiçbir şey yapmadım.»
Silahşor gözlerini ihtiyatla araladı.
Brown, «Anlatacakların konusunda için rahat değil,» dedi. «Bunu ben senden istemeliyim. Öyle de yapacağım. Bana Tull'ı anlatır mısın?»
Silahşor kararsızca ağzını açtı. Ve bu kez sözcüklerin dilinin ucuna kadar gelmiş olduklarını farkederek şaşırdı. Önce ifadesiz bir sesle kesik kesik konuşmaya başladı. Ama sonra konuşması düzgünleşti. Artık biraz ifadesiz bir sesle ama rahatça anlatıyordu. O uyuşturulmuş gibi hali geçmişti. Şimdi garip bir heyecan duyuyordu. Gece geç saatlere kadar konuştu. Brown onun sözünü hiç kesmedi. Kuş da öyle.

V

Silahşor katırı Princetown'dan almıştı. Tull'a vardığı sırada hayvan hâlâ pek yorulmamıştı. Güneş bir saat kadar önce batmıştı. Ama yine de yoluna devam etmişti. Ona önce köyün gökyüzüne vuran ışıkları yol göstermişti. Sonra da gürültülü bir piyanoda çalınan «Hey Jude» şarkısı. Müzik inanılmayacak kadar kolaylıkla duyuluyordu. Diğer yollar ona bağlanırken şose iyice genişliyordu.
Ormanlar ortadan kalkalı çok olmuştu artık. Onların yerini o tekdüze ovalar almıştı. Bodur çalılar ve çayır otlarıyla kaplı sonsuz kasvetli kırlar, derme çatma kulübeler, içlerinde iblislerin dolaştıkları gölgeli köşkler. İnsanların terkettikleri ya da zorla götürüldükleri uğursuz görünüşlü, bomboş kulübeler. Karanlıkta titreşen bir tek ışığın yerini belirlediği, sınırda yaşayanlara özgü izbeler. Gündüzleri tarlalarda çalışan, akraba evlilikleri sonucu ortaya çıkmış suratsız insanlardan oluşan kabileler. Temel ürün mısırdı bu bölgede. Ama fasulye ve biraz bezelye de yetiştiriliyordu. Arada sırada sıska bir inek kabukları soyulmuş akçaağaç kütüklerinin arasından Silahşora aptal aptal bakıyordu. Genç adamın yanından dört defa arabalar gelip geçmişti. İki kez bu yönden, iki kez de karşı taraftan. Arabalar arkadan yaklaşarak yanından geçtiklerinde hemen hemen boştular. Ama kuzeydeki ormanlara doğru giderlerken daha dolu oluyorlardı.
Çirkin bir bölgeydi burası. Silahşor Princetown'dan ayrıldıktan sonra iki defa yağmur yağmıştı. İsteksizce. Çayır otları bile cılız ve sarımsıydı. Evet, burası çirkin bir yerdi. Silahşor siyahlı adamın izine bile rastlamamıştı. Belki de arabaya binmişti.
Yol ileride bir dönemeç yapıyordu. Silahşor katırı durdurarak aşağıya, Tull'a baktı. Köy yuvarlak, çanak biçimi bir çukura kurulmuştu. Ucuz bir montürü olan adi bir mücevher gibiydi. Köyde ışıklar vardı. Daha çok müzik sesinin geldiği taraftaydı bunlar. Köyde dört yol olduğu anlaşılıyordu. Bunlardan üçü ana yolu oluşturan şoseyle dik açılar yapıyorlardı.
Silahşor, belki köyde bir lokanta vardır, diye düşündü. Hiç sanmıyorum ama olabilir... Katıra dönerek dilini şaklattı. Artık yolun kenarındaki evler daha sıklaşmaya başlamıştı. Ama çoğu yine de boştu. Silahşor küçücük bir mezarlığın önünden geçti. Çarpılmış, yosun tutmuş tahtalar yan yatmışlardı. Etraflarını şeytanotları sarmıştı. Yüz elli metre kadar ileride eski bir levha gördü, üzerinde TULL yazılıydı.
Yarı dalgaya düşmüş insanların seslerinden oluşan bir ahmaklar korosu «Hey Jude»un son uzun nakaratını söylerken Silahşor de köye girdi.
«Naa-naa-naa-naa-na-na-na... hey, Jude...»
Ölü bir sesti bu. Çürümüş bir ağaç gövdesindeki kovukta dolaşan rüzgârın iniltisi gibi bir şey. Eğer Silahşor gürültülü, tıngırtılı piyanonun bayağı sesini duymasaydı, acaba siyahlı adam bu terkedilmiş köyü doldurmaları için hortlakları mı ayaklandırdı, diye düşünecekti. Bu fikir hafifçe gülmesine neden oldu.
Sokaklarda bazı insanlar dolaşıyorlardı; çok değil, sadece birkaç kişi. Denizci tipi bluzlar ve siyah pantolonlar giymiş üç kadın karşıdaki tahta kaldırımdan geçerken dönüp merakla Silahşora bakmadılar. Yüzleri, hemen hemen artık gözükmeyen gövdelerinin yukarısında gözleri olan iri, uçuk renkli beyzbol toplarına benziyordu. Başına hasır bir şapka geçirmiş olan bir ihtiyar kepenkleri kapatılmış bir bakkal dükkânının önündeki basamaklardan Silahşoru seyretmeye başladı. Geç gelen bir müşterisiyle ilgilenen sıska bir terzi bir an durarak yoldan geçen genç adamı süzdü. Hatta onu

daha iyi görebilmek için vitrindeki lambayı havaya kaldırdı. Silahşor başıyla selam verdi. Ama ne terzi, ne de müşteri onun selamına karşılık verme zahmetine katlandı. Genç adam onların gözlerini kalçalarının üzerinden sarkan tabanca kılıflarına dikmiş olduklarının farkındaydı. Ancak on üç yaşlarında bir çocukla sevgilisi bir blok ötede karşıya geçerlerken bir an duraklar gibi oldular. Her adımda toz bulutları kalkıyor, bir süre dağılmıyorlardı. Yolun kenarındaki lambalardan ancak birkaçı sağlamdı. Ama camları donmuş gazyağı yüzünden iyice bulanıklaşmıştı. Camların çoğu kırılmıştı zaten. İleride bir ahır vardı. Herhalde ancak arabalar sayesinde ayakta durabiliyordu burası. Üç çocuk ahırın açık kapısının bir yanında bilye oynamak için tozların üzerine çizdikleri bir dairenin etrafında sessizce çömelmişlerdi. Mısır püskülünden yapılmış sigaralar içiyorlardı. Avluya uzun gölgeleri düşüyordu.
Silahşor katırını onların yanından geçirerek ahırın loş derinliklerine doğru baktı. İçeride kandil gibi tek bir lamba yanıyordu. Çok uzun boylu, tulumlu, sıska bir ihtiyar kuru çayır otlarını yukarıdaki samanlığa doğru atarken gölgesi sıçrayıp titreşiyordu.
Silahşor, «Hey!» diye seslendi.
Yaba durakladı ve seyis öfkeyle döndü. «E, ne olmuş?»
«Katırım var.»
«Aferin sana.»
Silahşor düzgün basılmamış, ağır bir altın parayı bir fiskede yarı karanlık ahıra doğru fırlattı. Altın üzerlerine samanlar saçılmış olan eski tahtalara çarparak şıngırdadı.
Seyis ilerleyerek altını aldı. Gözlerini kısarak yan yan Silahşora baktı. Bakışları genç adamın silah kemerine kaydı ve ihtiyar ekşi bir suratla başını salladı.
«Katırın burada ne kadar kalacak?»
«Bir gece. Ya da iki. Belki de daha uzun bir süre.»
«Bende altının üstünü verecek para yok.»
«Ben üstünü istemedim ki.»
Seyis, «Kanlı para,» diye homurdandı.
«Ne?»
«Hiç hiç.» Seyis katırı yularından tutarak ahıra soktu.
Silahşor, «Hayvanı kurula!» diye seslendi.
Ama ihtiyar dönüp ona bakmadı.
Genç adam dairenin etrafına çömelmiş olan çocukların yanına gitti. Onlar bütün bu konuşmayı aşağılamayla karışık bir ilgiyle dinlemişlerdi.
Silahşor laf olsun diye sordu. «Nasıl gidiyor?»
Çocuklar cevap vermediler.
«Siz bu köyden misiniz?»
Silahşora yine cevap veren olmadı.
Çocuklardan biri, dişlerinin arasına sıkıştırdığı mısır yaprağına sarılı çarpık sigarayı aldı. Yeşil kedi gözünden bir bilyeyi kaparak tozdaki dairenin ortasına attı. Bu başka bir bilyeye çarpıp onu dairenin dışına yuvarladı. Çocuk yine kedi gözünü alarak atışa hazırlandı.
Silahşor, «Bu köyde lokanta var mı?» dedi.
Çocuklardan biri, en küçükleri başını kaldırdı. Ağzının yanında koskocaman bir uçuk vardı. Ama bakışları hâlâ safçaydı. Silahşoru hem ona dokunan, hem de korkutan gizli bir merakla süzüyordu.
«Sheb'in Yerinde bir hamburger yiyebilirsin.»
«Piyano çalınan yer mi orası?»
Çocuk, «Evet,» der gibi başını salladı ama başka bir şey söylemedi. Oyun arkadaşlarının bakışları kötüleşmişti. Gözlerinde düşmanca ifadeler vardı şimdi.
Silahşor elini şapkasının kenarına götürdü. «Sağol. Bu köyde konuşacak kadar zeki birinin bulunduğunu bilmek beni sevindirdi.»
Çocukların yanından geçti. Tahta kaldırıma çıkarak Sheb'in Yerine doğru yürümeye başladı. O sırada çocuklardan birinin aşağılama dolu, berrak sesini işitti. «Ot yiyici! Aşağılık köpek! Ot yiyici!» Bu ses hâlâ çocuksuydu.
Sheb'in Yeri'nin önünde üç gaz lambası alev alev yanıyordu. Bunlardan ikisi öne arkaya açılan çift kanatlı kapının yanlarına, biri de yukarısına çivilenmişti.
İçeride hep bir ağızdan söylenen «Hey Jude» şarkısı sona ermişti. Piyanist şimdi başka eski bir şarkıyı çalıyordu. İçeridekiler kesik mırıltılarla konuşuyorlardı.
Silahşor bir an dışarıda durup içeriye baktı. Yere talaş dökülmüştü. Çarpık bacaklı masaların yanlarına birer tükürük hokkası konmuştu. Bar bir çift ayağın üzerine yerleştirilmiş olan bir keresteden oluşuyordu. Gerisindeki bulanık aynadan piyanistin aksi gözüküyordu. Piyano taburesine oturmaya alışık olan kimseler gibi kamburunu çıkarmıştı. Piyanonun ön tahtası yoktu. O yüzden ellerini tuşlarda dolaştırırken tahta tokmakların yukarı kalkıp indikleri görülebiliyordu. Barın arkasında saman saçlı bir kadın bekliyordu. Arkasına kirli mavi bir elbise giymiş, bir askısı koptuğu için çengelli iğneyle tutturmuştu. Salonun dibinde altı kadar köylü vardı. İçki içiyor ve cansızca «Beni İzle» oynuyorlardı. Altı kadar kişi piyanonun etrafında duruyordu, dört beş kişi de barın önündeydi. Kır saçları karmakarışık yaşlı bir adam kapının yakınındaki bir masada uyuyordu.

Silahşor içeri girdi.
Herkes dönerek ona ve silahlarına baktı, içeriye bir anda derin bir sessizlik çöktü. Sadece bir şeyin farkında olmayan piyanist tuşlara basmayı sürdürdü. Sonra kadın tezgâhın üzerini sildi. Ve her şey normale döndü.
Köşedeki oyunculardan biri, «Beni izleyin,» diyerek karşısındakinin önünde duran üç kupanın yanına dört maçayı dizdi. Kaybeden adam küfrederek parayı uzattı. İskambiller toplandı. Karıştırıldı ve tekrar dağıtıldı.
Silahşor bara yaklaştı. «Hamburger var mı?» diye sordu.
«Tabii.» Kadın genç adamın gözlerinin içine baktı. Belki bu işe başladığı sırada güzeldi ama şimdi yüzü yumru yumruydu. Ve alnında kıpkırmızı bir yara izi helezonlar çiziyordu. Kadın yaranın üzerine bol bol pudra sürmüş ama izi gizleyememişti. Tersine yaraya dikkati çekiyordu.
«Ben de öyle düşünmüştüm. Bana üç hamburger ve bir bira ver.»
Salondaki hava yine usulca değişti. Üç hamburger! Ağızlar sulandı. Diller adeta ihtirasla tükürükleri emdiler. Üç hamburger!
«Beş kâğıt eder. Birayla birlikte yani.»
Silahşor tezgâha bir altın bıraktı.
Bütün gözler parayı izlediler.
Barın gerisindeki, aynanın solunda dumanları tüten bir kömür mangalı duruyordu. Kadın gerideki küçük odaya girerek gözden kayboldu. Sonra elinde, bir kâğıdın üzerine koyduğu etle döndü. Kıymayı bölerek üç köfte yaptı ve ateşin üzerine dizdi. Mangaldan yükselen koku insanı çıldırtacak gibiydi. Silahşor duygusuz bir umursamazlıkla orada bekliyordu. Piyanistin yanlış tuşlara bastığının, kâğıt oyununun ağırlaştığının ve barın önündekilerin kendisine yan gözle baktıklarının hayal meyal farkındaydı.
Biri arkadan tam kendisine yaklaşacağı sırada Silahşor onu aynadan gördü. Köylünün kafası hemen hemen kabaktı. Elini, kemerine bir kılıf gibi takılmış olan kocaman bir av bıçağının sapına dolamıştı.
Silahşor usulca, «Gidip yerine otur,» dedi.
Adam durakladı. Farkına varmadan üst dudağı yukarı kalktı. Tıpkı bir köpeğinki gibi. Ani bir sessizlik oldu. Sonra köylü dönüp masasına gitti. Ve salonun havası yine normale döndü.
Kadın Silahşorun birasını büyük çatlak bir bardağa koydu. Sonra da aksi aksi, «Altının üstünü verecek param yok,» diye söylendi.
«Paranın üstünü vermeni beklemiyordum ki.»
Kadın sanki bu zenginlik gösterisi onun yararına olmasına rağmen yine de kızmış gibi başını salladı. Ama genç adamın altınını aldı. Bir dakika sonra hamburgerleri bulanıklaşmış bir tabağa koyarak uzattı. Köftelerin kenarları hâlâ kırmızıydı.
«Tuz var mı?»
Kadın tezgâhın altından aldığı tuzluğu uzattı. «Ekmek?»
«İstemem.» Silahşor kadının paradan söz ederken yalan söylediğini biliyordu ama onu zorlamak niyetinde değildi. Kabak kafalı adam zehirli bakışlarla onu süzüyordu. Tahtaları oyulup çatlamış masaya bıraktığı ellerini yumruk yapıyor, sonra parmaklarını gevşetiyordu. Burun kanatları düzgün aralıklarla kabarıyordu.
Silahşor sakin sakin, adeta nezaketle hamburgerlerini yemeye başladı. Eti çatalıyla parçalayıp lokmaları ağzına götürüyor, bu sığıra başka nelerin katıldığını düşünmemeye çalışıyordu.
Yemeğini bitirirken bir bira daha istemeye ve bir sigara sarmaya hazırlandı. Aynı anda bir el omzunu kavradı.
Silahşor birdenbire salonun yine sessizleşmiş olduğunu farketti. Döndü ve içeriye girdiği zaman kapının yanında uyuyan adamla burun buruna geldi. Korkunç bir surattı onunki. Pis pis şeytanotu kokuyor, sanki ondan zehirli bir hava yayılıyordu. Gözleri lanetlenmiş insanlarınki gibiydi. Gören ama yine de göremeyen bir insanın yuvalarından uğramış, sabit bakışlı gözleri. Bu gözler içe, bilinçaltının pis kokulu bataklıklarından yükselen, çığrından çıkmış, kontrol altına alınamayan rüyaların oluşturduğu kısır bir cehenneme dikilmişlerdi.
Tezgâhın arkasındaki kadın hafifçe inledi.
Adamın çatlamış dudakları kıpırdandı, aralandı. Yosunlu, yeşil dişleri ortaya çıktı.
Silahşor, artık şeytanotunu sigara gibi bile içmiyor, diye düşündü. Çiğniyor. Gerçekten çiğniyor.
Bu düşünceyi hemen bir başkası izledi. Ölü o. Bir yıl önce ölmüş olması gerekirdi.
Bir başka düşünce diğerini takip etti. Siyahlı adam.
İki adam birbirlerine baktılar. Silahşor ve çılgınlık sınırını aşmış olan Tull'lı.
Köylü konuşmaya başladı. Silahşor onun kendisine «Soylu Dili»yle hitap ettiğini duyunca çok şaşırdı.
«Lütfet de bir altın ver, Silahşor. Sadece bir altın vermez misin? Güzel bir şey için?»
«Soylu Dili.» Silahşorun kafası bir an bu düşünceyi incelemek istemedi. Yıllar oldu. Tanrım. Yüzyıllar. Binlerce yıl. Artık hiç kimse Soylu Dilini konuşmuyor. Bu dili bilenlerin sonuncusu benim. Sonuncu Silahşor. Diğerleri...
Elini uyuşmuş gibi göğüs cebine sokarak bir altın çıkardı. Tull'lı etleri yarılmış, kabuk kabuk olmuş elini uzatarak altını aldı. Parayı okşadı. Gaz lambalarının yağlı ışığını yansıtması için yukarı kaldırdı. Altın o gururlu, uygar ışıltılarını çıkararak parıldadı. Altınımsı. Kızılımsı. Kanımsı ışıltıyla.
«Ahhh...» Bir sözcüğe benzemeyen, zevk dolu bir sesti bu. Yaşlı adam sendeleyerek döndü ve masasına doğru gitti. Altını gözlerinin hizasına kaldırmış çeviriyor, ışıldatıyordu.

Salon hızla boşalıyor, kapının iki kanadı bir öne bir arkaya açılıp kapanıyordu. Piyanist piyanonun kapağını çarparak kapattı ve ancak opera komiklerde görülecek uzun adımlarla diğerlerini izledi.
Kadın onun arkasından, «Sheb!» diye bağırdı. Sesinde şirretlikle korku garip bir biçimde birbirine karışmıştı. «Sheb, buraya gel! Kahretsin!»
O arada yaşlı adam masasına dönmüştü. Altını kırık masada çevirdi. Yarı ölü, yarı canlı gözlerinde boş bir ilgiyle parayı seyretti. Altını ikinci defa döndürdü. Sonra üçüncü defa. Gözkapakları ağırlaştı. Daha altının dönüşleri sona ermeden başını tahtaya dayadı.
Kadın öfkeyle, «İşte olan oldu,» dedi. «Müşterilerimi kaçırdın. Memnun musun?»
Silahşor, «Yine gelirler,» diye cevap verdi.
«Bu gece gelmezler artık.»
«Kim o?» Silahşor ot yiyiciyi işaret etti.
«Haydi sen...» Kadın eliyle müstehcen bir işaret yaptı.
Silahşor sabırla, «Bunu bilmem gerekiyor,» dedi. «O...»
Kadın homurdandı. «O seninle acayip bir dille konuştu. Oysa Nort ömrü boyunca hiç böyle konuşmadı.»
«Ben bir adamı arıyorum. Onu tanıdığından eminim.»
Kadın genç adama baktı. Öfkesi geçmiş, yerini düşünceli bir ifade almıştı. Bu da yerini ısrarlı bir bakışa bıraktı. Bir pırıltıya.
Silahşor bu ifadeyi daha önce de görmüştü. Eski binanın tahtaları gıcırdıyordu. Uzaklarda bir köpek havlayıp uluyordu. Silahşor bekledi. Kadın onun bazı şeyleri bildiğini anladı ve gözlerindeki o ışıltı kayboldu. Şimdi umutsuzca bakıyordu. Gözlerinde sözlerle açıklanmasına gerek olmayan dilsiz bir ihtiyaç vardı.
Kadın, «Fiyatımı biliyorsun,» dedi.
Silahşor onu dikkatle inceledi. Kendi kendine, yara izi karanlıkta gözükmez, dedi. Vücudu ince. Yani çöl ve zorlu yaşam koşulları her tarafını sarkıtamamış. Vaktiyle fena değilmiş sanırım. Hatta belki de güzelmiş. Ama bu da önemli değil. Kara, kısır rahmi mezar böcekleriyle de dolu olsa önemli sayılmaz. Çünkü bu yazı böyle yazılmış.
Kadın ellerini yüzüne götürdü. Yine de biraz gücü vardı. Ağlayacak kadar gücü.
«Bakma bana! Öyle zalimce bakmana hiç gerek yok!»
Silahşor, «Özür dilerim,» dedi. «Zalimlik etmek istemedim.»
Kadın, «Hiçbiriniz istemezsiniz zaten!» diye haykırdı.
«Lambaları söndür.»
Kadın, elleri yüzünde, ağlamaya başladı. Silahşor onun suratını elleriyle kapamasına sevindi. Yara izi yüzünden değil. Ama kadın böylece sanki genç kızlığına dönmüş oluyordu. Elbisesinin askısına taktığı iğne yağlı ışıkta pırıldıyordu.
«Işıkları söndür ve kapıları kitle. O bir şey çalar mı?»
Kadın, «Hayır,» diye fısıldadı.
«Öyleyse lambaları söndür.»
Kadın Silahşorun arkasına geçinceye kadar ellerini yüzünden çekmedi. Sonra lambaları teker teker kısarak söndürdü. Karanlıkta Silahşorun elini tuttu. Avucu sıcaktı. Genç adamı yukarıya götürdü. Yaptıklarını gizlemelerini gerektirecek ışık yoktu.

VI

Silahşor karanlıkta sigaralar sardı. Yaktı ve birini kadına verdi. Odaya kadının kokusu sinmişti. Taze leylak kokusu. Çölün kokusu bunu bastırmış, sakatlamıştı. Bu tıpkı denizin kokusuna benziyordu. Silahşor birdenbire ilerideki çölden korktuğunu anladı.
Kadın, «Adı Nort,» diye açıkladı. Mihnet ve sıkıntı sesini bozmamıştı. «Sadece Nort. Öldü o.»
Silahşor bekledi.
«Ona Tanrı dokundu. Daha doğrusu Onun bir habercisi.»
Silahşor, «Ben Tanrıyı hiç görmedim,» dedi.
«Ben bildim bileli o buradaydı. Nort yani. Tanrı değil.» Kadın karanlıkta haşince güldü. «Nort bir ara balcılık yaptı. Sonra içmeye başladı. O otları koklamaya. Sonra sigara yapıp içmeye. Çocuklar artık Nort'un peşine takılıyor, köpekleri üzerine saldırtıyorlardı. Pis pis kokan yeşil bir pantolon giyiyordu. Anlıyor musun?»
«Evet.»
«Nort şeytanotunu çiğnemeye başladı. Ve sonunda bir köşeye çekilip oturdu. Hiçbir şey yemiyordu artık. Belki kendince bir kral olduğunu düşünüyordu. Çocukların saray soytarıları, köpeklerin birer prens olduklarını da.»
«Evet.»
Kadın, «Barın tam önünde öldü,» diye anlatmasını sürdürdü. «Tahta kaplı kaldırımda gürültüyle ilerledi. Çocuklarla köpekler peşindeydiler. Nort'un ayaklarındaki botlar hiç eskimiyordu. Mühendislerin giydikleri botlardandı. Nort birbirine sarılıp dolanmış tel elbise askılarına benziyordu. Gözlerinde cehennemin bütün ateşlerini görebiliyordun. Ama o sırıtıyordu. Çocukların Azizler Gecesinde balkabaklarına yaptıkları sırıtkan suratlara benziyordu yüzü. İnsanın burnuna pis bir koku geliyordu. Üzerinde pis kılığın, otun ve hastalığın kokusu. Salyaları ağzının iki yanından yeşil kanlar gibi akıyorlardı. Galiba içeriye girerek Sheb'in piyanosunu dinlemek istiyordu. Ve tam kapının önünde durarak

başını yana eğdi. Onu görebiliyordum. Nort'un bir araba gürültüsü duyduğunu sandım. Ama o sırada gelecek bir posta arabası da yoktu. Sonra Nort kustu. Kusmuğu kapkara ve kanlıydı. O sırıtkan ağzından kanlar ızgaradan akan pis yağmur suları gibi fışkırıverdi. Koku çıldırarak koşmana neden olacak kadar keskindi. Nort ellerini havaya kaldırdı ve kusuverdi. Hepsi o kadar. Ve sırıtarak kendi kusmukları arasında can verdi.»
Alice adlı kadın, Silahşorun yanında titriyordu. Dışarıda rüzgâr devamlı inliyor, uzaklarda bir yerde bir kapı çarpıyordu. Rüyada duyulan bir sese benziyordu bu. Duvarların arasında fareler koşuşuyordu.
Silahşor, herhalde köydeki fare besleyecek kadar tek zengin yer burası, diye düşündü. Elini kadının karnına koydu. Alice şiddetle irkildi, sonra da gevşedi.
Silahşor, «Siyah elbiseli adam,» dedi.
«Her şeyi öğrenmek istiyorsun! Öyle değil mi?»
«Evet.»
«Pekâlâ. Anlatacağım...» Alice genç adamın elini avuçlarının arasına alarak anlatmaya başladı.

VII

Siyahlı adam Nort'un öldüğü gün akşama doğru geldi. Rüzgâr uluyor, toprağın gevşek üst tabakasını yerden koparıyordu. İri kum tanelerini ve köklerinden söktüğü mısırları döndüre döndüre uçuruyordu. Kennerly ahıra asma kilidi takmıştı. Diğer birkaç tüccar da kepenklerini indirmiş ve üzerlerine keresteleri dayamışlardı. Gökyüzü sarı bir renge bürünmüştü. Eski kaşar rengine. Bulutlar, biraz önce o bomboş çölde korkunç bir şey görmüşler gibi gökte hızla kayarak uzaklaşıyorlardı.
Siyahlı adam bir tarafı zangırdayan bir arabayla geldi. Aracın üzerine bir muşambayı germişti. Muşamba dalgalanıp duruyordu. Köylüler onun gelişini seyrettiler. Elinde bir şişe içkiyle pencerenin önünde yatan ihtiyar Kennerly, kapıya vurursa açmayacağım, diye karar verdi. Teni sıcak büyük kızlarından biri yanında duruyordu.
Ama siyahlı adam arabasını çeken doru atı sola doğru döndürmeyerek yoluna devam etti. Arabanın tekerleklerinden yükselen toz bulutlarını rüzgâr heyecanla yakalıyordu. Yabancı bir rahip ya da bir keşiş olabilirdi. Arkasında toz içinde kalmış bir cüppe vardı. Gevşek bir kukuleta başını örtüyor ve yüz hatlarını gizliyordu. Siyah cüppesi dalgalanıp uçuşuyor, altından kalın deriden yapılmış küt burunlu, tokalı botlar gözüküyordu.
Siyahlı adam arabayı Sheb'in Yerinin önünde durdurup atını bağladı. Hayvan başını eğerek yere doğru homurdandı. Yabancı arkaya gidip muşambanın bir ucunu açtı. Oradan aldığı eski bir eyer çantasını omzuna vurarak, barın iki tarafa da açılan kapılarından içeri girdi.
Alice merakla onu seyrediyordu. Ama başka hiç kimse siyahlı adamın gelişini farketmemişti. Müşterilerin hepsi de iyice sarhoştular. Sheb, Metodist ilahilerini caz temposuyla çalıyordu. Fırtınadan kaçmak ve Nort'un başında beklemek için erkenden gelmiş olan kır saçlı serserilerin şarkı söylemekten sesleri kısılmıştı. Sheb de fazla içmiş, neredeyse kendinden geçmek üzereydi. Başı dönüyor ve yaşayabildiği için şehvet duyuyordu. Piyanoyu telaşla, mekik hızıyla çalıyor, parmakları tuşların üzerinde uçuşuyordu.
İnsanlar çığlıklar atıp bağırıyorlar ama hiçbir zaman rüzgârın uğultusunu bastıramıyorlardı. Ancak zaman zaman sanki ona meydan okumaktaydılar. Bir köşede Zachary, Amy Feldon'un eteğini kaldırmış kadının dizlerine Burç işaretleri çiziyordu. Başka birkaç kadın ortalıkta dolaşıyorlardı. Herkes çok şevkliydi sanki. Ama kapının çift kanatlarının arasından süzülen fırtınaya özgü ışık sanki onlarla alay ediyordu.
Nort'u salonun ortasındaki birbirine bitiştirilmiş iki masanın üzerine yatırmışlardı. Botlu ayakları mistik bir V harfi oluşturuyordu. Ağzı gevşekçe bir sırıtmayla açık kalmıştı. Oysa biri ölünün gözlerini kapatmış ve üzerlerine de birer sahte jeton koymuştu. Göğsünün üzerinde kavuşturduğu ellerine de birer tutam şeytanotu sıkıştırmıştı. Zehir gibi kokuyordu Nort.
Siyahlı adam kukuletasını iterek bara yaklaştı. Alice onu seyrediyordu. Duyduğu korku, içinde her zaman saklı olan o tanıdık ihtiyaca karışıyordu. Yabancının üzerinde hiçbir dini simge yoktu ama bu da tek başına önemli bir şey sayılmazdı.
Siyahlı adam, «Viski,» dedi. Sesi yumuşak ve tatlıydı. «İyi cins viski.»
Alice tezgâhın altına uzanarak bir şişe Star çıkardı. Yabancıya yerel zehiri, en iyi cins viski diye yutturabilirdi ama öyle yapmadı. Bardağa viski doldururken siyah cüppeli adam da onu izledi. Gözleri iri ve ışıl ışıldı. İçerisi iyice loş olduğu için gözlerinin rengini anlamak mümkün değildi. Alice'in o ihtiyacı daha da arttı. Geride diğerleri hâlâ bağırıp haykırıyorlardı. Sheb o iğdiş edilmiş, değersiz yaratık «Hıristiyan Askerleri»ni çalıyordu. Biri de Milli Teyzeyi şarkı söylemesi için ikna etmişti. Kadının bozuk sesi gürültüyü yarıyordu. Bir dananın beynini yaran kör bir balta gibi.
«Hey, Allie!»
Kadın servis yapmaya gitti. Yabancının sessizliği onu sinirlendirmişti. Siyahlı adamın renksiz gözlerine ve içindeki o açlığa da kızıyordu. İhtiyaçlarından korkuyordu. Bu değişikliğin bir işareti olabilirdi. Değişiklik de yaşlanmaya başladığının habercisi. Ve Tull'da yaşlılık bir kış gurubu kadar kısa ve soğuk olurdu.
Alice fıçı boşalıncaya kadar bardaklara bira doldurdu. Sonra da başka bir fıçıyı açtı. Sheb'i yardıma çağırmaktan kaçınmayı çoktan öğrenmişti. Evet, koşarak gelirdi. Bu bakımdan bir köpekten farkı yoktu. Ama fıçıyı açmaya kalkışırsa ya parmaklarını koparır ya da biraların etrafa fışkırmasına neden olurdu. Alice bu işi yaparken yabancı da gözlerini ona dikti. Kadın onun bakışlarını hissediyordu.

Yerine döndüğü zaman yabancı, «Bu akşam müşteri çok,» dedi. İçkisine dokunmamıştı. Viskiyi ısıtmak için bardağı avuçlarının arasında döndürüyordu.
Alice, «Ölünün başında beklemeye geldiler,» diye açıkladı.
«Ölüyü farkettim.»
Kadın ani bir nefretle, «Hepsi de serseri,» dedi. «Haytalar.»
«Bu durum onları heyecanlandırıyor. Adam ölmüş. Ama onlar yaşıyor.»
«Nort sağken onunla alay edip dururlardı. Şimdi de yine onunla alaya kalkışmaları hiç de doğru değil. Bu...» Alice sustu. Duygularını ya da bu durumun neden müstehcen olduğunu anlatmayı başaramamıştı.
«Ot yiyenlerden miydi o?»
«Evet! Başka neyi vardı ki?» Alice yabancıyı suçlarcasına konuşmuştu. Ama siyahlı adam bakışlarını ondan kaçırmadı. Kadın kanın yüzüne hücum ettiğini sezdi. «Çok üzgünüm. Siz rahip misiniz? Herhalde bu olay sizi tiksindiriyor.»
«Rahip değilim ve olay da beni tiksindirmiyor.» Yabancı viskiyi başına dikti. Yüzünü de buruşturmadı. «Lütfen bir tane daha.»
«Önce paranızın rengini görmem gerekiyor. Özür dilerim...»
«Dilemene gerek yok.»
Siyahlı adam kaba bir gümüş parayı tezgâha bıraktı. Paranın bir yanı kalın, bir yanı da inceydi. Alice daha sonra da yapacağı gibi, «Bende paranın üstü yok,» diye mırıldandı.
Yabancı başını sallayarak bu konuyu kapattı. Alice bardağını tekrar doldururken dalgın dalgın onu seyretti.
Alice, «Buradan geçiyordunuz sanırım,» dedi!
Siyahlı adam uzun bir süre cevap vermedi. Kadın tam sorusunu tekrarlayacağı sırada yine başını salladı. Ama bu kez sabırsızlıkla. «Önemsiz şeylerden söz etmekten vazgeçin. Burada, ölümün karşısındasınız.»
Kadın irkildi. Hem kırılmış, hem de şaşırmıştı. Önce, bana din adamı olmadığını söyledi ama bu doğru değildi, diye düşündü. Mahsus. Beni sınamak için.
Yabancı açık açık, «Onu severdiniz,» dedi. «Öyle değil mi?»
«Kimi? Nort'u mu?» Alice güldü. Şaşkınlığını gizlemek için sinirlenmiş gibi bir tavır takındı. «Bence siz...»
Siyahlı adam konuşmasını sürdürdü. «Yufka yüreklisiniz. Ve biraz da korkuyorsunuz. O adam şeytanotuna alışmıştı ve cehennemin arka kapısından içeri bakıyordu, işte şimdi orada yatıyor. O arka kapıyı bile suratına kapattılar. Ve kapıyı sizin içeri girme zamanınız gelinceye kadar açmayacaklarını düşünüyorsunuz. Öyle değil mi?»
«Neniz var sizin? Sarhoş musunuz?»
Siyahlı adam alayla, «Bay Nort öldü...» dedi. «Herkes kadar ölü o da. Siz ya da başkaları kadar.»
«Barımdan çıkıp gidin.» Alice içini titreşen bir tiksintinin doldurduğunu hissetti. Ama hâlâ o sıcak isteği duyuyordu.
Yabancı usulca, «Endişelenmeyin...» diye mırıldandı. «Endişelenmeyin. Bekleyin. Sadece bekleyin.»
Adamın gözleri maviydi. Alice birdenbire rahatladı. Sanki bir ilaç almış gibi.
Yabancı «Gördünüz mü?» diye sordu. «Görüyor musunuz?»
Kadın sessizce başını salladı. Siyahlı adam bir kahkaha attı. Güzel, güçlü, kirli bir yanı olmayan bir gülüştü bu. Bardakiler başlarını döndürerek baktılar. Yabancı birdenbire onlara doğru döndü. Bilinmeyen bir etkiyle birdenbire ilginin odak noktası halini alıverdi. Milli Teyze şaşaladı, durakladı. Sesi çatlak tiz bir notayla kesildi. Bardakiler yabancıya endişeyle baktılar. Rüzgâr kumları binanın yanına çarpıyordu.
Sessizlik uzadı, uzadı, uzadı. Alice'in soluğu boğazında düğümlendi sanki. Başını eğdi ve ellerini tezgâhın altında karnına bastırmış olduğunu gördü. Herkes siyahlı adama bakıyordu. Adam da onlara. Sonra yabancı bir kahkaha daha attı. Güçlü, tatlı, karşı koyulamayacak bir kahkaha. Ama diğerleri onunla birlikte gülmek istemiyorlardı.
Siyahlı adam bardakilere, «Size bir harika göstereceğim!» diye bağırdı.
Ama köylüler sadece baktılar ona. Bir hokkabazı seyretmeye götürülen ama artık böyle şeylere inanmayacak kadar büyümüş olan itaatli çocuklar gibi.
Siyahlı adam öne doğru fırladı. Ve Milli Teyze ondan hemen uzaklaştı. Yabancı heyecanla gülerek kadının iri karnına vurdu. Kadın istemeden, kısaca, gıdaklar gibi güldü. Siyahlı adam başını arkaya attı.
«Böylesi daha iyi değil mi?»
Milli Teyze tekrar gıdakladı, sonra da hıçkıra hıçkıra ağlamaya başladı. Körleşmiş gibi dışarı fırladı. Diğerleri sessizce onun gidişini seyrettiler. Fırtına şiddetleniyordu. Gölgeler, yükselip alçalarak bembeyaz yuvarlak gökyüzünde birbirlerini izliyorlardı.
Piyanonun yakınında duran bir adam elindeki birayı unutmuştu. Dudakları sırıtırcasına gerilirken iniltiyi andıran bir ses çıkardı.
Siyahlı adam Nort'un tepesine dikilerek ona gülümsedi. Rüzgâr uluyor, çığlıklar artıyor ve homurdanıyordu. İri bir şey binanın yanına çarpıp sekti.
Bardaki adamlardan biri kendini zorlayarak yabancının etkisinden kurtuldu ve acayip, iri adımlar atarak dışarı çıktı. Birdenbire şimşekler çakmaya, gök gürlemeye başladı.
Siyahlı adam, «Pekâlâ,» diyerek sırıttı. «Tamam. İşimize bakalım.»
Dikkatle nişan alarak Nort'un suratına tükürmeye başladı. Tükürük ölünün alnında ışıldadı ve Nort'un gagaya benzeyen burnundan parlayarak kaydı.
Alice tezgâhın altında ellerini karnına daha da bastırdı.

Sheb deli gibi gülerek kamburunu çıkardı. Öksürerek balgam çıkarmaya başladı. Etrafa uçuştu bunlar. Siyahlı adam gürleyerek takdirini belirtti ve piyanistin sırtına vurdu. Sheb gülümserken tek altın dişi ışıldadı.
Bardakilerden bazıları çabucak kaçtılar. Diğerleri ise Nort'un etrafında gevşek bir halka oluşturdular. Ölünün yüzü, bir horozunkini andıran kırışık boynu ve göğsünün yukarı kısmı sıvı yüzünden parlıyordu. Bu kurak bölge için çok değerliydi bu sıvı. Sonra sıvının akışı durdu. Sanki bir işaret verilmiş gibi, derin ve kesik soluklar duyuldu.
Siyahlı adam birdenbire ölünün üzerinden atladı. Balıklama dalıyormuş gibi düzgün bir kavis çizmişti. Güzel bir hareketti bu. Suyun ışıldayarak akışı gibi bir şey. Yabancı avuçlarının üzerine düştü. Vücudunu döndürerek ayağa kalktı. Gülüyordu. Sonra tekrar Nort'un üzerinden aştı.
Seyredenlerden biri her şeyi unutarak onu alkışlamaya başladı. Sonra da birdenbire geriledi. Gözleri dehşetten bulanıklaşmıştı. Salyaları akarken elini ağzına bastırarak kapıya doğru gitti.
Siyahlı adam üzerinden üçüncü kez atlarken Nort da kıpırdandı.
Seyredenler bir şeyler mırıldandılar, sonra da sessizleştiler. Siyahlı adam başını arkaya atarak uludu. Havayı emercesine ciğerlerine çekerken göğsü hızlı bir tempoyla kalkıp iniyordu. Nort'un cesedinin üzerinden daha çabuk atlamaya başladı. Bir ileri bir geri. Ölünün üzerinden bir bardaktan diğerine boşaltılan su gibi akıyordu sanki. Salonda sadece yabancının hırıltılı solukları ve gitgide şiddetlenen fırtınanın uğultusu duyuluyordu.
Nort uzun uzun, kuru kuru bir soluk aldı. Ellerini gayesizce masaya vurdu. Sheb bir çığlık atarak dışarı çıktı. Kadınlardan biri de onu izledi.
Siyahlı adam ölünün üzerinden bir defa daha atladı. İki kere. Üç kere. Nort'un vücudu titreşiyordu şimdi. Titriyor, sarsılıyor, kasları seğiriyordu. Pislik, çürümüş et irin kokusu boğucu dalgalar halinde yükseliyordu. Ölünün gözleri açıldı.
Alice ayaklarının hızla geri geri gittiklerini farketti. Aynaya çarparak sallanmasına neden oldu. Körce bir paniğe kapıldı. Bir boğa gibi kaçtı.
Siyahlı adam soluk soluğa onun arkasından seslendi. «Onu size verdim. Artık rahatça uyuyabilirsiniz. Şu bile çaresiz bir durum sayılmaz. Ama aslında bu... kahretsin... çok... komik!» Tekrar gülmeye başladı.
Alice merdivenden hızla çıkarken bu ses de hafifledi. Kadın barın üstündeki üç odalı daireye girerek kapıyı sürgüleyinceye kadar hiç duraklamadı.
Sonra kıkır kıkır gülmeye başladı. Kapının yakınında çömelmiş öne arkaya sallanıyordu. Sonra sesi acı bir inilti halini alarak yükseldi ve rüzgârın uğultusuna karıştı.
Aşağıda Nort biraz ot yolmak için dalgın dalgın rüzgârlı geceye çıktı. Siyahlı adam onun arkasından baktı. Hâlâ sırıtıyordu. Barda ondan başka kimse kalmamıştı.
Alice o gece kendini zorlayarak aşağıya indi. Bir elinde lamba, diğerinde odunların arasından aldığı kalın bir sopa vardı. Ama siyahlı adam gitmişti. Arabasını da alıp gitmişti. Nort oradaydı. Kapının yanındaki bir masada oturuyordu. Sanki hiç gitmemiş gibi. Yine şeytanotu kokuyordu. Ama Alice'in tahmin ettiği kadar fazla değil.
Nort başını kaldırarak kadına kararsızca gülümsedi. «Merhaba, Allie.»
«Merhaba, Nort.» Kadın sopayı bırakarak lambaları yakmaya başladı. Ama adama arkasını dönmemeye dikkat ediyordu.
Nort uzun bir sessizlikten sonra, «Bana Tanrının habercisi dokundu,» diye mırıldandı. «Artık hiç ölmeyeceğim. O bana böyle söyledi. Söz verdi bana.»
«Senin için çok iyi bir şey bu, Nort.» Alice'in elindeki çıra titreyen parmaklarının arasından kayarak düştü. Eğilip çırayı aldı.
Nort ekledi. «Otu çiğnemekten vazgeçmek istiyorum. Artık bana zevk vermiyor. Zaten Tanrının habercisinin dokunduğu bir insanın ot çiğnemesi de doğru olmaz.»
«O halde ottan neden vazgeçmiyorsun?»
Alice öfkesi yüzünden şaşırdı ve Nort'a şeytani bir mucize değil de yeniden bir insanmış gibi baktı. Karşısındaki üzgün halli biriydi. Yarı dalgaya düşmüş, utanç dolu biri. Nort'un artık Alice'i korkutması imkânsızdı.
Adam, «Titriyorum...» diye açıkladı. «Ve otu istiyorum. Artık ondan vazgeçmem imkânsız. Sen bana her zaman iyi davrandın, Allie...» Nort ağlamaya başladı. «Ben hiçbir şeyime engel olamıyorum.»
Alice masaya doğru gitti. Ve orada kararsızca durakladı.
Nort gözyaşları arasında, «O ottan vazgeçmemi sağlayabilirdi,» dedi. «Beni yeniden yaşattığına göre bunu da yapabilirdi. Şikâyet etmiyorum... Yakınmak istemiyorum...» Endişeyle etrafına bakınarak fısıltıyla ekledi. «Yakınırsam beni hemen öldürebilir.»
«Belki de bir şakaydı bu. Yabancı şakaya meraklıydı sanırım...»
Nort gömleğinin içinde sallanan kesesini çıkararak bir avuç şeytanotu aldı. Alice hiç düşünmeden onun eline vurdu. Sonra da dehşetle elini çekti.
«Elimde değil bu, Allie, elimde değil...» Nort, sakatlanmış gibi eğilerek keseyi yerden aldı.
Alice ona engel olabilirdi ama buna kalkışmadı. Lambaları yakmayı sürdürdü. Gece yeni başlıyordu ama kadın çok yorgundu.
O gece ihtiyar Kennerly dışında hiç kimse bara gelmedi. Yaşlı adam olayı görmemişti. Nort'u gördüğü zaman da pek şaşırmadı. Bira istedi. Sheb'in nerede olduğunu sordu. Alice'e elle sarkıntılık etmeye kalkıştı.

Ertesi gün durum hemen hemen normale döndü. Ama artık hiçbir çocuk Nort'un peşine takılmıyordu. Gelgelelim bir gün sonra yine onunla alaya başladılar. Yaşam eski halini aldı.
Çocuklar fırtınanın köklerinden söktüğü mısırları topladılar, Nort'un dirilmesinden bir hafta sonra yolun ortasında yaktılar. Bir an ateşten parlak alevler fışkırdı. Bar müdavimlerinin çoğu dışarı fırlayarak ateşi seyrettiler. İlkel insanlara benziyorlardı. Suratları sanki alevlerle, buz parçaları kadar ışıltılı olan gökyüzü arasında kayıyordu.
Alice onlara baktı ve dünyada kederli bir çağ başlamış olduğu için bir an geçici bir çaresizlik duydu. Her şey birbirinden kopmuştu. Onları birarada tutacak bir bağ yoktu artık. Alice okyanusu hiç görmemişti. Göreceği de yoktu.
«Cesaretim olsaydı...» diye mırıldandı. «Cesaret, cesaret, cesaret...»
Nort onun sesini duyunca başını kaldırdı ve cehennemden kadına bakarak anlamsızca gülümsedi.
Alice'in cesareti yoktu. Sadece bir barı ve bir yarası vardı onun.
Sokaktaki ateş çabucak söndü ve müşterileri tekrar içeri girdiler. Alice her şeyi unutmak için Star viskisi içmeye başladı. Gece yarısı körkütük sarhoştu.

VIII

Alice'in hikayesi sona erdi. Silahşor hemen bir şey söylemediği için kadın önce anlattıklarının onun uyumasına neden olduğunu sandı. Kendisi de uyuklamaya başladığı sırada genç adam sordu.
«Hepsi bu kadar mı?»
«Evet. Bu kadar... Geç oldu.»
«Hım...» Silahşor yine bir sigara sarmaya başlamıştı.
Kadın, «Yatağıma tütün kırıntıları dökme,» dedi. Sesi istediğinden daha sert çıkmıştı.
«Peki.»
Yine bir sessizlik oldu. Silahşorun sigarasının ateşi göz kırpıyordu sanki.
Alice ifadesiz bir sesle, «Sabah gideceksin,» diye mırıldandı.
«Gitmem gerekiyor. Ama onun bana burada bir tuzak kurduğunu sanıyorum.»
Kadın, «Gitme,» dedi.
«Bakalım.» Silahşor kadına arkasını döndü.
Ama Alice'in içi rahatlamıştı. Kalacak, diye düşünerek uyuklamaya başladı.
Tam dalacağı sırada Nort'un genç adamla nasıl konuştuğunu hatırladı. O acayip lehçeyle konuşmuştu. Alice Silahşorun ondan önce de, daha sonra da duygularını belli ettiğini hiç görmemişti. Genç adamın sevişmesi bile sessizceydi.
Alice kendi kendine, bir peri masalı ya da efsaneden çıkmışa benziyor, dedi. Defterinin son sayfasını yazan bu dünyada eşi yok. Tükenen soyunun sonuncu üyesi. Ama bu da önemli değil. Bir süre burada kalacak. Her şeyi artık yarın düşünürüm. Ya da öbür gün. Uykuya daldı.

IX

Alice sabah Silahşor için mısır lapası pişirdi. Genç adam hiçbir şey söylemeden yedi. Lapayı ağzına tıkarken kadını düşünmüyor, hatta onu görmüyordu bile. Gitmesi gerektiğini biliyor, burada oturduğum her dakika siyahlı adam benden daha da uzaklaşıyor, diye düşünüyordu. Herhalde artık çöle erişti bile. Sürekli güneye doğru iniyor ve yoldan hiç sapmıyordu.
Birdenbire başını kaldırarak, «Sende harita var mı?» diye sordu.
«Köyün planını mı soruyorsun?» Alice güldü. «Köy plan yapılmasını gerektirecek kadar büyük değil ki.»
«Ben onu kastetmedim. Köyün güneyinde ne var?»
Alice'in yüzündeki gülümseme silindi. «Çöl. Sadece çöl. Burada bir süre kalacağını sanıyordum.»
«Çölün güneyinde ne var?»
«Ne bileyim ben? Çölü kimse aşmıyor ki. Ben buraya geldiğimden beri çölü geçmeye kalkan olmadı.» Alice ellerini önlüğüne kuruladı. Tutamakları kaparak ısıttığı suyu lavaboya döktü. Buharları tüten su sakırdadı.
Silahşor ayağa kalktı.
«Nereye gidiyorsun?» Alice tizleşen sesindeki korkunun farkına vardı ve bundan nefret etti.
«Ahıra. Çölün güneyinde ne olduğunu bilen biri varsa o da seyistir.» Ellerini kadının omuzlarına koydu. Avuçları sıcaktı. «Katırıma bakılmasını da sağlamalıyım. Burada kalacaksam, hayvana bakılması gerekir. Gideceğim güne hazır olması için.»
Alice için için, ama hemen gitmemelisin, diyerek başını kaldırdı ve Silahşora baktı. «Ama Kennerly'e dikkat et. Ona bilmediği bir şeyi sorarsan hemen bir cevap uydurur.»
Genç adam gittikten sonra Alice lavaboya döndü. Sıcak minnet yaşları yanaklarından akıyordu.

X

Kennerly dişsiz, kötü bir ihtiyardı. Sürüyle kızı vardı. Yeniyetme iki kız ahırın tozlu gölgelerinin arasından Silahşora baktılar. Bir bebek mutlu mutlu tozların arasında oturuyor, salyaları akıyordu. İyice gelişmiş olan pis, ihtiraslı bir sarışın ahırın yanındaki tulumbadan su çekerken merak dolu bakışlarla düşünceli düşünceli Silahşoru süzdü.
Seyis, genç adamı sokakla ahırı arasındaki yolun ortasında karşıladı. Kâh düşmanca bir tavır takınıyor, kâh korkakça yaltaklanıyordu. Çok tekme yemiş bir sokak köpeği hali vardı.
Kennerly, «Hayvana bakıldı,» dedi ve Silahşor daha cevap veremeden kızına döndü. «İçeri gir, Soobie. Kahretsin! Gir dedim!»
Soobie somurtarak kovasını ahıra bitişik olan kulübeye doğru sürüklemeye başladı.
Silahşor, «Katırımı kastettin sanırım,» dedi.
«Evet, efendim. Uzun bir süreden beri hiç katır görmemiştim. Bir zamanlar o kadar çok katır vardı ki, hayvanlar vahşileşmeye başlamışlardı. Ama dünya değişti artık. Yıllardan beri sadece birkaç öküz ve arabalara koşulmuş olan atları görüyorum ve... Soobie, yemin ederim seni pataklayacağım!»
Silahşor nazik nazik, «Ben kimseyi ısırmam,» dedi.
Kennerly biraz sindi. «Mesele sen değilsin. Hayır efendim. Sen değilsin.» Gevşek dudaklarını aralayarak gülümsedi. «O sadece doğuştan ahmak. Hiçbir işe yaramıyor. Dikbaşlı. Çılgın.» Kaşları çatıldı. «Ahır Zaman yaklaşıyor, bayım. Kitapta neler yazılı olduğunu biliyorsun. Çocuklar anne ve babalarına itaat etmeyecekler. Ve insanlar vebaya yakalanacaklar.»
Silahşor, «Evet,» der gibi başını salladı, sonra da güneyi işaret etti. «Orada ne var?»
Kennerly gülerken dişetleri ortaya çıktı. Ağzında tek tük sarı diş kalmıştı. «Sınırda oturanlar. Otlar. Çöl. Başka ne olabilir ki?» Gıdaklar gibi güldü. Ama soğuk bakışlı gözleriyle Silahşoru inceliyordu.
«Çöl büyük mü?»
«Evet, çok büyük.» Kennerly ciddi bir tavır takınmaya çalıştı. «Belki dört yüz elli kilometre. Belki de bin beş yüz. Orasını bilmem, bayım. Orada şeytanotundan başka bir şey yok. İfritler de olabilir. Öbür adam da o tarafa gitti. Nort hastayken onu iyileştiren yabancı.»
«Hastayken mi? Bana onun ölmüş olduğunu söylediler.»
Kennerly sırıtıp duruyordu. «Eh, eh. Belki. Ama biz olgun insanlarız. Öyle değil mi?»
«Ama sen ifritlere inanıyorsun.»
Kennerly alındı. «Bu çok farklı.»
Silahşor şapkasını çıkararak alnını sildi. Güneş çok sıcaktı, insanı kavuruyordu. Kennerly bunun farkında değilmiş gibiydi. Küçük kız çocuk ahırın hafif gölgesinde yüzüne toprakları sürüp duruyordu.
«Çölden sonra ne olduğunu bilmiyor musun?»
Kennerly omzunu silkti. «Bazıları bilebilir. Elli yıl önce arabalar biraz daha aşağıya inerlerdi. Babam öyle derdi. Güneyde dağlar olduğundan söz ederdi. Bazıları ise orada bir okyanus olduğunu iddia ediyorlar... Ejderhalarla dolu yeşil bir okyanus. Kimisi de 'İşte dünya orada sona eriyor,' diyorlar. 'Orada insanı kör edecek ışıklardan başka bir şey yok. Bir de Tanrı ağzını açmış insanları yemek için bekliyor.»
Silahşor kısaca, «Saçma,» dedi.
Kennerly memnun memnun bağırdı. «Tabii ya!» Sonra tekrar büzüldü. Nefret ve korku duyuyor, ama genç adamı memnun etmek de istiyordu.
«Katırıma iyi bak.» Silahşor seyise bir altın daha attı. Kennerly havada yakaladı.
«Tabii. Köyde biraz kalacak mısın?»
«Herhalde kalırım.»
«O Allie... İstediği zaman ne iyi oluyor değil mi?»
«Bir şey mi söyledin?» Silahşorun sesi soğuktu.
Kennerly'nin gözlerinde birdenbire dehşet dolu bir ifade belirdi. Sanki ufukta iki ay birden belirmiş gibi. «Hayır, efendim. Bir tek kelime bile söylemedim. Ve söylediysem de özür dilerim.»
Soobie'nin pencereden baktığını farkederek hızla o tarafa döndü. «Seni şimdi pataklayacağım, fahişe suratlı! Tanrı adına ben...»
Silahşor dönerek uzaklaştı. Kennerly'nin arkasından baktığının farkındaydı. Hızla döndüğü takdirde seyisin yüzünde gerçek duygularını yansıtan bir ifadeyi yakalayacağını da biliyordu. Ama bunun üzerinde durmadı. Hava çok sıcaktı. Kesinlikle bildiğim bir tek şey var, diye düşündü. O da çölün çok büyük olduğu. Ve bu köyde işim daha bitmedi. Henüz bitmedi!

XI

Sheb kapıyı bir tekmede açarak içeri girdiği sırada onlar da yatıyorlardı. Adamın elinde bıçak vardı.
Silahşor köye geleli dört gün olmuştu. Göz açıp kapayıncaya kadar geçen dört gün. Yemek yemiş, uyumuş, Alice'le sevişmişti. Kadının keman çalmasını bildiğini öğrenmişti. Alice'ten kendisi için bir şey çalmasını istemişti. Kadın şafak zamanına özgü sütümsü beyaz ışıkta pencerenin önünde oturmuştu. Sadece profili görülüyordu. Duraklaya duraklaya bir parça çalmıştı. Belki ders almış olsaydı parça Silahşorun hoşuna gidecekti.

Genç adam kadına karşı gitgide artan garip bir sevgi duyuyordu. Belki de siyahlı adamın geride bıraktığı tuzak bu, diye düşünmekteydi.
Silahşor resimleri solmuş, kâğıtları kuruyup yırtılmış eski dergileri okuyor, hiçbir konuyu fazla düşünmüyordu. Piyanistin yukarı çıktığını duymamıştı. Refleksleri iyice zayıflamıştı anlaşılan. Ama aslında bunun da önemi yoktu. Tabii başka bir zamanda ve yerde bu durum onu fena halde korkuturdu o da başka.
Alice çıplaktı. Çarşafı göğüslerine kadar çekmişti. Sevişmeye hazırlanıyorlardı.
Kadın, «Lütfen...» diyordu. «Eskisi gibi olmalı. Ben...»
Kapı hızla açılarak arkaya çarptı. Ve dizleri birbirine çarpan piyanist gülünç bir biçimde koşarak odaya daldı. Elinde yirmi santim uzunluğunda et bıçağı vardı ama Alice korkuyla bağırmadı. Sheb acayip sesler çıkarıyor, anlaşılmaz bir şeyler mırıldanıyordu. Onu duyan çamur dolu bir kovada boğulduğunu sanırdı. Tükürükler etrafa saçılıyordu.
Sheb bıçağı iki eliyle tutarak hızla indirdi. Ama Silahşor onun bileklerini kavrayarak çevirdi. Bıçak havalanıp uçtu. Sheb bir çığlık attı. Paslı bir menteşenin gıcırtısına benziyordu bu ses. İki bileği de kırılmıştı. Bir kukla gibi ellerini sallayıp duruyordu. Rüzgâr pencereye kum tanelerini çarpıyor, Alice'in duvardaki bulanık aynası odayı çarpıkça yansıtıyordu.
«O benimdi!» Sheb ağlıyordu şimdi. «O önce benimdi! Benim!»
Alice ona baktı, sonra yataktan kalktı. Sabahlığına sarıldı, Silahşor bir an kendini piyanistin yerine koyarak ona acıdı. Sheb şu anda eskisinden ne kadar farklı olduğunu anlıyordu herhalde. Küçücük bir adamdı o. Ve hadım edilmişti.
Sheb, «Bunu senin için yaptım,» diye hıçkırdı. «Sadece senin için, Allie. Önce sen vardın. Her şey senin içindi. Ben... ah, ah, Tanrım!» Sarsılarak ağlarken sözleri anlaşılmaz bir hal aldı. Yaşlar yanaklarından akıyordu. Kırık bileklerini karnına bastırmış öne arkaya sallanıyordu.
«Hişş... Hişş... Dur bakayım.» Alice, Sheb'in yanında diz çöktü. «Kırılmış. Sheb, sen aptalsın. Hiçbir zaman güçlü olmadığını bilmiyor musun?» Onun ayağa kalkmasına yardım etti. Sheb ellerini yüzüne götürmeye çalıştı. Ama elleri ona itaat etmediler. Artık açık açık ağlıyordu. Kadın ekledi. «Şu masaya gel. Bakalım, ne yapabilirim.»
Sheb'i masaya götürdü. Bileklerini odun kovasından aldığı tahta parçaları yerleştirerek sardı. Piyanist bitkinlikle, elinde olmadan ağlıyordu. Sonra arkasına bakmadan odadan çıktı.
Alice karyolaya döndü. «Nerede kalmıştık?»
Silahşor, «Hayır,» dedi.
Kadın sabırla, «Bu durumu biliyordun,» diye hatırlattı. «Yapılacak hiçbir şey yok. Başka ne var ki?» Genç adamın omzuna dokundu. «Sadece çok güçlü olduğun için seviniyorum.»
Silahşor boğuk boğuk, «Şimdi olmaz,» dedi.
«Seni güçlendirebilirim...»
Genç adam, «Hayır,» diye başını salladı. «Bunu yapamazsın.»

XII

Ertesi gece bar kapalıydı. Tull'da pazarları böyle oluyordu anlaşılan. Silahşor mezarlığın yanındaki küçücük, çarpılmış kiliseye gitti. Alice ise masaları güçlü bir dezenfekte ilacıyla temizliyor, gaz lambalarının şişlerini sabunlu suyla yıkıyordu.
Etrafa garip, morumsu bir alacakaranlık çökmüştü. İçerisi aydınlık olan kilise yoldan bir maden eritme ocağına benziyordu.
Alice genç adama kısaca, «Ben oraya gitmiyorum,» demişti.
«Vaaz veren kadının zehirli bir dini var. Bırak saygıdeğer kimseler kiliseye gitsinler.»
Silahşor girişteki gölgelerin arasına gizlenerek içeriye baktı. Sıralar kaldırılmıştı. Cemaat ayakta duruyordu.
'Kennerly'le çocuklarını, köyün fakir manifatura dükkânının sahibi Castler'la tahta gibi karısını, birkaç bar müdavimini gördü. İçeride o güne kadar rastlamadığı bir iki kadın vardı. Sheb'in de kilisede olması şaşılacak bir şeydi. İçeridekiler beceriksizce bir ilahi söylüyorlardı.
Genç adam kürsüdeki dağ gibi kadına merakla baktı. Alice onun için, «Kadın yalnız yaşıyor,» demişti. «Hemen hiç kimseyle konuşmuyor. Sadece pazarları evinden çıkıp cehennem ateşinden söz ediyor. Adı Slyvia Pittston. Delinin teki. Ama köylüleri iyice büyüledi. Böylesi hoşlarına gidiyor. Onlara uygun bir şey bu.»
Hiç kimse bu kadını doğru dürüst tarif edemezdi. Göğüsleri toprak yığınlarına benziyordu. Dev bir sütuna benzeyen boynunun tepesindeki suratı irin gibiydi. Aya benzeyen, bembeyaz bir surat. Gözleri çok iri ve çok koyu renkti. Dipsiz kuyuları andırıyordu. Saçları güzel bir kestane rengiydi. Tepesine karmakarışık bir biçimde toplamış ve bir firketeyle tutturmuştu. Kebap şişi iriliğindeydi bu firkete. Arkasındaki elbise çuvaldan yapılmıştı sanki. İlahi kitabını tutan elleri ve kolları kütükler gibiydiler. Sylvia Pittston'un cildi kadife gibi, kusursuz ve güzeldi.
Silahşor kadına karşı birdenbire kıpkızıl bir istek duydu. Bu yüzden sarsıldı ve bakışlarını yana kaydırarak başını çevirdi.

«Nehrin yanında toplanalım mı
Güzel, güzel.
Neeehrin,

Nehrin yanında toplanalım mı,
Tanrının Ülkesinin yanından akan nehrin.»

Son mısranın son notası da hafifleyerek duyulmaz oldu. Köylüler bir an ayaklarını yere sürerek öksürdüler.
Kadın bekledi. Cemaatin gürültüsü kesilince sanki onları kutsuyormuş gibi ellerini uzattı. Davet edici bir hareketti bu.
«Sevgili erkek ve kızkardeşlerim.»
Etkileyici bir sözdü. Silahşor bir an korku ve özlem duydu. Buna garip bir duygu daha karıştı: deja vu.
Bunu rüyamda gördüm, diye düşündü. Ne zaman? Bu düşünceyi kafasından kovdu.
Ancak yirmi beş kişiden oluşan cemaat şimdi sessizleşmişti.
«Bu akşamki konumuz 'Başkalarının İşine Burnunu Sokan Yabancı!'» Kadının sesi tatlı ve ahenkliydi. Sesi iyi terbiye görmüş bir soprano gibi konuşuyordu.
Cemaat hafifçe kımıldanırken hışırtılar duyuldu.
Sylvia Pittston düşünceli düşünceli, «Bana Kitap'taki her kişiyi şahsen tanıyormuşum gibi geliyor,» dedi. «Bana öyle geliyor. Şu son beş yıl içerisinde beş İncil eskittim. Ondan önce de sayısız Kitap. Hikâyeyi seviyorum. Hikâyedeki oyuncuları da. Danyal'la kol kola aslanın inine girdim. Belkıs gölcükte yıkanarak Davud'u baştan çıkarmaya çalıştığı sırada onun yanındaydım. O arkadaşlarla birlikte alev alev yanan fırına girdim. Samson'la birlikte iki bin kişiyi öldürdüm. Şam'a giden yolda Aziz Paul'la birlikte kör edildim. Golgota yokuşunda Meryem'le ağladım.»
Cemaat usulca hışırtılı hışırtılı içini çekti.
«Onları tanıdım ve sevdim. Sadece biri var... Biri...» Kadın parmağını kaldırdı. «Dramların en büyüğünün bir tek oyuncusunu tanımıyorum. Sadece biri dışarıda duruyor. Yüzü gölgelerin arasında kalıyor onun. Sadece biri vücudumun titremesine ve ruhumun ürkmesine neden oluyor. Ondan korkuyorum. Başkalarının işine burnunu sokan o yabancıdan korkuyorum.»
Köylüler yine içlerini çektiler. Bir kadın sanki bağırmaktan korkuyormuş gibi elini ağzına bastırarak iki yana sallandı, sallandı.
«Havva'ya karnının üzerinde sürünen bir yılan gibi gelen o Yabancı. Sırıtıyor, kıvrılıp bükülüyordu. Musa Dağdayken İsrail çocuklarının arasına karışan ve onlara altından bir put yapmalarını fısıldayan Yabancı. Onlara altın bir buzağı yapmalarını ve bu puta iğrenç bir biçimde tapmalarını öğütleyen Yabancı.»
Köylüler inlediler, başlarını salladılar.
«Yabancı! Kral Ahaz ölüme yuvarlanırken İzabel'le birlikte balkonda oturup onu seyretmişti. Köpekler toplanarak Kralın kanını içerlerken gülmüşlerdi ikisi de. Ah, benim erkek ve kızkardeşlerim. Yabancıdan sakının!»
«Ah, evet...» Bunu söyleyen Silahşorun köye ilk girdiği zaman gördüğü hasır şapkalı adamdı.
«O her zaman oradaydı, kardeşlerim. Ama kafasından geçenleri anlayamıyorum. Siz de bilmiyorsunuz bunu. Kafasının içinde girdaplar oluşturan o korkunç karanlığı kim anlayabilir? O kuleler gibi azameti? O dev küfürü? O kirli neşeyi? Ve deliliği? İnsanların en korkunç istek ve ihtirasları arasında dolaşıp sürünen o dev çılgınlığı? Saçmasapan sözlerin kaynağı olan deliliği?»
«Ah, Kurtarıcı...»
«Efendimizi dağın tepesine o götürdü...»
«Evet...»
«Efendimizi o baştan çıkarmaya çalıştı. Efendimize dünyayı ve dünyanın zevklerini o gösterdi...»
«Evettt...»
«Ahır Zaman geldiği zaman o da tekrar ortaya çıkacak... Ve o gün geliyor, kardeşlerim. Bunu hissediyor musunuz?»
«Evett...»
Sallanan, hıçkıran cemaat bir denize dönüşmüş gibiydi. Kadın sanki hepsini işaret ediyordu. Ya da hiçbirini işaret etmiyordu.
«O, Deccal olarak ortaya çıkacak. İnsanları cehennemin alev alev yanan bağırsaklarına sürükleyecek. Günahkârlığın kanlı sonuna. Sarmal Yıldız gökyüzünde ışıldayacak. Çocukların içini urlar dolduracak. Kadınların rahimlerinden canavarlar çıkacak. Erkeklerin elleri kana bulanacak...»
«Ahhh...»
«Ah, Tanrım...»
«Oooooof...»
Bir kadın yere yuvarlandı. Ayaklarını tahta zemine vurup duruyordu. Ayakkabılarından biri fırladı.
«Etle ilgili her zevkin arkasında o var!.. O Yabancı!»
«Evet.»
Bir adam dizüstü düştü. Başını ellerinin arasına alarak anırmayı andıran bir ses çıkardı.
«İçki içtiğiniz zaman şişeyi kim tutuyor?»
«Yabancı!»
«Kumara oturduğunuz zaman kâğıtları kim karıştırıyor?»
«Yabancı!»
«Başka birinin vücudundan yararlandığınız, kendi kendinizi kirlettiğiniz zaman ruhunuzu kime satıyorsunuz?»
«Ya...»

«O...»
«...ban...»
«...cı...»
«Ay... Ay... Ay...»
«Ve kim o?» Kadın haykırdı. Ama aslında için için çok sakindi.
Silahşor bu sakinliği, üstünlüğü, kontrolü ve otoriteyi seziyordu. Birdenbire dehşetle, siyahlı adam bu kadının içinde bir ifrit bıraktı, diye düşündü. Bundan kesinlikle emindi. Kadın, siyahlı adamın etkisinde. Ve o korkusu arasında yine o sıcak cinsel isteği duydu.
Başını iki elinin arasına almış olan adam gürültüyle yüzükoyun devrildi. Debelendi. «Cehennemdeyim ben!» Kafasını kaldırmış, kadına avaz avaz bağırıyordu. Yüzü çarpılmıştı, hatları titreşiyordu. Sanki cildinin altında kıvıl kıvıl yılanlar dolaşıyormuş gibi. «Ben zina işledim! Kumar oynadım! Ot çiğnedim! Günaha girdim! Ben...» Sesi gökyüzüne doğru korkunç, isterik bir inilti gibi yükseldi. Artık ne söylediği anlaşılmıyordu. Başını her an patlayacak fazla olgun bir kavunmuş gibi tutuyordu.
Cemaat sanki bir işaret verilmiş gibi durakladı. Yarı erotik vecd halinde donmuş gibiydiler.
Sylvia Pittston uzanarak adamın kafasını tuttu. Güçlü, beyaz ve şefkatli parmaklarını köylünün saçlarının arasına sokarken adamın iniltileri de kesildi. Köylü başını kaldırarak kadına sessizce baktı.
Sylvia Pittston, «Günahını kim paylaştı?» diye sordu. Gözlerini köylünün gözlerinin içine dikmişti. Kadının gözleri, içinde boğulacak kadar derin, şefkatli ve soğuktu.
«O... Yabancı.»
«Adı neydi?»
«Adı Şeytandı.» Adamın sesi pis bir fısıltıya dönüşmüştü.
«Onu reddedecek misin?»
Köylü heyecanla, «Evet!» diye bağırdı. «Evet! Ah, tatlı Kurtarıcım!»
Kadın adamın başını sağa sola salladı. Köylü ona fazla şefkatli insanların parlak gözleriyle boş boş bakıyordu. «O, şu kapıdan girdiği takdirde...» Slyvia Pittston Silahşorun durduğu gölgeli, loş girişi işaret etti. «Onu yüzüne karşı reddeder misin?»
«Annemin adına yemin ediyorum.»
«Kurtarıcının edebi sevgisine inanıyor musun?»
Köylü ağlamaya başladı. «Kahretsin! İnanıyorum...»
«O seni affediyor, Johson.»
«Çok şükür!» Adam hâlâ ağlıyordu.
«Onun seni affettiğini biliyorum. Pişman olmayanları sarayından alev alev yanan o karanlık yere atacağını da bildiğim gibi.»
«Çok şükür.» Bitkin düşmüş olan cemaat bu sözleri ciddi ciddi söylemişti.
«O Yabancının, o Şeytanın, o Sinek ve Yılanların Efendisinin de yere fırlatılıp ezileceğini bildiğim gibi... Jonson, onu gördüğün takdirde ayaklarının altında ezer misin?»
Jonson, «Evet,» diye hıçkırdı. «Şükürler olsun.»
«Kız ve erkek kardeşlerim, onu gördüğünüz takdirde çiğneyip ezer misiniz?»
«Evet...» Cemaat doymuştu artık.
«Yarın ana yoldan sakin sakin indiğini gördüğünüz takdirde?»
«Şükürler olsun...»
Çok sarsılmış olan Silahşor aynı anda usulca dışarı çıkarak köye doğru gitti. Havaya çöle özgü o koku iyice yayılmıştı. Hemen hemen gitme zamanı geldi, diye düşünüyordu. Hemen hemen geldi.

XIII

Yine yatıyorlardı.
Alice, «Kadın seni görmez,» dedi. Sesinde korku vardı. «Kimseyi görmüyor. Sadece pazar akşamları herkesin ödünü patlatmak için ortaya çıkıyor.»
«Köye ne zaman geldi?»
«Hemen hemen on iki yıl oldu. Artık ondan söz etmeyelim.»
«Nereden geldi? Hangi yönden?»
«Bilmiyorum...» Alice aslında yalan söylüyordu.
«Allie!»
«Bilmiyorum.»
«Alice!»
«Pekâlâ! Pekâlâ! Sınırda yaşayanların yanından geldi. Çölden.»
«Bunu tahmin etmiştim.» Silahşor biraz rahatladı. «Nerede oturuyor?»
Alice'in sesi biraz hafifledi. «Bunu söylersem benimle sevişir misin?»
«Bu sorunun cevabını biliyorsun.»

Alice içini çekti. Eski bir kitabın sararmış sayfalarını çevirirken çıkan hışırtıya benziyordu sesi. «Kilisenin arkasındaki tepecikte bir evi var. Küçük bir kulübe... Şey... Asıl rahip orada oturuyordu sonra çıkıp gitti. Bu kadarı yeterli mi? Memnun oldun mu?» «Hayır. Henüz olmadım.» Silahşor kadına sokuldu.

XIV

Bu son gündü. Silahşor biliyordu bunu.
Gökyüzü çirkin, garip bir morluğa bürünmüştü. Şafağın ilk ışıkları ortalığı parmak parmak aydınlatıyordu.
Alice bir hayalet gibi dolaşıyordu ortada. Lambaları yakıyor, tavada cızırdayan mısır unundan yapılmış gözlemeleri çeviriyordu.
Silahşor, kadın ona istediklerini söyledikten sonra onunla haşince sevişmişti. Ve Alice de o zaman sonun geldiğini anlamıştı. O ana dek hiç yapmadığı gibi kendini bırakıvermişti. Yaklaşan şafak yüzünden çaresizce. On altı yaşındaki bir gencin tükenmeyen gücüyle. Ama bu sabah rengi iyice uçuktu. Kendini tekrar menopozun eşiğinde bulmuş gibiydi.
Silahşora sessizce gözleme verdi. O da bunları çabucak yedi. Çiğniyor, yutuyor, her lokmanın arkasından sıcak kahve içiyordu.
Kadın çift kanatlı kapıya giderek sabahı seyretti. Gökyüzünde ağır ağır ilerleyen bulut kümelerine baktı.
«Bugün toz fırtınası çıkacak.»
«Buna şaşmadım.»
Alice alayla, «Hiç şaştığın olur mu?» diye sordu. Dönerek genç adamın şapkasını almasını seyretti.
Silahşor şapkasını giyerek kadının önünden geçerken, «Bazen...» diye mırıldandı.
Silahşor Alice'i sağ olarak bir kez daha gördü.

XV

Sylvia Pittston'un kulübesine vardığı sırada rüzgâr tümüyle kesildi. Sanki bütün dünya bir şeyleri bekliyordu. Silahşor çöller bölgesinde yeteri kadar kalmıştı. O yüzden, «Sakin süre ne; kadar uzarsa fırtına da başladığı zaman o kadar şiddetli olur,» gerçeğini öğrenmişti. Her şeyi acayip, donuk bir ışık aydınlatıyordu.
Kulübenin kapısına tahtadan yapılmış büyük bir haç çivilenmişti. Kapı eskiydi ve yana doğru eğilmişti. Silahşor kanada vurarak bekledi. Ama cevap alamadı. Tekrar vurdu. Yine içeriden bir ses çıkmadı. Gerileyip sağ ayağıyla kapıya vurarak bir tekmede açtı. İçerideki küçük sürgü çivilerinden çıkarak fırladı. Kapı, tahtaları gelişigüzel çakılmış duvara çarptı. Fareler korkarak kaçıştılar.
Sylvia Pittston holde, koyu renk tahtadan yapılmış dev bir salıncaklı sandalyede oturuyordu. Koyu renk, ipiri gözleriyle genç adama baktı. Fırtınaya özgü o ışık yüzünü korkunç bir biçimde yarı aydınlatıyordu. Omzuna bir şal almıştı. Salıncaklı iskemle hafifçe gıcırdıyordu.
Adamla kadın ölçülemeyecek kadar uzun bir an birbirlerine baktılar.
Sonra Sylvia, «Onu hiçbir zaman yakalayamayacaksın,» dedi. «Sen kötülüğün yolundasın.»
Silahşor, «O sana geldi,» diye homurdandı.
«Ve yatağıma da girdi. Benimle o dilde konuştu. O...»
«Seninle yattı.»
Kadın irkilmedi bile. «Sen kötülüğün izindesin, Silahşor. Gölgelerin arasında duruyorsun. Dün gece o kutsal yerde de gölgelerin arasına gizlendin. Seni göremeyeceğimi mi sandın?»
«Neden ot yiyiciyi iyileştirdi?»
«O Tanrının Habercisiydi. Bana öyle söyledi.»
«Bu sözleri söylerken gülmüş olduğunu umarım.»
Sylvia farkına varmadan dudaklarını vahşi bir ifadeyle gerince dişleri ortaya çıktı. «Bana senin onu izleyeceğini söyledi. Ne yapmam gerektiğini de anlattı. Senin İsa düşmanı olduğunu açıkladı. Deccal olduğunu.»
Silahşor başını salladı. «Onun öyle bir şey söylemediğinden eminim.»
Kadın tembel bir tavırla gülümsedi. «Benimle sevişmek isteyeceğini söyledi. Bunu istiyor musun gerçekten?»
«Evet.»
«Bunun bedelini hayatınla ödersin, Silahşor. O beni hamile bıraktı... Şimdi karnımda bu meleğin bebeğini taşıyorum. Eğer bana saldırırsan...» Sylvia aynı anda dev birer tepeye benzeyen kalçalarını işaret etti. Elbisesini geren bacakları bembeyaz birer mermer parçasına benziyordu.
Silahşor ellerini tabancalarının kabzalarına attı. «Senin içinde bir iblis var, kadın! Onu kovabilirim.»
Bu sözlerin etkisi hemen görüldü. Sylvia iskemlede geriledi. Yüzünde sansarları hatırlatan bir ifade belirip kayboldu. «Bana dokunma! Yaklaşma bana! Meleğin gelinine dokunmaya cesaret edemezsin!»
Silahşor, «İddiaya var mısın?» diyerek güldü. Kadına doğru birkaç adım attı.
Sylvia'nın dev gövdesinin etleri titreşti. Suratı deliliğe neden olan dehşetin karikatürüne dönüştü. İki parmağını uzatarak kötü nazarı etkisizleştirdiği sanılan işareti yaptı.
Silahşor, «Çöl,» dedi. «Çölden sonra ne var?»
«Onu hiçbir zaman yakalayamayacaksın! Asla! Hiçbir zaman! Yanacaksın sen! O bana böyle söyledi!»

«Onu yakalayacağım. Bunu ikimiz de biliyoruz. Çölden sonra ne var?»
«Hayır!»
«Bana cevap ver!»
«Hayır!»
Silahşor öne doğru kayarak dizlerinin üzerine düştü. Kadının bacaklarını tuttu. Sylvia dizlerini sıkıca birbirine dayadı. Bir mengene gibi. Garip, iniltiye benzeyen bir ses çıkardı. Bu seste gizli bir şehvet de vardı.
Genç adam, «O halde iblisi yok ederiz,» dedi.
«Hayır...»
Silahşor doğrularak tabancalarından birini çekti.
«Hayır! Hayır! Hayır!» Kadın vahşice homurdanarak kesik kesik soluyordu.
«Cevap ver!»
Sylvia iskemlede sallandı ve zemin titredi. Kâh dua ediyor, kâh karmakarışık bir şeyler söylüyordu.
Silahşor tabancasını namlusundan tutarak kabzayı havaya kaldırdı. Kadının havayı dehşetle ciğerlerine çektiğini pek duymuyor, sadece hissediyordu. Sylvia onun başını yumrukladı. Ayaklarını yere vurup duruyordu. Aynı anda dev gövdesi Silahşora karşı kendini korumaya çalışıyordu. Dışarıda, mor lekeli gökyüzünden başka onları seyreden kimse yoktu.
Silahşor, tabancanın kabzasıyla kadının vücuduna vurdu, vurdu, vurdu...
Sylvia tiz bir sesle haykırarak anlaşılmaz bir şeyler söyledi.
«Ne?»
«Dağlar!»
«Ne olmuş onlara?»
«O... diğer tarafta... duracak... Ahh, ahh... Ye-yeniden güç kazanmak için... A-Anlıyor musun? Ah... Ben... Ben...»
O etten oluşan iri dağ birdenbire öne ve yukarıya doğru gerildi. Ama Silahşor kadının kendisine sürünmemesi için dikkatli davrandı.
Sonra kadın birdenbire gevşedi. Vücudu sanki büzülüp küçüldü. Ellerini kucağına bırakarak ağlamaya başladı.
Silahşor ayağa kalkarak, «İşte böyle,» dedi. «İblis geberdi. Öyle değil mi?»
«Defol! Çocuğu öldürdün! Defol! Defol!»
Genç adam kapıda durup kadına baktı. Kısaca, «Çocuk yok,» dedi. «Melek de yok, İblis de.»
«Beni yalnız bırak.»
Silahşor de öyle yaptı.

XVI

Silahşor, Kennerly'nin ahırına vardığı sırada kuzey ufku acayip bir biçimde bulanıklaşmıştı. Buna tozun neden olduğunu biliyordu. Tull köyünün yukarısında hava hâlâ çok durgundu.
Kennerly genç adamı samanlar saçılmış ahırda bekliyordu. «Gidiyor musun?» Yaltaklanırcasına gülümsedi.
«Evet.»
«Fırtınadan önce mi?»
«Fırtına patlamadan.»
«Rüzgâr katıra binmiş bir adamdan daha hızlı ilerler. Fırtına açıklık yerde seni öldürebilir.»
Silahşor kısaca, «Katırı getir,» dedi.
«Olur.» Ama Kennerly hemen dönmedi. Orada sanki söyleyecek başka bir şeyler bulmaya çalışıyormuş gibi duruyor, hem yaltaklanırcasına, hem de nefretle gülümsüyordu. Silahşorun omzunun üzerinden arkaya göz atıyordu, sık sık.
Birdenbire yana çekilirken, aynı zamanda da döndü. Soobie adlı kızın kafasına indirmeye çalıştığı odun havada hışırdayarak indi ve sadece dirseğini sıyırdı. Kız, odunu şiddetle salladığı için elinden kaydı, tahta zemine düşerek takırdadı. Yüksek tavanlı ahırda kır kırlangıçları ürkerek havalandılar.
Kız, Silahşora inek gibi aptal aptal baktı. Biçimli iri göğüsleri yıkana yıkana rengi solmuş gömleğin önünü geriyordu. Soobie rüyadaymış gibi başparmağını ağzına götürdü.
Silahşor tekrar Kertnerly'e döndü. Yaşlı adam dudaklarını iyice germiş sırıtıyordu. Yüzü balmumu gibi sapsarıydı. Gözlerini devirip duruyordu. Gırtlağındaki balgamların arasından, «Ben...» diye fısıldadı ama konuşmasını sürdüremedi.
Silahşor onu usulca dürttü. «Katırım.»
Kennerly, «Tabii, tabii,» diye fısıldadı. Şimdi hayretle gülümsüyordu. Ayaklarını sürüyerek uzaklaştı.
Silahşor Kennerly'i görebileceği bir yere kadar gitti. Seyis katırı getirerek yuları ona verdi.
Sonra da kızı Soobie'ye döndü. «İçeri girip kızkardeşinle ilgilen.»
Soobie kafasını şöyle bir salladı ve yerinden kımıldamadı.
Silahşor baba kızı orada bıraktı. Kennerly'le Soobie at pisliği ve toz içindeki ahırda karşılıklı durmuş, birbirlerine bakıyorlardı. Yaşlı adam yine o acayip ifadeyle sırıtıyordu. Kız ise dilsizce, cansızca bir meydan okumayla.
Dışarıda hava hâlâ kavurucuydu.

XVII

Silahşor katırla yolun ortasından yukarı çıktı. Çizmeleri tozları kaldırıyordu. Su tulumlarını katırın sırtına bağlamıştı. Sheb'in Yerine uğradı ama Alice orada değildi. Bar bomboştu. Pencereler fırtınaya karşı kapatılmıştı. Ama içerisi hâlâ geceden kaldığı gibi pisti. Kadın henüz temizliğe başlamamıştı. Salon ıslak bir köpek gibi pis pis kokuyordu.
Silahşor torbasına mısır ezmesi, kuru kavrulmuş mısır ve dolaptaki çiğ hamburgerin yarısını koydu. Tahta tezgâha da dört altın bıraktı. Üst üste dizdi altınları. Alice aşağıya inmedi. Sheb'in piyanosu sararmış dişleriyle onunla vedalaştı. Genç adam dışarı çıkarak torbasını da katırın sırtına vurdu.
Boğazı sıkışmış gibiydi. Yine de tuzaktan kurtulabilirdi ama şansı çok azdı. Ne de olsa «Yabancı»ydı o.
Kepenkleri kapatılmış, sessizce bekleyen binaların önünden geçti. Ona gözler çatlaklar ve yarıklardan kendisine bakıyorlarmış gibi geliyordu.
Siyahlı adam Tull köyünde Tanrının habercisi bir melek rolüne çıkmış, diye düşünüyordu. Bu sadece kozmik bir şaka mıydı? Yoksa bu oyununa çaresizlik mi neden oldu? Bu soru çok önemli.
Arkasından tiz ve telaşlı bir çığlık yükseldi. Kapılar birdenbire açıldı. Gölgeler dışarı fırladılar. Silahşor tuzağa düşmüştü işte! Saldırı başlamıştı. Uzun iç çamaşırlı ve blucinli erkekler. Pantolonlu ve soluk elbiseli kadınlar. Hatta çocuklar bile anneleriyle baba|arının peşinden geliyorlardı. Ve herkesin elinde ya bir odun parçası vardı ya da bir bıçak.
Silahşor hiç düşünmeden hemen tepki gösterdi. Bu artık onun içine işlemişti. Tabancalarını çekerken topuklarının üzerini de döndü. Silahlarının ağır kabzaları tam avuçlarına göreydi.
Alice ona doğru geldi. Tabii ya, ilk gelenin Allie olması gerekiyordu. Kadının yüz hatları çarpılmıştı. Alnındaki yara alacakaranlıkta cehennemi bir morluğa bürünmüştü.
Silahşor kadını rehin almış olduklarını gördü. Sheb'in kinle buruşturduğu yüzü Alice'in omzunun üzerinden görülüyordu. Adam bir cadının yararlandığı o kötü ruhlardan birine benziyordu. Alice, Sheb'in hem kalkanı, hem de kurbanıydı.
Silahşor bütün bunları o kısır sükûnun ölümsüz, donmuş, gölgesiz ışığında gördü ve her şeyi iyice anladı.
«Beni yakaladı! Ah Tanrım, vurma vurma yapma yapma...»
Ama genç adamın elleri iyi eğitilmişlerdi. Soyunun sonuncusuydu Silahşor. Ve Soylu Dili bilen sadece ağzı değildi. Tabancaları havada ağır, atonal bir müzik yarattılar. Kadının ağzı açıldı ve vücudu gevşedi. Silahşor tekrar ateş etti. Sheb'in kafası arkaya gitti. O da kadın da tozların arasına yığıldılar.
Sopalar havada uçuştular, genç adamın üzerine yağmur gibi yağdılar. Silahşor sendeledi ve sopalardan kurtulmayı başardı. Yalnız çivili bir tahta koluna gelerek derisini yardı, kan çıkmasına neden oldu.
Koltukaltları terden lekelenmiş, sakalları uzamış bir adam bir pençesinde kör bir mutfak bıçağıyla Silahşora doğru atıldı. Genç adam onu bir kurşunda öldürdü. Köylü gürültüyle yola devrildi. Çenesi yere çarparken dişleri duyulacak bir biçimde çatırdadı.
Birileri, «ŞEYTAN!» diye haykırıyorlardı. «LANETLİ! YABANCI! ONU GEBERTİN!»
Bir başkası bağırdı. «Yabancı!» Yine Silahşorun üzerine sopalar yağdı. Bir bıçak çizmesine çarparak sekti.
«YABANCI! İSA DÜŞMANI! DECCAL!»
Silahşor ateş ederek kalabalıkta kendine yol açtı. Ölüler yere yığılırken koşuyor, elleri korkunç bir dakiklikle hedefleri seçiyordu. İki adamla bir kadın yere yuvarlandılar. Silahşor açılan boşluktan yararlanarak geçti.
Peşinde öfkeli köylülerle Sheb'in Yerinin karşısındaki eski bakkal dükkânı ve berbere doğru gitti. Tahta kaldırıma çıkarak tekrar döndü. Geri kalan kurşunları yeniden saldırıya geçen kalabalığın üzerine sıktı.
Geride Sheb, Alice ve diğerleri tozların arasında yatıyorlardı, sanki çarmıha gerilmişler gibi.
Silahşorun her kurşunun hedefi bulmasına ve o zamana kadar tabancayı sadece eski dergilerdeki resimlerde görmüş olmalarına rağmen Tull'lılar hiç duraklamıyorlardı.
Genç adam geriledi. Uçuşan sopa ve bıçaklardan kurtulmak için vücudunu bir dansörünkü gibi döndürüyordu. Gerilerken tabancalarını yeniden doldurdu. İyi eğitilmiş parmakları bu işi çabucak başardılar. Bir fişekliliklere uzandılar, bir silahlara.
Kalabalık tahta kaldırıma çıktı. Silahşor bakkala girip kapıyı sıkıca kapattı. Sağdaki büyük vitrinin camı şangırdayarak içeriye doğru kırıldı. Üç adam oradan içeri girdiler. Yüzleri fazla hevesli insanlarınki gibi ifadesizdi. Boş bakışlı gözleri alev alev yanıyordu sanki. Silahşor üçünü de vurdu. Onları izleyen iki kişiyi de. Köylüler vitrine yığılarak kırık camlara takılıp kaldılar. Artık oradan başkalarının içeri girmeleri imkânsızdı.
Kapı köylülerin olanca güçleriyle dayanmaları yüzünden çatırdayarak sarsıldı.
Ve Silahşor Slyvia'nın sesini duydu. «KATİL! RUHLARINIZ! İBLİSİN ÇATAL TIRNAKLI ALAYLARI!»
Kapı menteşelerinden çıkarak içeriye devrildi. El çırpmasını andıran bir ses duyuldu. Yerden tozlar yükseldi.
Kadınlar, erkekler ve çocuklar Silahşora saldırdılar. Tükürükler ve odunlar havada uçuyordu. Silahşor tabancalarını kalabalığın üzerine boşalttı.
Yine gerileyerek un dolu bir fıçıyı köylülere doğru yuvarladı. Berber bölümüne geçip içinde çentikli iki usturanın bulunduğu bir tencere kaynar suyu Tull'lıların üzerine döktü.
Ama kalabalık yine yaklaştı. Deli gibi haykırarak anlaşılmaz bir şeyler söylüyorlardı.

Sylvia Pittston gerilerde bir yerden onları teşvik ediyordu. Sesi anlamsızca alçalıp yükseliyordu. Silahşor ısınmış tabancalarına yeniden kurşun doldurdu. Burnuna saç kesme ve traşla ilgili kokular geliyordu. Parmaklarının ucundaki nasırlar kanarken kendi etinin kokusunu da duyuyordu.
Arka kapıdan verandaya çıktı. Şimdi o dümdüz çalılık arkasında uzanıyordu. Düzlük dev kalçasına sokularak sinmiş oları köyün varlığını kabul etmiyordu bile.
Üç köylü koşarak binanın köşesinden çıktılar. Yüzlerinde başkalarına ihanet eden kimselere özgü o ifadelerle sırıtıyorlardı!
Silahşoru gördüler, genç adamın da onları farkettiğini anladılar. Ve Silahşor üçünü de biçmeden bir saniye önce yüzlerindeki gülümseme biraz silinir gibi oldu. Bir kadın uluyarak onları izledi. İri yarı ve şişmandı. Sheb'in müşterileri onu Milli Teyze diye tanıyorlardı. Silahşorun kurşunları kadının gerilemesine ve sırtüstü devrilmesine neden oldu. Etekleri havalandı.
.Silahşor basamaklardan inerek geri geri çöle doğru gitti. On adım. Sonra yirmi. Berber dükkânının arka kapısı hızla açıldı ve köylüler dışarı fırladılar.
Genç adam bir an Sylvia'yı görür gibi oldu. Ateşe başladı. Tull'lıların kimisi yüzükoyun devrildi, kimisi sırtüstü. Trabzanın üzerinden tozların arasına yuvarlandılar. O ölümsüz mor ışıkta gölgeleri yere düşmüyordu.
Silahşor birdenbire avaz avaz haykırdığını farketti. Tâ başından beri bağırıyordu. Gözleri ona çatlamış bilye yatakları gibi geliyordu. Kasıkları büzülmüş, bacakları tahtaya dönüşmüştü. Kulakları demirdendi sanki.
Yine silahları boşalmıştı. Kalabalık ona saldırdı. Sadece bir göz ve bir ele dönüşmüşlerdi köylüler. Silahşor olduğu yerde duruyor ve çığlıklar atarak tabancalarını dolduruyordu. Aklı başka yerlerdeydi. Uzaklarda. Elleri bu doldurma işini kolaylıkla başarıyordu.
Elini kaldırarak Tull'lılara, «Ben hem bu oyunu, hem de başkalarını öğrenmek için tam yirmi beş yıl çalıştım,» diyebilir miydi? «O yılları kanlar ve silahlar kutsadılar.» Bu sözleri ağzıyla söyleyemezdi. Ama elleri kendi hikâyelerini anlatabilirlerdi.
Tam tabancalarını doldurduğu sırada Tull'lılar da ona ellerindekileri fırlatacak kadar yaklaştılar. Bir sopa Silahşorun alnına geldi ve çizikte birkaç damla kan belirdi. İki saniye sonra elleriyle ona erişebileceklerdi.
En önde Kennerly vardı. Sonra on bir yaşlarındaki kızı. Onun yanında Soobie. İki bar müdavimi. Amy Feldon adlı ayyaş bir kadın. Silahşor hepsini de taradı. Onların arkasındakileri de. Ölüler korkuluklar gibi gürültüyle yere devrildiler. Etrafa kanlar ve beyin parçaları saçıldı.
Tull'lılar bir an durakladılar. Şaşırmışlardı. Kalabalık parçalanarak tek tek şaşkın yüzlere bölündü. Bir adam haykırıp koşarak daireler çizdi. Elleri su toplamış bir kadın yüzünü gökyüzüne doğru kaldırıp heyecanla gıdaklar gibi sesler çıkardı. Silahşorun ilk kez bir dükkânın önündeki basamakta ciddi ciddi otururken gördüğü bir adam birdenbire şaşılacak bir biçimde altına kaçırdı.
Silahşor bir tabancasını dolduracak kadar zaman bulabildi.
Sonra Sylvia Pittston ona doğru koştu. İki elindeki tahta haçları sallayıp duruyordu. «İBLİS! İBLİS! İBLİS! ÇOCUK KATİLİ! CANAVAR! KIZ VE ERKEK KARDEŞLERİM! ONU ORTADAN KALDIRIN! ÇOCUKLARI ÖLDÜREN YABANCIYI GEBERTİN!»
Silahşor haçların ortalarına birer kurşun göndererek tahtaları paramparça etti. Dört kurşunu da Sylvia'nın kafasına sıktı. Kadın bir akordeon gibi küçüldü. Titredi.
Tull'lılar bir an donmuş gibi durarak Sylvia'ya baktılar. O sırada Silahşorun parmakları yine tabancaları doldurdu. Parmaklarının uçları cızırdayıp yanıyordu. Her parmağın ucunda düzgün birer daire dağlanmıştı.
Köylülerin sayıları azalmıştı artık. Silahşor onları sanki orakla biçmişti. Artık Sylvia öldüğü için kalabalığın dağılacağını sanıyordu. Ama biri bir bıçak attı. Bıçağın sapı iki gözünün arasına geldi ve Silahşor arkaüstü devrildi. Tull'lılar kinle ona saldırdılar. Genç adam tabancaları boşalıncaya kadar tekrar ateş etti. Şimdi boş kovanlarının arasında yatıyordu. Başı zonkluyor, gözlerinin önünde iri, kahverengi benekler uçuşuyordu.
Diğerleri onun üzerine saldırdılar. Geri kalanlar yani. Silahşor tabancasına dört kurşun koyabildi. Sonra Tull'lılar onu dövmeye, bıçaklamaya başladılar. Genç adam sol kolunun üzerine abanmış olan iki kişiyi devirerek, yuvarlana yuvarlana biraz uzaklaştı. Elleri yine o oyuna başlamıştı. Parmakları hiç şaşmıyorlardı. Biri bıçağı omzuna sapladı. Biri de sırtına. Bir köylü kaburgalarının üzerine vurdu. Biri bıçağını kaba etine saplamaya çalıştı. Küçük bir erkek çocuk kalabalığın arasından sıyrıldı ve bıçağıyla Silahşorun vücudundaki tek derin yarayı açtı. Baldırına sapladı bıçağı. Silahşor onun kafasını uçurdu.
Kalabalık dağılmaya başlıyordu. Silahşor tekrar ateş etti. Sağ kalanlar kum rengi delik deşik binalara doğru gerilediler. Genç adamın elleri yine oyunlarına başlamıştı. Yuvarlanma oyununu bir iki defa değil sabaha kadar tekrarlamaya kalkışan fazla hevesli köpeklere benziyorlardı. Ve Silahşorun elleri kaçmaya çalışan Tull'lıları tarıyordu. Sonuncu adam berber dükkânının arkasındaki verandanın basamaklarına erişmeyi başardı. Sonra kurşun başının arkasına saplandı.
Köye bir sessizlik çöktü. O gürültülü yerlerin hepsini de dolduran bir sessizlik.
Silahşorun vücudundaki yirmi kadar yara kanıyordu. Baldırındaki dışında bunların hiçbiri derin değildi. Gömleğinden bir parça yırtarak bacağına bağladı. Sonra da doğrulup ölülere baktı.
Cesetler berber dükkânının arka kapısından onun durduğu yere kadar çarpık, zikzaklı bir çizgi oluşturuyorlardı. Türlü biçimlerde yatıyorlardı; hiçbirinde de uyuyormuş gibi bir hal yoktu.

Silahşor başlangıç noktasına döndü. Boş ana yolun ortasına. Otuz dokuz erkek, on dört kadın ve beş çocuğu vurup öldürmüştü. Tull'da yaşayanların hepsini de ortadan kaldırmıştı.
Esmeye başlayan hafif, kuru rüzgâr burnuna mide bulandıran tatlı bir kokuyu getirdi. Silahşor kokuyu izledi. Sonra da yukarıya bakarak başını salladı. Nort'un çürümeye başlamış olan cesedini Sheb'in Yerinin tahta damına yatırmışlardı. Adamı kollarından ve bacaklarından tahta kazıklarla oraya çakmışlardı. Nort'un ağzı ve gözleri açıktı. Kirli alnında iri, mor, çatal tırnaklı bir ayak izi vardı. İblisin ayak izi.
Silahşor köyden çıktı. Katırı kırk metre kadar ötede, eski araba yolunun kenarında, bir ot yığınının yanında bekliyordu. Hayvanı tekrar Kennerly'nin ahırına götürdü. Dışarıda rüzgâr hızlı bir melodiye başlamıştı. Katırı bağladıktan sonra Sheb'in Yerine gitti. Arkadaki kulübede bir el merdiveni buldu. Dama çıkarak Nort'un el ve ayaklarına çakılı kazıkları çıkardı. Adamın cesedi dal dolu bir çuvaldan bile hafifti. Silahşor, ölüyü diğer cesetlerin arasına attı.
Sonra içeri girerek hamburger yedi. Üç bira içti. O sırada hava karardı ve kumlar uçuşmaya başladı. Silahşor o gece Alice'le yattığı karyolada uyudu. Hiç rüya görmedi. Ertesi sabah rüzgâr kesilmişti. Güneş yine pırıl pırıl ve unutkandı. Rüzgâr cesetleri diken tohumları gibi sürükleyip güneye doğru götürmüştü.
Silahşor yaralarını sardıktan sonra öğleye doğru köyden ayrıldı.

XVIII

Silahşor, Brown'un uyukladığını sanıyordu. Ateş sönmek üzereydi. Sadece birkaç kıvılcım gözüküyordu. Kuş Zoltan başını kanadının altına sokmuştu.
Silahşor tam kalkıp örtüsünü köşeye sereceği sırada Brown, «Tamam,» dedi. «İşte anlattın. Kendini daha iyi hissediyor musun?»
Silahşor irkildi. «Kendimi kötü hissetmem için bir neden var mı?»
«İnsan olduğunu söyledin. İblis değilmişsin. Yoksa o sözlerin yalan mıydı?»
«Ben yalan söylemedim.» Silahşor içinden, istemeye istemeye itiraf etti. Brown'dan hoşlandım. Gerçekten. Ve ben ona hiçbir konuda yalan söylemedim. Sonra, «Sen kimsin, Brown?» diye sordu. «Gerçekten yani.»
Delikanlı sakin sakin, «Ben benim,» dedi. «Çok esrarlı bir insan olduğumu düşünmek zorunda mısın?»
Silahşor cevap vermeyerek sigarasını yaktı.
Brown mırıldandı. «Bana siyahlı adama çok yaklaşmışsın gibi geliyor. Çaresiz durumda mı o?»
«Bilmiyorum.»
«Ya sen?»
Silahşor, «Henüz çaresiz durumda değilim,» dedi. Brown'a biraz da meydan okurcasına bakıyordu. «Ben yapmam gerekeni yapıyorum.»
Brown, «İyi öyleyse,» diye cevap verdi. Sonra dönerek uykuya daldı.

XIX

Sabah Brown, Silahşora kahvaltı verdi ve onu yolcu etti. Gündüz ışığında sıska çökük göğsü, kalem gibi köprücük kemikleri ve kıvırcık kızıl saçlarıyla şaşılacak bir tipti. Kuş omzuna tünemişti.
Silahşor, «Katır?» diye sordu.
«Onu yiyeceğim.»
«Pekâlâ.»
Brown elini uzattı. Silahşor de bu eli sıktı. Delikanlı başıyla güneyi işaret etti. «Dikkatli ol.»
«Öyle yapacağım.»
Birbirlerine başlarıyla selam verdiler.
Silahşor yürümeye başladı. Beline tabancalarını ve su tulumlarını takmıştı. Bir tek defa dönüp geriye baktı. Brown küçücük mısır tarlasında bütün gücüyle çabalıyordu. Kuzgun delikanlının kulübesinin alçak damına tünemişti. Çirkin bir heykele benziyordu.

XX

Ateş sönmeye yüz tutmuş, yıldızların ışıltısı uçuklaşmaya başlamıştı. Rüzgâr huzursuzca dolaşıyordu.
Silahşor uykusunda ellerini ayaklarını oynattı, sonra da hareketsiz kaldı. Susuzluğunu arttıran bir rüya görüyordu. Karanlıkta dağların biçimleri belli olmuyordu.
Genç adam suç duygusuyla ilgili düşünceleri kafasından kovmuştu. Çöl onu kavururken bu düşünceleri unutmuştu. Artık daha çok Cort'u hatırlıyordu. Ona ateş etmesini öğretmiş olan adamı. Cort siyahla beyazı ayırt etmesini bilen insanlardandı.
Genç adam yine kımıldandı, sonra uyandı. Sönmüş ateşe bakarak gözlerini kırpıştırdı. Siyahlı adamın ateşinin üzerine kendi şeklini çizmişti. Daha geometrikti bu biçim.
Silahşor romantik biriydi. Bunu biliyor ve bu bilgisini kıskançça gizliyordu.
Tabii bu yüzden yine aklına Cort geldi. Artık onun nerede olduğunu bilmiyordu. Dünya çoktan değişmişti.

Silahşor torbasını omzuna vurarak yürümeye başladı.

Durak Yeri

I

Bütün gün bir çocuk şarkısı Silahşorun kafasının içinde yankılanıp duruyordu. İnsanın kafasını kemiren çıldırtıcı bir şeydi bu. Bilincin sınırlarının hemen dışında duruyor ve içerideki mantıklı varlıkla alay ediyordu. Şarkı şöyleydi:

«İspanya'da yağmur daha çok ovaya yağar
Sevinç ve acı da vardır
Ama İspanya'da yağmur daha çok ovaya yağar.
Güzel-çirkin, deli-akıllı
Dünyanın gidişi değişecek,
Bütün yollar aynı kalacak.
Ama sen deliysen ya da sadece akıllıysan
İspanya'da yağmur daha çok ovaya yağar.
Biz sevgiyle yürür ama prangayla uçarız
Ve İspanya'da ovalar daha çok yağmurda çöker.»

Silahşor bu şarkının aklına neden geldiğini biliyordu. Tekrar tekrar şatodaki odasını ve babasını rüyasında görüyordu. Renk renk pencerenin önündeki küçücük karyolasında yatarken babası bu şarkıyı söylerdi.
Annesi o uyuyacağı zaman böyle şarkı söylemezdi. Çünkü Soylu Dilini konuşacak bütün küçük erkek çocukların karanlıkta yalnız başlarına kalmaları gerekirdi. Ama Silahşor gündüz uykusuna yatacağı zaman annesi başucunda otururdu. O da bu şarkıyı söylerdi o zaman. Silahşor kurşuni yağmur ışığının camlardan süzülerek yatak örtüsünün üzerinde renk renk şekiller çizdiğini hatırlıyor, odanın serinliğini ve battaniyelerin sıcaklığını adeta hissediyordu. Kırmızı dudaklı annesine duyduğu sevgiyi, bu saçmasapan sözlü güzel melodiyi hiç unutmamıştı. Annesinin tatlı sesini de.
Şimdi bu şarkı kafasında yankılanarak onu çıldırtıyordu. İsilik gibi rahatsız edici bir şeydi bu. Kafasının içinde dönüp duruyordu. Kendi kuyruğunu kovalamaya çalışan bir köpek gibi.
Silahşorun bütün suyu bitmişti. Artık ölmesinin işten bile olmadığını anlıyordu. Bu duruma düşeceği hiç aklına gelmemişti. Bu yüzden üzülüyordu. Öğleden beri ileriye bakmıyordu. Gözlerini ayaklarına dikmişti. Burada şeytanotları bile cüceleşip sarılaşmalardı. Sert toprak tabakası yer yer ufalanmıştı. Silahşor dağları da daha kolaylıkla göremiyordu. Oysa çölün sınırında yaşayan son insanın, o akıllı-deli gencin kulübesinden ayrılalı on altı gün olmuştu. Delikanlının bir kuzgunu olduğunu hatırlıyordu. Ama kuşun adını unutmuştu.
Ayaklarının toprakların üzerinde kalkıp inmelerini seyrediyor, o saçmasapan çocuk şarkısının kafasının içinde karmakarışık bir hal almasını dinliyordu.
Yere ilk kez ne zaman yığılacağım, diye düşünüyordu. Düşmek istemiyordu. Etrafta görecek kimse olmamasına rağmen. Bir Silahşor gururun ne olduğunu bilirdi. İnsanın kafasını dimdik tutmasına neden olan, o gözle görünmeyen kemiği.
Silahşor birdenbire durup yukarıya doğru baktı. Kulakları çınlamaya başladı. Sanki uçuyordu. Dağlar uzaklardaki ufukta uyukluyor, rüya görüyorlardı. Ama ileride bir şey daha vardı. Daha yakında bir şey. Belki yedi kilometre kadar ötedeydi bu. Gözlerini kıstı. Ama gözleri ışıktan kamaşmıştı ve suratına çarpan kumlar yüzünden yanıyordu. Başını salladı ve tekrar yürümeye başladı. Şarkı kafasının içinde döneniyor, vızıldıyordu.
Bir saat kadar sonra yere düştü ve ellerinin derileri soyuldu. Avuçlarındaki küçücük kan damlacıklarına gözlerine inanamıyormuş gibi baktı. Kanı pek de azalmışa benzemiyordu. Dilsiz ama canlıydı. Adeta çöl kadar hayatından memnundu. Silahşor kanlarına karşı körcesine bir nefret duyarak damlaları yere akıttı. Hayatından memnun mu? Neden olmasın? Kanım susuzluk çekmiyor ki. Ona hizmet ediliyor. Kan uğruna kurbanlar veriliyor. Kanlı kurbanlar. Kanın yapması gereken tek şey akmak... Ve akmak... Ve akmak...
Sert toprağa damlayan kanlara baktı. Onların inanılmayacak bir hızla emilivermelerini seyretti. E, buna ne dersin, kan? Hoşuna gitti mi?
Ah, Tanrım, sen iyice çıldırdın.
Ayağa kalkarak ellerini göğsüne bastırdı. Ve daha önce gördüğü şeyin tam karşısında olduğunu farkederek hayretle bağırdı. Sesi tozdan boğuklaşmış, karganınkine benzemişti. Karşısındaki bir binaydı. Hayır, etraflarını yıkılmış parmaklıkların çevrelediği iki bina. Tahtalar eskiye benziyordu. Bu nedenle binalar peri masallarındaki evleri andırıyorlardı. Tahta değişerek kuma dönüşüyordu. Binalardan birinin bir ahır olduğu anlaşılıyordu. Biçimi belirliydi. Bunun kuşku götürecek bir tarafı da yoktu. Diğeri ise bir evdi ya da bir han. Arabaların uğrak yeri. Çarpılmış olan kumdan evin yere ince bir gölgesi düşüyordu. (Rüzgâr tahtaya ince taşları çarpa çarpa onu delik deşik etmişti. Şimdi ev güneşin deniz çekildiği zaman kavurup geçici olarak sertleştirdiği kumdan bir şatoya benziyordu.) Evin gölgesinde biri oturuyordu. Sırtını duvara dayamıştı. Ve bina sanki onun ağırlığı yüzünden yana doğru eğilmişti.

Silahşor, işte o, dedi kendi kendine. Sonunda. Siyahlı adam.
Elleri göğsünde öylece durdu. Ağzı bir karış açık kalmıştı. Heyecanlı bir konuşma yapacakmış gibi bir tavır takınmış olduğunun farkında bile değildi. Siyahlı adamla karşılaştığı zaman heyecan duyacağını sanmıştı. Ya da korku veya huşu. Ama şimdi sadece birkaç dakika önce kendi kanına karşı ani ve müthiş bir kin duyduğu için utanıyordu. Ve kafasının içinde o çocukluk şarkısı dönüyor, dönüyordu.
«... İspanya'da yağmur...»
Biraz ilerleyerek tabancalarından birini çekti.
«... daha çok ovaya yağar...»
Son üç yüz elli metreyi koşarak aştı. Gizlenmeye çalışmıyordu. Zaten arkasına saklanabileceği bir şey de yoktu. Yere vuran kısa gölgesi onunla yarışıyordu. Suratının bitkinlik yüzünden sırıtkan, kurşuni bir ölüm maskesine dönüşmüş olduğunun farkında değildi. Tek bir şeyin farkındaydı. Gölgedeki kişinin. Çok daha sonra, ölmüş bile olabilirdi, diye düşünecekti.
Eğrilmiş parmaklıklardan birine bir tekme indirdi. Parmaklık adeta özür dilercesine, sessizce ikiye ayrıldı. Silahşor ahırın önündeki gözkamaştıran, sessiz avluda öne doğru atılarak tabancasını havaya kaldırdı.
«Namlumu üzerine çevirdim! Namlumu üzerine çevirdim! Namlumu...»
Gölge huzursuzca kımıldanarak ayağa kalktı.
Silahşor, Tanrım, diye düşündü. Mum gibi erimiş. Ne olmuş ona?
Çünkü siyahlı adam ufalmış, boyu altmış santime inmişti. Saçları beyaz gibiydi.
Silahşor şaşkın şaşkın durakladı. Kafası uğulduyordu. Kalbi delice bir hızla çarpıyordu. Kendi kendine, hemen şuracıkta öleceğim, dedi.
Kızgın havayı ciğerlerine çekerek bir an başını öne eğdi. Tekrar kaldırdığı zaman karşısındakinin siyahlı adam değil bir çocuk olduğunu gördü. Güneşten sarı saçlarının rengi iyice açılmış bir çocuk. Küçük, Silahşora ilgisizce bakıyordu. Genç adam da onu anlamsızca bakışlarla süzdü. Sonra da, «Olamaz...» der gibi başını salladı. Ama inanmazlığına rağmen çocuk hâlâ karşısında duruyordu. Arkasına kaba dokunmuş kahverengi bir gömlek, ayaklarına da tek dizi yamalı bir blucin giymişti.
Silahşor tekrar başını salladı. Ve kafasını eğerek ahıra doğru gitti. Tabancası hâlâ elindeydi. Henüz düşünecek durumda değildi. Kafasının içi toz zerreleriyle dolmuştu sanki. Beyni sızlıyor, zonkluyordu.
Ahırın içerisi sessiz ve karanlık, fırın kadar da sıcaktı. İrileşmiş, ifadesiz gözlerle çabucak etrafına bakındı. Bir sarhoş gibi döndü ve çocuğun yıkık kapıda durduğunu farketti. Gözlerini ona dikmişti.
Silahşorun beynine sancı bıçak gibi saplandı. Bir şakağından diğerine kadar uzandı, sanki beynini ikiye böldü. Tabancasını kılıfına soktu. Yalpaladı. Sanki hayaletleri uzaklaştırmaya çalışıyormuş gibi ellerini uzattı. Ve yüzüstü devrildi.
Silahşor uyandığı zaman arkaüstü yattığını farketti. Başının altında kokusuz, hafif bir saman yığını vardı. Çocuk onu başka yere götürememişti ama oldukça rahatlatmaya çalışmıştı. Vücudunun sepserin olduğunun farkındaydı. Başını eğerek baktı ve gömleğinin ıslaklığı yüzünden daha koyu renk durduğunu gördü. Diliyle dudaklarını yaladı ve ağzına su tadı geldi. Şaşkın şaşkın gözlerini kırptı.
Çocuk onun yanında çömelmişti. Silahşorun gözlerini açtığını görünce arkasına doğru uzandı ve ona su dolu çarpılmış bir tenekeyi uzattı. Silahşor tenekeyi titreyen elleriyle kavradı ve kendini zorlayarak az su içmeye çalıştı. Azıcık su. Sonra geri kalan suyu yüzüne döktü. Sanki şok geçiriyormuş gibi soludu.
Çocuğun biçimli dudakları hafif, ciddi bir gülümsemeyle aralandı. «Yiyecek bir şey ister misin?»
Silahşor, «Hemen istemem,» dedi. Güneş çarpması yüzünden başı fena halde ağrıyordu. Su midesine oturmuştu. Sanki nereye gideceğini bilmiyormuş gibi hafifçe çalkalanıp duruyordu. «Kimsin sen?»
«Adım John Chambers. Beni 'Jake' diye çağırabilirsin.»
Silahşor doğrulup oturdu ve başındaki ağrı iyice şiddetlendi. Kafası çatlıyordu sanki. Öne doğru eğildi ve midesiyle giriştiği kısa savaşı kaybetti.
Jake, «Su çok,» diyerek tenekeyi aldı. Ahırın dibine doğru gitti. Bir an durarak Silahşora kararsızca gülümsedi.
Genç adam ona başını salladı, sonra kafasını eğdi. Başını iki elinin arasına alarak ona destek olmaya çalıştı.
Çocuk sağlam yapılı ve güzeldi. Dokuz yaşlarında kadar gözüküyordu. Ama yüzüne bir gölge düşmüştü. Tabii artık bütün yüzler böyle gölgeliydiler.
Ahırın dibinden takırtıyla karışık iniltiye benzeyen acayip bir ses geldi. Silahşor hemen başını kaldırdı. Ellerini tabancalarının kabzalarına attı. Ses ancak on beş saniye kadar sürdü. Sonra kesildi. Çocuk elinde tenekeyle döndü. Yeniden doldurmuştu.
Silahşor yine biraz su içti. Bu kez kendisini biraz daha iyi hissetti. Başındaki ağrı hafifliyordu.
Jake, «Yere yuvarlandığın zaman ne yapacağımı bilemedim,» dedi. «Daha önce beni vuracağını sandım. Bir iki saniye...»
«Seni başkası sandım.»
«O rahip mi?»
Silahşor çabucak başını kaldırdı. «Hangi rahip?»
Çocuk ona bakarak hafifçe kaşlarını çattı. «O rahip işte. Avluda kamp kurdu. Ben şuradaki evdeydim. Ondan hiç hoşlanmadım. Onun için de dışarı çıkmadım. Rahip gece geldi ve ertesi sabah gitti. Sana da gözükmemeye

çalışabilirdim. Ama sen geldiğin sırada uyuyordum.» Silahşorun başının üzerinden ileriye doğru sıkıntıyla baktı. «Ben insanlardan hoşlanmıyorum. Onlar tepemi attırıyorlar.»
«O rahip neye benziyordu.»
Çocuk omzunu silkti. «Bir rahibe işte. Siyahlar giymişti.»
«Kukuletası ve cüppesi var mıydı?»
«Cüppe nedir?»
«Uzun entari gibi bir şey.»
Jake başını salladı. «Evet. Kukuletası ve cüppesi vardı.»
Silahşor öne doğru eğildi. Yüzündeki ifade çocuğun biraz gerilemesine neden oldu. «O gideli ne kadar oldu?»
«Ben-Ben...»
Genç adam sabırla, «Sana bir zarar verecek değilim,» dedi.
«Bilmiyorum... Zamanı hatırlıyamıyorum... Her gün birbirinin aynı.»
Silahşor ilk defa o zaman bilinçli bir biçimde, bu çocuk buraya nasıl geldi, diye düşündü. Burası insan öldüren dev çölün ortasında. Ama bu konuyla ilgilenmeyecekti. Hiç olmazsa şimdilik. Jake'e döndü. «Bir tahminde bulun. Gideli çok mu oldu?»
«Hayır. Çok olmadı. Ben de zaten buraya yeni geldim.»
Silahşorun içindeki ateş alevleniverdi. Tenekeyi kaparak hafifçe titreyen elleriyle kavradı ve su içti. Kafasının içinde o çocuk şarkısı yeniden yankılandı. Ama bu kez annesinin yüzünü değil, Alice'in yaralı suratını gördü. Tull'dayken onun kadını olan Allie'nin.
Genç adam çocuğa, «Ne kadar oldu?» diye sordu. «Bir hafta? İki? Üç?»
Jake ona dalgın dalgın baktı. «Evet.»
«Hangisi?»
«Bir hafta. Ya da iki. Dışarı çıkmadım. O rahip su bile içmedi. Onun bir papazın hayaleti olabileceğini düşündüm. Çok korktum. Zaten artık durmadan korkuyorum.» Yüzü titreşti. Tiz bir sesin parçalamak üzere olduğu bir kristal bardak gibi. «Rahip ateş bile yakmadı. Orada sadece öyle oturdu. Uyuyup uyumadığını bile bilmiyorum.»
Silahşor, ona yakınım, diye düşündü. Her zamankinden daha fazla yaklaştım ona... Vücudunun bütün suyunun buharlaşmış olmasına rağmen avuçları ona nemliymiş gibi geldi. Yağlı gibi.
Jake, «Burada kurutulmuş et var,» diye açıkladı.
«Pekâlâ.» Silahşor başını salladı. «İyi.»
Çocuk eti getirmek için kalkarken dizleri hafifçe çatırdadı. Küçük vücuduyla güzelce, dimdik duruyordu. Çöl henüz kanını iliğini kurutmamış, onu güçsüzleştirmemişti. Kolları zayıftı. Ama cildi güneşten yanmış olmasına rağmen henüz kuruyup çatlamamıştı.
Silahşor, vücudunda hâlâ yeterince sıvı var, dedi kendi kendine. Tekrar tenekeden su içti. Vücudunda yeterli sıvı var. Ve buralı olmadığı da kesin.
Jake geri döndü. Elindeki güneşte kavrulmuş ekmek tahtasına benzeyen şeye şerit şerit kesilerek kurutulmuş et parçaları yığılmıştı. Güneşte kurutulmuşlardı bu etler.
Et lif lif ve sertti. Çok tuzlu oldukları için de Silahşorun ağzının yaralı dişetlerini ve yanak içlerini yaktı. Genç adam midesi iyice şişinceye kadar et yedi ve su içti. Sonra da arkasına yaslandı.
Jake etten küçük bir parça aldı sadece.
Silahşor çocuğu uzun uzun süzdü. Jake de gözlerini kaçırmadan dikkatle ona baktı.
Genç adam sonunda, «Buraya nereden geldin, Jake?» diye sordu.
«Bilmiyorum...» Jake kaşlarını çattı. «Aslında biliyordum. Buraya ilk geldiğim zaman her şeyi biliyordum. Ama şimdi her şey bulanıklaştı. Hani uyandığın zaman kötü bir rüyayı hatırlayamazsın ya. İşte öyle bir şey. Çok sık kâbus görüyorum...»
«Seni buraya biri mi getirdi?»
Çocuk, «Hayır,» dedi. «Kendimi burada buldum.»
«Sözlerinden bir anlam çıkmıyor.»
Jake'in yüzü birden buruştu. Neredeyse ağlayacaktı çocuk. «Elimde değil ki. Kendimi burada buldum. Şimdi sen de çıkıp gideceksin. Ben de açlıktan öleceğim. Buradan hiç hoşlanmıyorum. Korkunç bir yer burası.»
«Kendine acıma. Elinden geldiği kadar alışmaya çalış.»
Çocuk şaşkınlıkla karışık bir meydan okumayla, «Ben burada olmayı istemedim...» diye tekrarladı.
Silahşor bir parça et daha yedi. Yutmadan önce tuzunu giderebilmek için uzun uzun çiğnedi.
Çocuk da maceranın bir parçası halini aldı, diye düşünüyordu. Jake'in doğruyu söylediğinden eminim. Buraya gelmek istememiş. Ne yazık. Ben... Ben burada olmak istedim. Ama oyunun bu kadar pisleşmesini istemiş değilim. Tabancalarımı Tull'ın silahsız insanlarına çevirmek hiç hoşuma gitmedi. Bunu istemedim. Allie'yi vurmayı da. Yüzünde o acayip, ışıltılı yara izi olan Allie'yi. Bende bir saplantı halini alan görevim ve macerayla, ilgisi olmayan bir katile dönüşmek arasında bir seçim yapmak zorunda kalmayı da istemedim. Siyahlı adam çaresizliği yüzünden bazı kötü oyunlara başvurmaya başladı. Tabii bu onun işiyse. Masum seyircileri bilmedikleri bir sahneye çıkarmak ve onlara anlamadıkları birtakım sözleri söyletmek haksız bir davranış... Allie... Allie hiç olmazsa bu dünyadandı. Kendi kendisini kandırmasına rağmen öyleydi. Ama bu çocuk... Bu lanet olasıca çocuk...

Genç adam Jake'e, «Bana hatırlayabildiklerini anlat,» dedi.
«Pek az şeyi hatırlıyorum. Ve artık onlardan hiçbir anlam çıkmıyor.»
«Sen yine de anlat. Belki ben onların anlamını kavrayabilirim.»
«Bir yer vardı... Buradan önceki yer... Çok odalı, yüksek binaların olduğu bir kent. Bir verandadan o yüksek binalara ve suya bakabiliyordun. Suyun içinde bir heykel duruyordu.»
«Suyun içinde bir heykel mi duruyordu?»
«Evet. Elinde bir meşale tutan taçlı bir hanım heykeli.»
«Bunları sen mi uyduruyorsun?»
Çocuk umutsuzca, «Galiba öyle... » diyerek içini çekti. «Sokaklarda taşıtlar vardı. Küçük taşıtlar, büyük taşıtlar. Sarı arabalar. Sürüyle sarı araba. Ben yürüyerek okula gidiyordum. Sokakların kenarında betondan yollar vardı. Sonra bakılacak büyük pencereler ve içeride elbiseler giymiş heykeller. Elbiseleri o heykeller satıyorlardı. Biliyorum bu sözlerim çok delice ama... elbiseleri o heykeller satıyorlardı.»
Silahşor başını salladı ve çocuğun yalan söyleyip söylemediğini anlamak için ona baktı. Ama Jake'in yüzünden masal anlatmadığı belliydi.
Çocuk, «Yürüyerek okula gidiyordum...» diye tekrarladı. Bu onda bir saplantı halini almış gibiydi. «Ve elimde...» Gözlerini yumdu. Hatırlamaya çalışarak dudaklarını kıpırdattı. «Elimde... kahverengi., bir... kitap... çantası vardı. Öğle yemeğimi de yanıma almıştım. Ve...» Yine kendini zorlayarak hatırlamak için çabaladı. «... bir kravat takmıştım.»
«Bir ne?»
«Bilmiyorum...» Jake farkına varmadan parmaklarıyla usulca boynunu sardı.
Silahşora asılmayı hatırlatan bir hareketti bu.
«Bilmiyorum... Her şeyi unuttum.» Ve Jake gözlerini uzaklara dikti.
Silahşor, «Seni uyutabilir miyim?» diye sordu.
«Uykum yok ki.»
«Uykunu getirebilirim. Sana her şeyi hatırlatabilirim.»
Jake kuşkuyla, «Bunu nasıl yapabilirsin?» dedi.
«Sununla.»
Silahşor fişekliğinden bir kurşunu alarak parmaklarının arasında çevirmeye başladı. Bu hareketi çok ustalıkla yapıyordu. Yumuşakça. Kurşunu önce kolaylıkla baş ve işaret parmaklarının arasında döndürdü. Sonra işaret parmağıyla üçüncüsü arasında. Kurşunu üçüncüyle dördüncü parmaklarına geçirdi. Sonunda dördüncüyle serçe parmağına. Kurşun bir ara gözden kayboldu. Sonra birdenbire gözüktü. Sanki bir an havada uçtu. Döndü. Kurşun Silahşorun parmaklarının arasında ilerledi. Parmakları rüzgârda dalgalanan boncuktan oluşmuş bir perdeye benziyorlardı.
Çocuk kurşunu izliyordu. İlk inanmazlığın yerini sevinç almıştı; sonra dalgınlığa ve nihayet ağır ağır ifadesiz bir bakışa dönüştü. Jake'in gözleri kapandı. Kurşun hâlâ sağa sola oynuyordu. Jake gözlerini tekrar açtı. Silahşorun parmaklarının arasında düzgünce, usulca dans eden kurşunu uzun bir süre seyretti. Ve sonra gözleri tekrar kapandı. Silahşor hâlâ kurşunu parmaklarının arasında döndürüyordu. Ama Jake gözlerini açmadı. Sakin sakin, düzenli soluk alıyordu.
Bu da oyunun bir parçası mı? Evet. Bunun güzel bir tarafı var. Mantıklı bir yanı. Sert mavi buz dağlarının kenarlarındaki dantele benzeyen izler gibi... Silahşorun kulağına rüzgâr çanlarının sesleri gelir gibi oldu. Ruh hastalığının kurşuna benzeyen o tadını duydu. İlk kez olmuyordu bu. Parmaklarının arasında farkına varmadan zarif hareketlerle çevirdiği kurşun birdenbire ona korkunç bir şeymiş gibi geldi. Canlıydı o. Bir canavarın izlerini taşıyordu. Kurşunu avucuna alarak, parmaklarını canı yanıncaya kadar sıktı. Bu dünyada ırza geçmek diye tanımlanacak bir şey vardı. Irza geçmek, cinayet, ağza alınmayacak çirkin davranışlar Ve bütün bunlar iyilik etmek için yapılıyordu. Kahrolasıca iyilik. Efsane için. Kutsal amaç uğruna. Kule için. O Kara Kule.
«Ah, o Kule bir yerlerde. Gökyüzüne kapkara bir gölge gibi yükseliyor.»
Silahşorun çöl kumlarının yaraladığı kulaklarına rüzgâr çanlarının sesi geldi.
Genç adam, «Neredesin sen?» diye sordu.
Jake Chambers elinde kitap çantasıyla merdivenden iniyordu. Çantada Yeryüzü Bilimi, Ekonomik Coğrafya, not defteri, bir kurşun kalem, annesinin aşçısı Bayan Greta Shaw'un krom ve formikadan oluşan mutfakta onun için hazırladığı yemek vardı. Mutfakta durmadan bir aspiratör çalışıyor ve yabancı kokuları emerek götürüyordu. Jake'in yemek torbasına fıstık ezmesi ve reçelli bir sandviç, bir salam, marul ve soğanlı sandviç ve dört de kurabiye konmuştu. Anne ve babası çocuktan nefret etmiyorlardı. Ama onunla ilgilendikleri de yoktu. Çıkıp gidiyor ve onu Bayan Greta Shaw'a, dadılara, yazın bir öğretmene bırakıyorlardı. Çoğu zaman da okula. (İyi bir özel okuldu. En önemlisi de öğrencilerin hepsi beyazdı.) Bütün bu insanlar hiçbir zaman olduklarından başka türlü gözükmeye kalkışmamışlardı. Birer profesyoneldi onlar. Kendi alanlarındaki uzmanların en iyileri. Hiçbiri de Jake'i annesinin okuduğu ve çocuğun da göz gezdirerek «heyecanlı bölümlerini» aradığı tarihi romanlarda olduğu gibi göğsüne bastırmaya kalkmıyordu. Babası bu kitaplardan «isterik canlar» diye söz ederdi. Bazen de «gömlek yırtıcılar» diye.
Jake kapalı kapının arkasından dinlerken annesi, babasını aşağılarcasına, «Şu sözleri söyleyene bak,» diyordu.
Adam televizyon şirketi için çalışıyordu. Jake onu birkaç kişinin arasından seçebilirdi. Herhalde.

Jake bütün profesyonellerden nefret ettiğinin farkında değildi. Ama gerçekten de nefret ediyordu onlardan. Merdivenlerden hoşlanıyor ve oturdukları apartmandaki asansöre binmiyordu. Sıska ama seksi bir kadın olan annesi çoğu zaman hasta ahbaplarıyla yatıyordu.
Jake Chambers şimdi sokaktaydı. Temiz, terbiyeli, güzel ve duyguluydu. Hiç arkadaşı yoktu. Sadece tanıdıkları vardı. Bu konuyu düşünmek zahmetine hiçbir zaman girmemişti. Ama yine de bu durum ona acı veriyordu. Profesyonellerle uzun yıllar beraber olduğu için onların pek çok özelliğini kapmış olduğunu bilmiyor, bunu anlamıyordu. Bayan Greta Shaw profesyonelce sandviçler yapıyordu. Dilimleri dörde bölüyor ve kabuklarını çıkarıyordu. Bu yüzden de Jake beden eğitimi saatinde elinde okul kitaplığından aldığı sporla ilgili bir romanla otururken insan onun kokteyl partide olması gerektiğini düşünüyordu. Elinde de kitap yerine bir içki kadehi olması gerektiğini.
Jake'in babası bir hayli para kazanıyordu. Çünkü «öldürmekte ustaydı. Yani rakip televizyon şebekesindeki pek tutulmayan bir oyuna karşılık güçlü programlar hazırlayabiliyordu. Günde dört paket sigara içmekteydi. Öksürmüyordu. Yalnız haşin bir tavırla gülümserdi. Gülüşü insanın aklına süpermarketlerde satılan biftek bıçaklarını getiriyordu.
Jake yoldan aşağıya inmeye başladı. Annesi onun için taksi parası bırakıyordu. Ama yağmur yağmadığı zaman hep yürürdü.
Kitap çantasını sallayarak ilerliyordu. Sarı saçları ve mavi gözleriyle tam bir Amerikan çocuğuydu. Kızlar onu farketmeye başlamışlardı bile. (Tabii annelerinin onayıyla.) Jake de o çocuksu küstahlıkla onlardan kaçmıyordu. Farkına varmadan profesyonelce bir tavırla kızlarla konuşuyor ve onları şaşırtarak kendisinden uzaklaştırıyordu. Jake coğrafyadan hoşlanır, akşam üzerleri bowling oynardı. Babasının kukaları otomatik olarak yerleştiren makineleri üreten bir fabrikada hissesi vardı. Ama Jake'in gittiği bowling salonunda babasının ürettiği makineleri kullanmıyorlardı. Jake bu konuyu düşünmediğini sanıyordu. Ama düşünmüştü aslında.
Kaldırımda ilerlerken Brendio mağazasının önünden geçti. Vitrinde mankenler duruyordu. Bazılarına kürk, bazılarına da altın düğmeli Edward tarzı takımlar giydirilmişti. Kimi ise çıplaktı. Çırılçıplak. Bu modeller... bu mankenler tümüyle profesyoneldiler. Ve Jake profesyonelce olan her şeyden nefret ediyordu. Henüz kendinden nefret edecek yaşta değildi. Ama o tohum içine ekilmişti bile. Kalbindeki o acı yarığa ekilmişti.
Jake köşeye gelince yanında kitap çantasıyla durdu. Trafik homurdanarak akıyordu. Gürültülü otobüsler, taksiler, Volkswagenler, büyük bir kamyon. Jake sadece bir çocuktu. Ama sıradan bir çocuk da değildi. Gözünün ucuyla onu öldürecek olan adamı gördü. Siyahlı adamdı. Çocuk yabancının yüzünü seçemedi. Sadece adamın etekleri uçuşan cüppesini ve onu itmek için uzattığı ellerini farketti. Jake ellerini öne doğru uzatarak yola yuvarlandı. İçinde Bayan Greta Shaw'un profesyonelce hazırladığı yiyecekler olan kitap çantasını bırakmamıştı. Bir an yaklaşan arabanın polorize camının arkasındaki işadamının dehşet dolu suratını gördü. Başındaki koyu lacivert şapkanın kurdelesine küçük ama gösterişli bir tüy takılmıştı. Karşı kaldırımda duran yaşlı bir kadın çığlık attı. Onun başında da tüllü siyah bir şapka vardı. Tül gösterişli değildi, yas tutan birinin kara peçesine benziyordu. Jake hayretten başka hiçbir şey hissetmiyordu. O her zamanki şaşkınlığı. Her şey böyle mi sona eriyor? Yola düştü ve gözlerinden beş santim ilerideki asfalt doldurulmuş çatlağa baktı. Kitap çantası elinden fırladı. Acaba dizlerim sıyrıldı mı, diye düşündüğü sırada gösterişli tüyü olan lacivert şapkalı işadamının arabası üzerinden geçti. Kırk santim eninde lastikleri olan 1976 modeli mavi, büyük bir Cadillac'tı. Araba Jake'in belkemiğini kırdı, midesini ezdi. Ve ağzından kanlar fışkırmasına neden oldu. Yüksek basınçlı bir fıskiye gibi. Jake başını çevirdi ve Cadillac'in alev alev yanan stop lambalarını gördü. İşadamı fren yapmıştı. Cadillac'in duraklayan arka lastiklerinden dumanlar çıkıyordu. Araba kitap çantasını da çiğnemiş, üzerinde siyah, enli bir lastik izi bırakmıştı. Jake başını öbür tarafa döndürdü. Büyük sarı bir Ford çığlığa benzeyen sesler arasında hemen yanıbaşında durdu. El arabasıyla tuzlu baton ve soda satan bir zenci koşarak ona doğru geliyordu. Jake'in burnundan, gözlerinden, kulaklarından ve makatından kan akıyordu. Cinsel organı yamyassı olmuştu. Öfkeyle, dizlerimi çok kötü mü çizdim, diye kendi kendine sordu. Şimdi Cadillac'in sürücüsü de anlaşılmaz bir şeyler söyleyerek ona doğru koşuyordu.
Sonra bir ses duyuldu. Korkunç ve sakin bir ses. Felaketin sesi. «Ben rahibim. İzin verin de geçeyim. Nedamet getirmesi...»
Jake siyah cüppeyi gördü ve ani bir dehşete kapıldı. Bu oydu. Siyahlı adam. Çocuk son gücünü kullanarak başını çevirdi. Bir yerde bir radyoda Kiss adlı rock grubunun bir parçası çalıyordu. Jake elinin kaldırıma sürüldüğünü farketti. Küçük, beyaz ve biçimliydi eli. Hiçbir zaman tırnaklarını kemirmezdi. Jake eline bakarken öldü.
Silahşor kaşlarını çatmış düşünüyordu. Yorgundu. Bütün vücudu sızlıyor, kafasında düşünceler onu kızdıracak kadar yavaş beliriyordu. Karşısında, o şaşılacak çocuk ellerini kucağına bırakmış uyuyor, hâlâ sakin sakin soluyordu. Olanları fazla duygulanmadan anlatmıştı. Ancak sonlarda, sıra «Rahip» ve «Nedamet»e geldiği zaman ses titremeye başlamıştı. Tabii Silahşora kendi ailesinden ve ruhunu ikiye bölen o şaşkınlığından söz etmemişti. Ama yeteri kadar gerçek de sözlerine sızmıştı.
Aslında bu dünyada çocuğun anlattığı gibi bir kent yoktu. (Ya da belki vaktiyle vardı. Ama bu kent artık tarih öncesi çağlarla ilgili efsanelerde yaşıyordu.) Jake'in hikâyesinin en sarsıcı yanı bu değildi. Ama Silahşor yine de etkilenmişti. Bütün bunların hepsi insanı sarsıyordu. Silahşor bunların ne anlama geldiğini düşünüyor ve varacağı sonuçtan korkuyordu.
«Jake?»
«Ha-hı?»

«Bütün bunları uyandığın zaman hatırlamak istiyor musun? Yoksa unutmayı mı tercih edersin?»
Çocuk hemen, «Olayı unutmalıyım,» dedi. «Kanlarım aktı.»
«Pekâlâ. Artık uyuyacaksın. Anlıyor musun? Haydi, yat bakalım.»
Jake uzandı. Huzurlu ve zararsız gibi bir hali vardı. Ufak bir çocuktu. Ama Silahşor, Jake'in zararsız olduğuna inanmıyordu. Çocuk insanda öldürücü bir şeymiş izlenimini bırakıyordu. Jake kader kokuyordu. Bu duygu hiç hoşuna gitmiyordu Silahşorun. Ama çocuktan hoşlanıyordu yine de. Hem de çok hoşlanıyordu.
«Jake?»
«Hişş... Uyumak istiyorum.»
«Evet. Ve uyandığın zaman bunların hiçbirini hatırlamayacaksın.»
«Tamam.»
Silahşor kısa bir süre çocuğu seyretti. Kendi çocukluğunu düşünüyordu. Sanki o günleri bir başkası yaşamıştı. Osmotik bir mercekten geçerek bambaşka bir kimliğe bürünen biri. Ama şu anda o çocukluk yılları içini sızlatacak kadar yakınmış gibi gözüküyordu.
Durak yerinin ahırı çok sıcaktı. Genç adam dikkatle biraz daha su içti. Ayağa kalkarak ahırın dibine gitti. Orada durup atlar için yapılmış olan bölmelere baktı. Bir köşede beyaz samanlardan oluşan bir yığın vardı. Bir de dikkatle katlanmış bir battaniye. Ama buraya at kokusu sinmemişti. Zaten ahırda hiç koku yoktu. Güneş bütün kokuları emmiş ve geride hiçbir şey bırakmamıştı. Hava dışarıdaki gibiydi.
Ahırın gerisinde küçük, karanlık bir oda vardı. Ortaya paslanmaz çelikten yapılmış bir makine konmuştu. Alet paslanmamış, çürümemişti. Bir yayığa benziyordu. Solundan krom bir boru uzanıyor, yerdeki bir deliğin üzerinde sona eriyordu. Silahşor başka kurak yerlerde de buna benzer bir tulumba görmüştü. Ama bu kadar büyüğünü değil. Kimbilir burada yaşayanlar su bulabilmek için toprağı ne kadar kazmışlardı. Çölün altındaki o gizli ve sonsuza dek kapkara kalacak olan suyu.
Bu durak yerini terkettikleri zaman neden tulumbayı da alıp götürmediler?
Belki de iblisler yüzünden.
Silahşor birdenbire titredi. Vücudunu sağa doğru büktü. Tüyleri diken diken oldu. Sonra geçti.
Kontrol levhasına giderek, tulumbayı çalıştıracak olan düğmeye bastı. Yarım dakika kadar sonra borudan berrak ve soğuk bir su fışkırdı... Ve yeniden dolaşması için delikten akarak gözden kayboldu. Tulumba keskin bir şıkırtıyla kendi kendini kapatmadan önce yaklaşık üç galon su aktı. Bu makine bu yere ve zamana uymayacak bir şeydi. Gerçek aşk kadar uymayacak bir şey. Ama yine de Hüküm Günü kadar kesindi. Dünyanın değişmeden önceki çağlarını hatırlatan sessiz bir anıt. herhalde atom enerjisiyle çalışıyordu. Çünkü burada elektrik yoktu. Binlerce kilometrelik bir bölgede de. Ve kuru akümülatörler bile çoktan güçlerini kaybederlerdi.
Silahşor geri dönerek çocuğun yanına oturdu. Jake bir elini yanağının altına sokmuştu. Hoş bir çocuktu. Silahşor biraz daha su içti. Sonra da bağdaş kurdu.
Bu çocuk da, çölün sınırında yaşayan o delikanlı gibi zaman kavramını kaybetmiş. Onun bir kuşu vardı... Genç adam birdenbire hatırladı. Kuşun adı Zoltan'dı. Evet... İkisi de zaman kavramını kaybetmişler. Ama siyahlı adama iyice yaklaştığım da kesin. Siyahlı adam kendince bir nedenle onu yakalamama izin verecek. Aklına ilk kez gelmiyordu bu. Belki de onun istediğini yapmış olacağım... Genç adam düşmanıyla karşılaştıkları zaman neler olacağını düşündü ama bu olayı hayal bile edemedi.
Sıcak boğucuydu ama Silahşor artık kendini hasta gibi hissetmiyordu. O çocuk şarkısı yine kafasında yankılandı. Ama bu sefer annesini değil Cort'u hatırladı. Yüzünde tuğlaların, kurşunların ve sopaların açtığı yaraların izleri kalmış olan Cort'u. Savaş yaralarıydı bunlar.
Silahşor, acaba Cort o görkemli yaralara uygun bir aşk yaşadı mı, diye kendi kendine sordu. Hiç sanmıyorum... Sonra aklına Aileen geldi. Ve Marten. O tam sayılamayacak büyücü.
Silahşor geçmişin üzerinde uzun uzadıya duracak bir insan değildi. Gelecekle ilgili belli belirsiz bir tahminde bulunabilmesi ve duygusal yapısı onu hayal gücü olmayan, iç sıkıcı bir yaratık olmaktan kurtarıyordu. O yüzden şimdi kafasına üşüşen anılar onu şaşırtıyorlardı. Her ad bir başkasını hatırlatmaktaydı: Cuthbert, Paul, ihtiyar Jonas... ve Susan, penceredeki güzel kız.
Tull'daki piyanist eski şarkılardan hoşlanıyordu. (O da ölmüştü. Tull'lıların hepsi ölmüşlerdi. Vurmuştu onları.) O eski şarkılardan birini ahenksizce, usulca mırıldandı:
«Aşk, ey ilgisiz aşk Bak ilgisiz aşk ne yaptı.»
Silahşor şaşkın şaşkın güldü. «O sıcak renkli, yemyeşil dünyadan bir ben kaldım.» Bütün özlemine rağmen kendi kendine acımıyordu. Dünya amansızca değişmiş, geçip gitmişti. Ama Silahşorun bacakları hâlâ güçlüydü. Ve siyahlı adam da yakındaydı. Böyle düşünürken uyuyakaldı.
Uyandığı zaman hava kararmak üzereydi. Çocuk gitmişti.
Ayağa kalkarken dizleri çatırdadı. Ahırın kapısına gitti. Hanın karanlık verandasında küçük bir alev titreşiyordu. O tarafa doğru gitti. Batan güneşin sarımsı kızıl ışığında peşinden sürüklediği gölgesi uzun ve kapkaraydı.
Jake bir gaz lambasının yanında oturuyordu. «Yakıt varildeydi,» dedi. «Ama lambayı evde yakmaktan korktum. Her şey kupkuru...»
«İyi yapmışsın.» Silahşor oturdu. Kalçalarının altından kalkan tozları gördü ama üzerinde durmadı. Uzun yıllar boyunca birikmişti bu tozlar. Lambanın alevi çocuğun yüzünde ince ışık oyunları yapıyordu.

Silahşor kesesini çıkarıp bir sigara sardı. Çocuğa, «Seninle konuşmamız gerekiyor,» dedi.
Jake, «Evet,» der gibi başını salladı.
«Herhalde gördüğün o siyahlı adamın peşinde olduğumu anladın.»
«Onu öldürecek misin?»
«Bilmiyorum... Onu bana bir şey söylemesi için zorlayacağım. Belki de beni bir yere götürmesini de isterim.»
«Nereye?»
Silahşor, «Bir kuleyi bulmak istiyorum,» diye cevap verdi. Sigarasını lambanın şişesinin ağzına tutarak yaktı. Dumanlar şiddetlenmeye başlayan akşam rüzgârında savruldu.
Jake dumanları seyrediyordu. Yüzünde ne korku vardı, ne de merak. Hevesli olduğu da söylenemezdi.
Silahşor, «Onun için yarın tekrar yola çıkacağım,» diye konuşmasını sürdürdü. «Benimle gelmen gerekecek. O etten ne kadar kaldı?»
«Sadece bir avuç.»
«Ya mısır?»
«Pek az.»
Silahşor başını salladı. «Bu evin mahzeni var mı?»
«Evet, var.» Jake ona baktı. Gözbebekleri irileşmişti. «Yerdeki halkayı çektiğin zaman kapak açılıyor. Ama ben mahzene inmedim. Merdivenin kırılmasından korktum. O zaman bir daha yukarı çıkamazdım. Burada kokusu olan tek yer o mahzen.»
«Yarın erkenden kalkar ve mahzende yanımıza almaya değecek bir şey olup olmadığına bakarız. Ondan sonra da yola çıkarız»
«Pekâlâ.» Jake bir an durdu. Sonra da ekledi. «Seni uyurken öldürmediğime seviniyorum. Bir yaba vardı. Ve seni öldürmeyi düşündüm. Ama bunu yapmadım. Ve artık uyumaktan da korkmayacağım.»
«Neden korkuyordun ki?»
Çocuk ona tehlikeli bir tavırla baktı. «Hortlaklardan... O adamın geri gelmesinden.»
Silahşor, «Siyahlı adamın geri gelmesinden,» dedi. Bu bir soru değildi.
«Evet. Kötü bir insan mı o?»
«Takındığın tavra bağlı.» Genç adam dalgın dalgın konuşmuştu. Ayağa kalkarak sigarasını sert toprakların üzerine attı. «Artık uyuyacağım.»
Jake ona çekine çekine baktı. «Ben de ahırda seninle birlikte uyuyabilir miyim?»
«Tabii.»
Silahşor basamaklarda durup gökyüzüne baktı. Çocuk da yanına geldi. Kutup yıldızı yukarıda ışıldıyordu. Mars da. Genç adam, gözlerimi yumduğum takdirde, diye düşündü. Baharın ilk kurbağalarının vakvaklarım duyabileceğim sanki. Burnuma sarayın ilk kez biçilen çimlerinin o güzel kokusu gelecek. Yazın yaklaştığını müjdeleyen kokusu. Belki doğu kanadında hanımların kroket oynarlarken çıkardıkları gürültüleri duyacağım. Alacakaranlıkta gölgeler koyulaşırlarken bu hanımların arkalarında sadece ince ve dümdüz elbiseleri olacak. Aileen'in çitlerin arasındaki açıklıktan çıktığını farkedeceğim...
Geçmişi bu kadar çok düşünmek ondan beklenmeyecek bir şeydi.
Silahşor dönerek lambayı aldı. «Haydi, gidip yatalım.»
Jake'le birlikte avludan geçip ahıra gittiler.
Silahşor ertesi sabah mahzeni inceledi.
Jake haklıydı. Mahzen çok pis kokuyordu. Silahşorun midesini bulandıran ve ona bataklıkları hatırlatan ıslak bir kokuydu bu. Kokusuz çöl ve ahırdan sonra başı dönmeye başladı biraz. Mahzene çoktan çürümüş olan lahana, şalgam ve patateslerin pis kokusu sinmişti. Ama merdiven sağlama benziyordu. Silahşor aşağıya indi.
Zemin topraktı. Neredeyse ellerini tavan kirişlerine dokundurabilecekti. Burada örümcekler hâlâ yaşıyorlardı. İnsanı ürkütecek kadar iri, kurşuni gövdeleri leke leke örümcekler. İçlerinden çoğu değişime uğramıştı. Kimisinin gözleri sap gibi çıkıntıların uçundaydı. Kimisinin ise on altı bacağı vardı.
Silahşor etrafına bakınarak gözlerinin karanlığa alışmasını bekledi.
Jake yukarıdan endişeli endişeli, «İyisin ya?» diye seslendi.
«Evet.» Genç adam dikkatle bir köşeye bakıyordu. «Burada tenekeler var. Bekle.»
Köşeye giderken başını eğdi. Orada bir yanı açılmış eski bir kutu duruyordu. Tenekelerde sebzeler vardı. Yeşil fasulye, kuru fasulye... Ve üç teneke sığır kavurması.
Silahşor kucak dolusu tenekeyle merdivene gitti. Yarıya kadar çıkarak kutuları Jake'e vermeye başladı. Çocuk onları alabilmek için yere diz çöktü. Genç adam da başka kutular getirmek için tekrar aşağıya indi.
Üçüncü defa mahzene indiği zaman temellerden gelen iniltiye benzer sesleri duydu.
Dönerek baktı. Ve adeta uykuda gibi dehşet duydu. Tembelce ama tiksinti uyandırıcı bir duyguydu. Suyun içinde sevişerek boğulmaya benziyordu.
Temel dev kumtaşı bloklarından yapılmıştı. Herhalde han yeniyken yan yana düzgünce dizilmişlerdi. Ama taşlar şimdi çarpılmış, birbirleriyle türlü açı oluşturuyorlardı. Duvar sanki üzerine acayip bir hiyeroglifle uzun bir yazı yazılmış gibi duruyordu. Ve böyle iki temel taşının arasındaki bu garip açılardan birinden kumlar ince ince akıyordu. Sanki dışarıda biri mahzene girebilmek için salyalarını akıtarak, telaşla yeri kazıyordu.

İniltiye benzeyen ses yükselip alçalıyordu. Gitgide tizleşiyordu da. Sonunda bütün mahzeni doldurdu. Müthiş bir acı ve çaresizce bir çabayı andırmaktaydı.
Jake, «Yukarı çık,» diye haykırdı. «Ah, Tanrım! Bayım, hemen yukarı çık!»
Silahşor sakin sakin, «Haydi oradan,» dedi.
Jake yine bir çığlık attı. «Yukarı gel!»
Genç adam cevap vermedi. Elini uzatarak duvarın önündeki kuru deri parçasını çekti.
Şimdi duvarda bir delik vardı. Bozuk para büyüklüğünde bir delik. Silahşor kendi dehşetinin oluşturduğu perdenin arkasından korkuyla kaçan Jake'in ayak seslerini duyabiliyordu. Sonra kumların akışı durdu. İniltiler kesildi. Ama şimdi birinin zorlukla kesik kesik soluduğunu duyuyordu.
«Kimsin sen?» diye sordu.
Cevap veren olmadı.
Adı aslında Roland olan Silahşor Soylu Diliyle konuşmaya başladı. Emrediyordu. Sesi gökgürültüsüne dönüşmüştü sanki. «Kimsin sen, İblis? Konuşabiliyorsan konuş! Zamanım az. Ellerimin sabrı tükenmeye başlıyor.»
Duvarın içinden boğuk bir ses ağır ağır, zorlukla yükseldi. «Acele etme.»
Ve Silahşor o dehşetin arttığını, adeta katı bir cisim halini aldığını hissetti. Duvarın içinden yükselen Alice'in sesiydi. Tull köyünde yanında kaldığı kadın.
Ama Alice öldü, diye düşündü. Onun yere yığıldığını gözlerimle gördüm. İki kaşının arasında bir delik açılmıştı. Silahşora sanki bir denizin derinliklerine iniyormuş gibi geliyordu.
«Acele etme, Silahşor. 'Çekiciler'in önünden ağır ağır geç. Sen çocukla ilerlerken, siyahlı adam cebinde senin ruhunla yürüyecek.»
«Ne demek istiyorsun? Konuş!»
Ama o soluklar kesilmişti.
Silahşor bir an donmuş gibi durdu. Sonra o dev örümceklerden biri koluna atlayarak omzuna kadar çıktı. Genç adam farkına varmadan homurdanarak örümceği bir vuruşta yere attı ve kendini zorlayarak ayaklarını kımıldattı. Böyle yapmak istemiyordu.; Ama töreler kesindi. Onlara karşı gelinemezdi.
Eski bir atasözü vardı. «Ölüden ölüye.» Buna göre ancak bir •ceset konuşabilirdi.
Silahşor duvardaki deliğe giderek taşa yumruğunu indirdi. Kumtaşı blokun kenarları kolaylıkla ufalandı. Delikten elini uzatırken kasları hafifçe büzüldüler.
Silahşorun parmakları sert bir cisme geldi. Üzerinde kabartmalar ve yumrular vardı. Bu cismi çekip çıkardı. Bir çene kemiğiydi. Uçtaki eklem yeri çürümüştü. Dişler sağa sola doğru çarpılmışlardı.
Usulca, «Pekâlâ...» diye mırıldanarak kemiği kabaca bir hareketle arka cebine soktu. Sonra merdivenden çıktı. Son tenekeleri beceriksizce taşıyordu. Mahzen kapağını kapatmadı. Böylece güneşin ışıkları içeri dolacak ve o örümcekleri öldürecekti.
Jake ahırın önündeki avlunun ortasına kadar gitmişti. Çatlamış, ufalanmış sert toprağın üzerinde büzülmüştü çocuk. Silahşoru görünce bir çığlık attı. Bir iki adım geriledi. Sonra da bağırarak ona doğru koştu.
«Onun seni yakaladığını sandım! Seni yakaladığını sandım! Seni yakaladığını...»
«Beni yakalamadı.» Silahşor zavallı çocuğu göğsüne bastırdı. Jake'in yüzü alev alev yanıyordu. Kaburgalarının üzerine bastırdığı elleri kupkuru ve sıcaktı.
Silahşor sonradan, o anda bu çocuğu sevmeye başladım sanırım, diye düşünecekti. Tabii siyahlı adam tâ başından beri bunu planlamıştı.
«O bir iblis miydi?»
Jake'in sesi boğuktu.
«Evet. Konuşan iblis. Artık oraya dönmemize gerek yok. Haydi, gel.»
Silahşorla çocuk ahıra girdiler. Genç adam Jake'in üzerine örttüğü battaniyeyle bir bohça yaptı. Battaniye fazla sıcaktı ve insana batıyordu. Ama yararlanabileceği başka hiçbir şey yoktu. Bu işi tamamladıktan sonra tulumlara tulumbadan su doldurdu.
Jake'e, «Tulumlardan birini sen taşı,» dedi. «Şöyle omzuna at. Yılanını taşıyan bir fakir gibi. Görüyor musun?»
«Evet.» Jake genç adama hayran hayran baktı. Sonra tulumlardan birini omzuna vurdu.
«Çok ağır mı?»
«Hayır, hayır. İyi.»
«Haydi, haydi, bana doğruyu söyle. Başına güneş geçerse seni taşıyamam.»
«Başıma güneş geçmeyecek. Hiçbir şey olmayacak.»
Silahşor başını salladı.
«Dağlara gidiyoruz, değil mi?»
«Evet.»
Toprakları devamlı kavuran güneşe çıktılar. Jake başını dimdik tutuyordu. Başı Silahşorun hafifçe oynayan dirseklerinin hizasındaydı. Genç adamın sağından, biraz önden yürüyordu. Su tulumunun ham deriye sarılı uçları hemen hemen ayak bileklerine kadar iniyordu. Silahşor de omzuna çaprazlamasına iki su tulumunu almış, yiyecek çıkınını ise koltuğunun altına sokmuştu. Sol koluyla iyice sıkıştırıyordu.
Hanın ilerideki bahçe kapısından çıktılar. Ve tekrar bozuk araba yolunun izlerine rastladılar.

On beş dakika kadar yürüdükten sonra Jake dönerek iki binaya doğru el salladı. Hanla ahır dev çölde birbirlerine sokulmuş duruyormuş gibiydiler.
Jake, «Hoşçakalın!» diye bağırdı. «Hoşçakalın!»
Yürümeyi sürdürdüler. Araba yolu donmuş bir kum tepeceğini aştı. Silahşor tekrar arkasına baktığı zaman han artık gözükmüyordu. Etrafta sadece çöl vardı yine. Sadece çöl.
Handan ayrılalı üç gün olmuştu. Dağlar iyice yakınmış gibi gözüküyorlardı. Ama bu aslında doğru değildi. Silahşorla çocuk çölün yükselerek dağların eteklerine eriştiğini görebiliyorlardı. İlk çıplak yamaçları, dünyanın derisinden somurtkan bir zaferle çıkan aşınmış kaya tabakalarını da. Daha yukarıda meyil biraz hafifliyor, sonra yamaç yeniden dikleşiyordu.
Ve Silahşor aylardan ya da yıllardan beri ilk kez yeşili görüyordu. Gerçek, yaşayan yeşilliği. Çimen, cüce ladinler, hatta belki de söğütler. Bu bitkileri yukarıdaki eriyen karlar besliyorlardı.
Daha yukarıda yine kayalar vardı. Yuvarlanmış bu dev kayalar göz kamaştıran, şahane tepelere doğru haşmetle yükseliyorlardı. Sonra dev bir yar uzaktaki daha alçak, aşınmış kumtaşı kayalıklarına, yuvarlak tepelere ve küçük yaylalara giden yolu gösteriyordu. Hemen hemen durmadan yağan yağmur, yarın özelliklerinin iyice görülmesini engellemekteydi.
Jake geceleri uykuya dalmadan önce birkaç dakika uzaklarda çakan şimşeklerin parlak kılıç oyunlarını büyülenmiş gibi seyrediyordu. Beyaz ve mor şimşekler berrak gecede karanlıkları yarıyorlardı.
Jake rahatlıkla yolculuk yapılabilecek bir çocuktu. Çok sağlam ve dayanıklıydı. Ama daha da önemlisi yorgunlukla, Silahşorun takdir ettiği bir sükûnet ve profesyonel bir irade gücüyle savaşıyordu. Fazla konuşmuyor, sorular da sormuyordu. Hatta o çene kemiği konusunda bile. Genç adam akşamları sigarasını içerken kemiği elinde evirip çeviriyordu. Çocuğun, onun dostluğunu gurur okşayacak bir şey saydığını seziyordu. Hatta Jake bu yüzden kendini yücelmiş bile sayıyordu belki, işte bu, Silahşoru rahatsız etmekteydi.
Bu çocuğu mahsus karşıma çıkardılar, diye düşünüyordu.
Sen çocukla ilerlerken siyahlı adam cebinde senin ruhunla yürüyecek.
Jake yavaşlamasına neden olmuyor, onu engellemiyordu. Bu da kötü ihtimaller olduğunu ortaya koymaktaydı.
Zaman zaman, düzensiz aralarla siyahlı adamın simetrik kamp ateşinin kalıntılarına rastlıyorlardı. Bu kalıntılar daha tazeydi artık.
Üçüncü gece Silahşor uzaklardaki bir kamp ateşinin parıltısını görür gibi oldu. ilk yamaçların biraz yukarısındaydı.
Ertesi gün öğleden sonra ikiye doğru Jake sendeledi. Az kalsın yuvarlanıyordu. Handan ayrılalı dört gün olmuştu.
Silahşor, «Hemen otur,» dedi.
«Hayır. Ben iyiyim.»
«Otur.»
Çocuk itaatle oturdu. Silahşor de onun yakınına çömeldi. Böylece Jake'in onun bölgesinde kalmasını sağlamış oldu.
«İç.»
«Daha su içme zamanı gelmedi ki...»
«İç.»
Çocuk su içti. Üç yudum.
Silahşor artık hafiflemiş olan battaniyeden çıkının ucunu ıslattı. Islak kumaşı çocuğun bileklerine ve alnına sürdü.
Jake'in elleri de, alnı da kupkuruydu ve alev alev yanıyordu. Ateşi varmış gibi.
«Bundan sonra her gün bu saatte dinleneceğiz. On beş dakika. Uyumak ister misin?»
«Hayır.» Çocuk Silahşora utançla baktı.
Genç adam da onu süzdü ama ifadesiz bir suratla. Dalgın dalgın fişekliğinde takılı olan kurşunlardan birini çıkararak parmaklarının arasında döndürmeye başladı.
Çocuk büyülenmiş gibi onu seyrediyordu. «Bu numara çok güzel.»
Silahşor başını salladı. «Evet, öyle.» Bir an durdu. «Senin yaşındayken etrafı surlarla çevrili bir kentte yaşıyordum. Sana bundan söz ettim mi?»
Çocuk uykulu uykulu mırıldandı. «Hayır.»
«Öyle ya. Ve orada kötü bir adam vardı...»
«O rahip mi?»
Silahşor, «Hayır,» dedi. «Ama sözünü ettiğim kötü adamla siyahlı düşmanım arasında bir bağ olduğunu düşünüyorum artık. Belki de onlar üvey kardeşler. Marten bir büyücüydü... Merlin gibi. Senin geldiğin yerde ünlü Merlin'den söz ederler miydi?»
Jake dalgın dalgın, «Merlin ve Kral Arthur ve yuvarlak masa şövalyeleri,» diye mırıldandı.
Silahşor korkunç bir biçimde sarsıldı. «Evet... Ben o zaman, çocuktum...»
Jake oturduğu yerde uyuyordu şimdi. Kavuşturduğu ellerini kucağına bırakmıştı.
«Jake! Parmaklarımı şıklattığım zaman uyanacaksın. Kendini dinlenmiş ve canlanmış hissedeceksin. Anlıyor musun?»
«Evet.»
«O halde uzan.»
Silahşor kesesini çıkarıp bir sigara sardı. Eksik bir şey var, diye düşünüyordu. Eksik bir şey... Dikkatli ve titiz tavırlarıyla bunu aradı ve sonunda da buldu. Beni çıldırtan o acele etme isteği kayboldu. Sanki geride kalacakmışım

gibi bir duyguya kapılmıyorum artık. İzlerin kaybolmasından ve elimde kopuk bir sicim parçasıyla kalakalmaktan da korkmuyorum. Bütün bunlar kayboldu. Ve yavaş yavaş siyahlı adamın kendisini yakalamamı istediğinden emin olmaya başlıyorum.
Peki, ondan sonra ne olacak?
Bu soru, Silahşorun ilgisini çekmeyecek kadar belirsizdi.
Kendi kendine, bu soru Cuthbert'i ilgilendirirdi, dedi. Çok ilgilendirirdi hem de. Ama Cuthbert gitti artık.
Bense ancak bildiğim biçimde ilerleyebilirim. Başka hiçbir şey yapamam.
Sigarasını içerken çocuğu seyretti. Sonra da aklına yine Cuthbert geldi. Her zaman gülen Cuthbert. Ve o ölüme de gülerek gitmişti.
Sonra Cort. O hiç gülmezdi.
Marten... Arada sırada gülümserdi. İnsanı endişelendiren hafif, sessiz ve ışıltılı bir gülümseyişi vardı. Karanlıkta açılan kanlı bir göz gibi.
Tabii bir şahin de vardı. Adı David'di onun. Ya da Davud. Efsanedeki o sapanlı çocuğun adı gibi.
David öldürme, parçalama ve dehşet uyandırma ihtiyacından başka bir şey bilmezdi, dedi kendi kendine. Bundan eminim. Benim gibiydi... Hiçbir şeyden kaçınmazdı David. Her zaman başrolü oynamaya çalışırdı.
Belki de aslında Şahin David herkesten çok Marten'e yakındı. Ve belki de annem Gabrielle bunu biliyordu...
Silahşorun midesi içinde ıstırapla yükselerek kalbine dayandı sanki. Ama yüzündeki ifade değişmedi. Sigarasının dumanlarının sıcak çöl havasında yükselerek ortadan kaybolmasını seyretti. Ve yine geçmişe döndü.

II

Gökyüzü beyazdı. Bembeyaz. Havada yağmur kokusu vardı. Etrafa çitlerin ve büyüyen yeşil şeylerin tatlı ve keskin kokuları yayılıyordu.
David, Cuthbert'in koluna tünemişti. Boş boş bakan altın gözlü küçük bir ölüm makinesiydi kuş. Cuthbert, David'in ayaklarındaki kösteğe bağlı ham deriden şeridi koluna dikkatsizce sarmıştı.
Cort iki çocuktan biraz uzakta duruyordu. Sessiz bir adamdı. Deriden yamalı bir pantolon giymiş, yeşil pamuklu gömleğinin beline eski piyade kayışını takmıştı. Yeşil gömleği çitler ve arka avluların renklerine karışıyordu. Saraylı hanımlar henüz kroket oynamaya başlamamışlardı.
Roland, Cuthbert'e, «Hazır ol,» diye fısıldadı.
Cuthbert güvenle, «Biz hazıra,» dedi. «Öyle değil mi, David?»
Konuşurken Adi Dili kullanıyorlardı. Ayak takımının ve uşakların diliydi bu. İki çocuğun herkesin önünde kendi dilleriyle konuşacakları gün daha çok uzaklardaydı.
«Hava çok güzel. Bu işe uygun. Yağmurun kokusunu alıyor musun? Bu...»
Cort birdenbire elindeki ökseyi kaldırarak yanını açtı. Kumru dışarıya, yukarıya doğru fırladı. Telaşla, hızla kanat çırparak gökyüzüne doğru yükselmeye çalışıyordu. Cuthbert şeridi çekiştirdi. Ama ağır hareket ediyordu. Şahin beceriksizce havalanmıştı. Sonra kanadını çırparak dengesini buldu. Yukarıya doğru uçup kumrudan daha fazla yükseldi. Bir kurşun hızıyla gidiyordu.
Cort kayıtsız bir tavırla iki çocuğun yanına gitti. İri, çarpık yumruğunu hızla Cuthbert'in kulağına indirdi. Çocuk sessizce yere devrildi. Ama can acısından dudakları gerilmiş, dişetleri ortaya çıkmıştı. Kanlar kulağından ağır ağır yemyeşil otların üzerine aktı.
Cort, «Çok ağır davrandın,» dedi.
Cuthbert ayağa kalkmaya çalışıyordu. «Affedersin, Cort. Ben sadece...»
Adam tekrar yumruğunu salladı. Çocuk da yine yere devrildi. Şimdi kanlar kulağından daha hızlı akıyordu.
Cort, «Soylu Diliyle konuş,» dedi usulca. Sesi ifadesizdi. Sarhoşça bir hırıltı vardı bu seste. «Pişmanlığını uygarlık diliyle açıkla, solucan. O uğurda senin erişemeyeceğin ululukta insanlar öldü.»
Cuthbert yine ayağa kalkmaya çalışıyordu. Gözlerinde yaşların ışıltısı vardı. Ama dudaklarını birbirine bastırmıştı, ince bir nefret çizgisi halini alan bu dudaklar hiç titremiyordu.
Cuthbert, «Üzgünüm,» dedi. Sesi kontrollüydü ama kesik kesik soluyordu. «İleride silahlarını taşımayı umduğum babamın yüzünü artık hatırlayamıyorum.»
Cort, «Evet, öyle piçkurusu,» diye homurdandı. «Hatanı düşüneceksin. Ve bu fikirlerini açlıkla da destekleyeceksin. Sana akşam yemeği yok. Sabah kahvaltısı da.»
Roland, «Bakın!» diye haykırarak gökyüzünü işaret etti.
Şahin gökyüzünde uçan kumrunun daha yukarılarına çıkmıştı. David bir an kaydı. Kaslı küt kanatlarını açmıştı. Sakin, beyaz bahar havasında hiç kımıldamadan ilerliyordu. Sonra kanatlarını kapattı ve bir taş gibi inmeye başladı. İki kuş biraraya geldiler.
Roland bir an gökyüzünde etrafa kanlar fışkırıyormuş gibi bir duyguya kapıldı... Ama tabii böyle düşünmesine hayal gücü yol açmış olabilirdi. David zaferle kısaca öttü. Kumru kanat çırptı, sonra döne döne yere indi. Roland ava doğru koştu. Cort'la cezaya çarptırılmış olan Cuthbert geride kaldılar.
Şahin avının yanına inmişti. Sakin sakin kumrunun beyaz göğsünü parçalıyordu. Birkaç tüy etrafta zikzaklar çizerek uçuştular.

Çocuk, «David!» diye bağırdı. Ve kesesinden çıkardığı bir parça tavşan etini şahine doğru fırlattı. David eti havada yakaladı, kuyruğunu sallayıp gırtlağını titreterek yuttu. Roland, David'in ayağını tekrar bağlamaya başladı.
Ama şahin adeta dalgınca denecek bir hareketle döndü ve Roland'ın kol derisini parçaladı. Deri ince uzun bir şerit gibi sarktı. Sonra kuş tekrar avının yanına döndü.
Roland homurdanarak şeride yine bir ilmek yaptı. Ve David'in yırtıp parçalayan gagasını eldivenli eliyle tuttu. Şahine bir parça daha et verdi. Sonra da kuşun kafasına gözbağını geçirdi. David uysalca çocuğun bileğine kondu.
Roland kolunda şahin, gururla ayağa kalktı.
Cort, Roland'ın kolundaki kanlar akan yarığı işaret ederek, «Bu da nesi?» diye sordu. Çocuk onun yumruğuna dayanmak için bütün gücünü topladı. Bağırmak istemediği için boğazı büzülmüştü. Ama adam ona vurmadı.
Roland, «Beni pençeledi,» dedi.
Cort, «Onu kızdırdın,» diye söylendi. «Şahin senden korkmuyor, oğlum. Ve hiçbir zaman da korkmayacak. Şahin, Tanrının Silahşorudur.»
Roland sadece Cort'a baktı. Fazla hayalci bir çocuk değildi. Belki Cort onun kıssadan hisse çıkarmasını istiyordu ama Roland bunu da anlayamadı. Yeterince pragmatikti, bu yüzden de, Cort'un şimdiye kadar söylediği birkaç saçmasapan sözden bira de bu, diye düşündü.
Cuthbert arkadan yaklaşarak Cort'a dilini çıkardı. Adamın görmeyen gözünün tarafında durduğu için güvendeydi. Roland gülmedi ama Cuthbert'e başını salladı.
Cort şahini aldı. «İçeri girin.» Cuthbert'i işaret etti. «Ama neler düşünmen gerektiğini unutma, solucan. Oruç tutacağını da. Bu gece ve yarın sabah.»
Cuthbert son derecede resmi ve soğuk bir tavır takındı. «Evet. Bu öğretici ve eğitici gün için teşekkür ederim.»
Cort, «Öğreniyorsun...» diye homurdandı. «Ama dilinin, öğretmeninin arkası dönükken ahmakça ağzından fırlamak gibi kötü bir alışkanlığı var. Belki ileride bir gün hem sen, hem de dilin haddinizi bileceksiniz.» Cuthbert'e yine vurdu. Yumruğunu bu kez çocuğun iki gözünün arasına indirdi. Öyle de sert vurdu ki, Roland çıkan sesi duydu. Tıpkı bir uşak balyozla bira fıçısına vurduğu zaman çıkan sese benziyordu.
Cuthbert arkaüstü çimlerin üzerine devrildi. Gözleri bulanıklaşmıştı. Sersem sersem bakıyordu. Sonra gözleri berraklaştı ve kinle alev alev yanan gözlerini Cort'a dikti. Nefretini gizlemiyordu artık. Gözlerinin tam ortasında kumrunun kanları kadar parlak birer nokta vardı.
Cuthbert başını salladı ve dudaklarını aralayarak gülümsedi. Roland o ana kadar böyle ürkütücü bir gülümseme hiç görmemişti.
Cort, «O halde senin için hâlâ umut var,» dedi. «Bu işi başarabileceğine inandığın zaman gelip beni bul, solucan.»
Cuthbert, dişlerinin arasından, «Bunu nasıl anladın?» diye fısıldadı.
Cort birdenbire Roland'a döndü. Müthiş bir hızla. Çocuk az kalsın bir adım geriliyordu. O zaman ikisi birden yerde yatacak ve taze çimenleri kanlarıyla süsleyeceklerdi.
Cort, Roland'ı işaret ederek Cuthbert'in sorusunu cevapladı. «Suratın bu solucanın gözlerine yansımıştı. Bunu her zaman hatırla, Cuthbert. Bugünkü son ders bu.»
Cuthbert yine başını salladı. Yine yüzünde o korkutucu gülümseme vardı. «Yüzümün böyle yansıyabileceğini unuttuğum için üzgünüm...» diye başladı.
Cort'un ilgisi sönmüştü. «Kes palavrayı.» Roland'a baktı. «Haydi git. İkiniz de gidin. Ahmak ifadeli solucan suratlarınıza daha fazla baktığım takdirde kusacağım.»
Roland, Cuthbert'e, «Haydi, gel,» dedi.
Çocuk kendini toplayabilmek için başını salladı. Sonra da ayağa kalktı.
Cort kısa eğri bacaklarıyla yamaçtan inmeye başlamıştı bile. Güçlü bir hali vardı. Ve tarih öncesi çağlardan kalma bir yaratığa benziyordu. Kamburunu çıkarmıştı. Tepesinde, kırçıl saçlarının arasındaki traş edilmiş daire hafifçe parlıyordu.
Cuthbert, «O aşağılık köpeği öldüreceğim,» diye homurdandı. Hâlâ gülümsüyordu. Alnında iri bir kaz yumurtası büyüklüğünde mor bir yumru mistik bir biçimde kabarmaya başlıyordu.
«Ne sen, ne de ben.» Roland birdenbire güldü. «Batı kanadındaki mutfakta benimle birlikte akşam yemeği yiyebilirsin. Aşçı bize biraz yiyecek verir.»
«Ama sonra bunu Cort'a söyler.»
Roland, «O Cort'un arkadaşı değil,» diye hatırlattı. Sonra da omzunu silkti. «Söylerse söylesin. Ne çıkar bundan?»
Cuthbert de güldü. «Tabii ya. Doğru. Ben her zaman başın geriye döndüğü ve tepeüstü geldiği zaman dünyanın nasıl gözüktüğünü merak ettim.»
İki çocuk yeşil çimenlikte ilerlediler. Güzel beyaz bahar ışığında gölgeleri çimlerin üzerine düşüyordu.
Batı mutfağında çalışan aşçının adı Hax'ti. Yemek lekeleri içinde kalmış beyaz kılığıyla dev gibiydi. Cildi ham petrol rengindeydi. Melezdi; dörtte bir zenci, dörtte bir sarı, dörtte bir Güney Adaları kanı vardı. Dörtte bir de kimbilir ne kanı. (Güney Adaları artık hemen hemen unutulmuştu. Dünya çok değişmişti çünkü.)
Hax buhar dolu yüksek tavanlı üç odada ağır ağır ilerleyen bir traktör gibi ayaklarını sürüyerek dolaşıyordu. Ayaklarına Ortadoğuluların terliklerini andıran koskocaman pabuçlar giyerdi.

Küçük çocuklarla oldukça iyi anlaşan, ender bulunan olgun insanlardandı. Hiçbir ayrılık gözetmeden küçüklerin hepsini de seviyordu. Öyle iç bayıltacak bir biçimde değil ama. Ciddi ciddi. Bazen onları kucakladığı olurdu. Bu davranışı büyük bir iş anlaşmasından sonra tarafların el sıkışmalarına benzerdi.
Hax «eğitime» başlamış olan çocukları bile severdi. Onların diğer küçüklerden farklı olmalarına rağmen hem de. Sanki bu çocuklar duygularını her zaman belli etmeyen ama tehlikeli yaratıklardı. Ama tehlike bakımından olgun insanlar gibi değillerdi. Daha çok biraz çıldırmış sıradan çocuklar gibiydiler.
Hax'in Cort'un gizlice yemek verdiği ilk öğrencisi Cuthbert değildi.
Şu anda büyük ve geniş elektrik fırınının önünde duruyordu.
Bütün şatoda çalışabilir halde olan altı makineden biri de buydu. Bu mutfak Hax'in krallığıydı sanki. Şimdi orada duruyor ve iki çocuğun verdiği salçalı etleri yutmalarını seyrediyordu. Önde, arkada, her tarafta aşçı yamakları, uşaklar ve hizmetkârlar nemli, buğulu mutfaklarda koşuşuyor, tencereleri tıkırdatıyor, yahnileri karıştırıyor, karanlık köşelerde patates soyuyor ve sebze ayıklıyorlardı. Loş kilerde şişman, mutsuz suratlı bir çamaşırcı kadın yerleri siliyordu. Saçlarını bir paçavrayla bağlamıştı.
Bulaşıkçı çocuklardan biri peşinde Muhafız Birliğinden bir adamla koşarak geldi. «Bu adam seni istiyor, Hax.»
«Pekâlâ.» Hax, muhafıza bakarak başını salladı. Adam da selamına karşılık verdi. Sonra Hax, Cuthbert'le Roland'a döndü. «Çocuklar, siz Maggie'ye gidin. O size tatlı verir. Ondan sonra da buradan çıkarsınız.»
İki çocuk başlarını salladılar, sonra Maggie'ye gittiler. Kadın iki tabağa koskocaman tatlı dilimleri koyarak onlara uzattı. Ama bu işi çekine çekine yaptı. Sanki Roland'la Cuthbert birer vahşi köpekmiş de onu ısırabilirlermiş gibi.
Cuthbert, «Gel tatlımızı merdivene oturup yiyelim,» dedi.
«Tamam.»
İki çocuk sıra sıra sütûnlu geçide giderek oturdular. Oradan mutfak gözükmüyordu. Dev sütunlar terlemiş gibi ıslak ıslaktı. Cuthbert'le Roland birkaç dakika sonra geniş merdivenin yanındaki kavisli duvara gölgelerin düştüğünü farkettiler.
Roland, Cuthbert'in kolunu tuttu. «Haydi gel. Birileri yaklaşıyor.»
Böğürtlen tatlısı yüzünden yüzü boyanmış olan Cuthbert başını kaldırdı, şaşırmıştı.
Ama o gölgeler durakladılar. Çocuklar oturdukları yerden onları iyice göremiyorlardı. Hax'la muhafızdı gelenler.
Cuthbert'le Roland oturdukları yerden kalkamıyorlardı. Kımıldadıkları takdirde çıkacak sesleri duyabilirlerdi.
Muhafız,«... iyi adam...» diyordu.
«Farson'da mı?»
Muhafız, «İki hafta sonra,» diye cevap verdi. «Ya da üç hafta. Bizimle birlikte gelmen gerekiyor. Mal deposundan bir şeyler gönderildi...»
Mutfakta tencereler tavalar müthiş bir şangırtıyla devrildi. Zavallı bir bulaşıkçı çocukla alay ettiler. Tencereleri tavaları o düşürmüştü.
Roland'la Cuthbert bütün bu gürültüler yüzünden konuşmanın bir bölümünü duyamadılar.
Sonra muhafızın sözlerini, «... zehirli et...» diye tamamladığını işittiler.
«Tehlikeli bir şey bu.»
Muhafız, «O 'iyi adam'ın senin için neler yapabileceğini sorma...» diye başladı.
«... Kendi kendine onun için ne yapabileceğini sor.» Hax, içini çekti. «Sorma, dostum.»
Muhafız usulca, «Bunun ne kadar önemli olduğunu biliyorsun,» dedi.
«Evet. Ve ben o 'iyi adam'a karşı olan sorumluluklarımı biliyorum. Bana nutuk çekmene hiç gerek yok. Ben de onu senin kadar seviyorum.»
«Pekâlâ. Etin üzerine işaret konacak. Soğuk hava deposunda kısa bir süre kalması için. Ama hızlı hareket etmelisin. Bunu anlaman gerekir.»
Ahçı, «Farson'da çocuklar var mı?» diye sordu. Sesi kederliydi. Aslında onunkisi soru sayılmazdı.
Muhafız anlayışla, «Her yerde çocuklar var,» dedi. «Ve biz... ve o... aslında çocukları düşünüyoruz.»
«Zehirli et. Çocukları düşünmenin pek garip bir yolu bu.» Hax ağır ağır içini çekerken ıslığı andıran bir ses duyuldu. «Küçükler ikibüklüm mü olacaklar? Ellerini karınlarına dayayarak, 'Anne,' diye mi ağlayacaklar? Herhalde...»
Muhafız, «Uykuya dalmaya benzeyecek,» diye cevap verdi. Sesi haddinden fazla mantıklı ve güvenliydi.
Hax, «Tabii,» diyerek güldü.
«Sen kendin söyledin. 'Sorma, dostum.' Çocukların silahın yönetiminde yaşamalarını seyretmek hoşuna mı gidiyor? Oysa onlar o 'iyi adam' tarafından yönetilebilirler. O, aslanla kuzunun yan yana yatmalarını sağlıyor.»
Hax sesini çıkarmadı.
Muhafız, «Yirmi dakika sonra nöbetim var,» dedi. Sesi yine sakinleşmişti. «Bana bir koyun budu ver. Ben de mutfakta çalışan kızlardan birini çimdikleyerek onun kıkır kıkır gülmesini sağlayayım... Ben gittikten sonra...»
«Sana vereceğim koyun eti midene kramp girmesine neden olmayacak, Robeson.»
«Şimdi sen...» Gölgeler uzaklaştı ve sesler de duyulmaz oldu.
Roland sanki donmuş, büyülenmişti. Onları öldürebilirdim, diye düşünüyordu. İkisini de bıçağımla gebertebilirdim. Gırtlaklarını kesebilirdim. Birer domuzmuşlar gibi... Ellerine baktı. Parmakları hem o günkü dersler, hem de etin salçası ve böğürtlenler yüzünden kirlenmişti.
«Roland.»

Roland, Cuthbert'e döndü. İki çocuk o mis kokulu loşlukta uzun bir an birbirine baktılar. Roland'ın gırtlağına çaresizlikten oluşan sıcak bir şey takıldı sanki. Hissettiği bir tür ölümdü belki de. Oyun alanının yukarısında bembeyaz gökyüzünde parçalanan kumrunun ölümü kadar kesin ve vahşice bir şey.
Roland şaşkın şaşkın, Hax, dedi kendi kendine. Geçenlerde bacağımdaki yaranın üzerine lapa koyan Hax? Hax? Sonra birdenbire durdu sanki. Böylece bu konuyu kapatmış oldu.
Cuthbert'in neşeli ve zeki yüzü bile ifadesizleşmişti. Hiçbir ifade yoktu suratında. Hiçbir ifade. Cuthbert'in gözlerinden Hax'ın akıbeti okunuyordu. Çocuğa göre her şey olup bitmişti bile.
Hax onlara yemek vermişti. İki çocuk da tatlılarını yemek için merdivene gelmişlerdi. Sonra Hax, Robeson adlı muhafızı ihanetle ilgili o gizli konuşma için mutfağın yalnız köşesine götürmüştü. Hepsi bu kadar.
Roland, Cuthbert'in gözlerinden Hax'in akıbetini okuyordu. Aşçı ihaneti yüzünden ölecekti. Bir engerek yılanının bir çukurda öldüğü gibi. Hepsi bu kadardı. Başka bir şey yoktu. Hiçbir şey.
Cuthbert'inkiler bir Silahşorun gözleriydiler.
Roland'ın babası yaylalardan yeni dönmüştü. Kılığı ana kabul salonunun perdelerine ve şifon süslerine hiç uymuyordu. Roland'ın bu salona girmesine son zamanlarda izin verilmişti. Bu onun «Çıraklık Devresi»nde olduğunun bir işaretiydi.
Çocuğun babasının arkasında mavi bir iş gömleği, ayağında da siyah bir blucin vardı. Toz içinde kalıp lekelenmiş, astarı yırtılmış, pelerinini omzuna atmıştı. Bunun zarif odayla taban tabana zıt olmasına da aldırdığı yoktu. Son derecede zayıf bir adamdı. Başını eğerek oğluna bakarken burnunun altındaki pos bıyığı sanki kafasını aşağıya doğru çekiyordu. Kalçalarının üzerine çaprazlamasına taktığı tabancaları elleri için çok uygun açılarla asılmışlardı. Silahların Sedir ağacından yapılmış, eskimiş kabzaları salonun tatlı ışığında donuk donuk parlıyordu.
Roland'ın babası usulca, «Aşçıbaşı...» diye fısıldadı. «Düşün bir kere! Yaylada patlamalar yüzünden parçalanan demiryolu rayları. Hendrickson'da ölen sığırlar. Ve hatta belki de... Düşün! Düşün!» Oğluna daha da dikkatle baktı.
«Kafana takıldı değil mi?»
Roland, «Evet,» dedi. «Şahin gibi... Pençelerini kafama geçirdi...» Sonra birdenbire güldü. Olay eğlenceli olduğu için değil, bu benzetmeyi uygun bulduğundan.
Babası gülümsedi.
Roland, «Evet,» diye mırıldandı. «Galiba... aklımdan çıkmıyor.»
Babası, «Demek Cuthbert de yanındaydı,» dedi. «Herhalde o da durumu babasına açıkladı bile.»
«Evet.»
«Cort'un yasağına rağmen Hax size yemek verdi...»
«Evet.»
«Ve Cuthbert. Bu olay onun da aklına takıldı mı dersin?»
«Bilmiyorum.» Bu tür bir kıyaslama aslında Roland'ı ilgilendirmiyordu. Duygularının başkalarınınkine göre ne durumda olduğunu anlamaya meraklı değildi.
«Öldürdüğünü düşündüğün için bu olay aklından çıkmıyor sanırım. Öyle değil mi?»
Roland istemeye istemeye omzunu silkti. Babasının nedenleri böyle araştırması birdenbire hoşuna gitmemeye başlamıştı.
«Ama yine de bana gelip öğrendiklerini açıkladın. Neden?»
Çocuğun gözleri irileşti. «Bunu yapmaktan nasıl kaçınırdım. Vatana ihanet...»
Babası sert bir tavırla elini salladı. «Eğer bu işi okul kitaplarındaki bir fikir gibi ucuz bir nedenle yaptıysan bu davranışının hiçbir değeri yok demektir. Bu durumda bütün Farson'luların zehirlenmelerini tercih ederim.»
«Neden bu değildi!» Roland heyecanla konuşuyordu şimdi. «Hax'i öldürmek istedim! İkisini de! Yalancılar! Yılanlar! Onlar...»
«Devam et.»
Roland sözlerini meydan okurcasına tamamladı. «Onlar beni yaraladılar! İçimde bir şeyin değişmesine neden oldular. O yüzden ikisini de öldürmek istedim.»
Babası başını salladı. «İşte bu değerli bir neden. Ahlak kurallarıyla bir ilgisi yok. Ama ahlaklı olmak sana düşmez zaten. Hatta...» Adam gözlerini kısarak Roland'ı süzdü. «Belki de ahlak kurallarını hiçbir zaman anlayamayacaksın. Fazla aceleci değilsin. Cutbert ya da Wheeler'in oğlu gibi. O yüzden tehlikeli bir insan olacaksın.»
Daha önce sabırsızlanan çocuk bu sözleri duyunca hem sevindi, hem de endişelendi. «Hax...»
«Asılacak.»
Çocuk başını salladı. «Bunu görmek isterim.»
Büyük Roland başını arkaya atarak kahkahalarla gülmeye başladı. «Sandığım kadar tehlikeli değilmişsin... Ya da belki sadece aptalsın.» Birdenbire sustu. Bir elini yıldırım hızıyla uzatarak oğlunun kolunu sıkıca, onun canını acıtacak kadar sıkıca kavradı.
Roland yüzünü buruşturdu ama kurtulmaya çalışmadı. Babası gözlerini ona dikmişti. Çocuk da bu bakışlara karşılık verdi. Ama bu şahinin kafasına bağı geçirmekten daha zordu.
Büyük Roland, «Pekâlâ,» diyerek hızla döndü.
«Baba?»
«Ne var?»
«Onlar kimden söz ediyorlardı? Bunu biliyor musun?»

Babası tekrar dönerek düşünceli bir tavırla Roland'a baktı. «Evet. Bildiğimi sanıyorum.»
Roland ağır ağır, düşünceli düşünceli, «Onu yakaladığın takdirde,» dedi. «Artık kimsenin... boynunun kırılmasına gerek kalmaz. Aşçıbaşı gibilerin...»
Babası öfkeyle gülümsedi. «Belki bir süre için. Ama sonunda bazı erkek ya da kadınların... senin o garip deyiminle... boyunlarının kırılması yine de gerekir.»
Roland, «Evet,» diye cevap verdi. Bu kavramı hemen anlamıştı. Ve bu sözleri bir daha da unutmayacaktı. «Ama o adamı yakalarsanız...»
Büyük Roland kesin bir tavırla, «Hayır,» dedi.
«Neden?»
Biran nedeni açıklayacakmış gibi durdu. Ama sonra vazgeçti. «Şimdilik yeteri kadar konuştuk sanırım. Haydi git artık.»
Roland babasına, «Hax darağacına çekileceği zaman bana haber vermeyi unutma,» demek istedi. Ama babasının ruh halini çabuk sezerdi. Şimdi de Büyük Roland'ın sevişmek için sabırsızlandığını sanıyordu. Çocuk bu fikri çabucak kafasından kovdu. Evli çiftlerin nasıl davrandıklarını biliyordu... Bu konuda oldukça bilgiliydi. Ama hayalinde böyle bir sahne canlandığı zaman hem endişeleniyor, hem de garip bir biçimde suçluluk duyuyordu. Yıllar sonra Susan ona Kral Oedipus'un hikâyesini anlatacaktı. Roland sessiz ve düşünceli bir tavırla onu dinleyecekti. Ve sonra da aklına babası, annesi ve Marten'in oluşturdukları o tuhaf, kanlı üçgen gelecekti. Marten'i bazıları «iyi adam» diye tanıyorlardı.
Roland, «İyi geceler, baba,» dedi.
Babası da dalgın dalgın, «İyi geceler, oğlum,» diye mırıldanarak gömleğinin düğmelerini açmaya başladı. Oğlunu unutmuştu artık.
Roland bu bakımdan babasına çok benziyordu.
Darağacı Tepesi, Farson Yolundaydı. Olaya çok uygundu orası. Cuthbert kaderin bu nüktesini takdir edebilirdi. Ama Roland etmiyordu.
Çocuk parlak mavi gökyüzüne doğru yükselen o uğursuz görünüşlü harika darağacını beğendi. Araba yolunun yanından yükselen kapkara bir siluetti bu.
Cuthbert'le Roland'ın «Sabah Egzersizlerine katılmamalarına izin verilmişti. Cort iki çocuğun babalarının yazdıkları pusulaları ağır ağır okumuştu. Dudaklarını oynatıyor, bazı yerlerde başını sallıyordu. İki pusulayı da okuduktan sonra şafak zamanı morumsu bir maviliğe bürünmüş olan gökyüzüne bakmış ve tekrar kafasını sallamıştı.
Sonra, «Burada bekleyin,» diyerek oturduğu taştan yapılmış, çarpılmış kulübeye gitmişti. Geri döndüğü zaman elinde mayasız bir ekmek dilimi vardı. Ekmeği ortadan bölmüş ve parçaları çocuklara vermişti.
«Her şey sona erdikten sonra bu ekmek parçalarını Hax'in ayaklarının altına serpin. Dediklerimi harfi harfine yerine getirin. Yoksa ikinizi de pestiliniz çıkıncaya kadar döverim.»
Çocuklar Darağacı Tepesine erişinceye kadar Cort'un ne demek istediğini anlayamadılar. İki arkadaş Cuthbert'in iğdiş edilmiş atına binmişlerdi. Tepeye ilk gelen onlar oldular. Herkesten iki saat önce gittiler oraya, idam vaktinden de dört saat önce. Darağacı Tepesi bomboştu. Sadece kuzgunlar ve ekinkargaları uçuşuyorlardı etrafta. Her taraf kuş doluydu. Ve hepsi de kapkaraydılar. Sehpadaki kapağın üzerine doğru uzanan sert kolon üzerine tünemişler, cırlak seslerle ötüyorlardı. Ölüm koluydu bu. Kuşlar sahne gibi yüksek yerin kenarlarına da konmuşlardı. Merdivenin basamaklarında da itişerek kendilerine yer açmaya çalışıyorlardı.
Cuthbert, «Onları kuşlara bırakıyorlar,» diye mırıldandı.
Roland, «Yukarı çıkalım,» dedi.
Cuthbert ona adeta dehşetle baktı. «Sence...»
Roland elini sallayarak arkadaşını susturdu. «Çok erken geldik. Kimse gelip bizi görmez.»
«Pekâlâ.»
İki çocuk ağır ağır darağacına doğru gittiler. Kuşlar öfkeyle havalandılar. Cırlak seslerle ötüyor ve evlerinden atılmış öfkeli köylüler gibi etrafta dolaşıyorlardı. Gökyüzünün şafağa özgü berrak ışığında siyah gövdeleri yamyassı duruyordu.
Roland ilk kez bu olaydaki o müthiş sorumluluğunu hissetti. Bu tahta şey uygarlığın huşu uyandıran makinelerinden değildi. Sadece üstü kuş pisliği içinde kalmış, çam tahtasından çarpılmış bir şeydi. Kuşlar her tarafa pislemişlerdi. Merdivenin basamaklarına, parmaklığa, platforma. Ve her taraf pek pis kokuyordu.
Roland, Cuthbert'e dönerek hayret ve dehşet dolu gözlerle ona baktı. Cuthbert'in yüzünde de aynı ifade vardı.
Çocuk, «Yapamayacağım...» diye fısıldadı. «İdamı seyredemeyeceğim...»
Roland ağır ağır başını salladı. Bu olaydan ders alınması gerektiğini anlıyorum, diye düşünüyordu. Öyle ışıl ışıl bir şey değil bu. Eski, paslı ve çarpık. İşte babalarımız da bu yüzden bizim buraya gelmemize izin verdiler. Roland sözcüklerle tanımlayamayacağı inat ve azmiyle bu özelliği yakaladı.
«Seyredebilirsin, Bert.»
«Bu gece uyuyamayacağım.»
Roland, «Uyumazsan uyumazsın,» dedi. «Ne yapalım?» Uykusuzluğun bu olayla ne ilgisi olduğunu anlayamıyordu.
Cuthbert birdenbire arkadaşının elini yakalayarak ona sessiz, müthiş bir ıstırapla baktı. Roland'ın kuşkuları da yeniden uyandı o zaman.

Midesi bulanmaya başlayan çocuk kendi kendine, keşke o gece batı kanadındaki mutfağa hiç gitmeseydik, dedi. Babam haklıydı. Bu sahneyi göreceğime, Forsan'daki bütün kadın, erkek ve çocuklar ölselerdi.
Ama alınacak o ders neyse, paslıydı ve yarı gömülmüştü. Ve Roland onu elinden kaçırmak, unutmak niyetinde de değildi.
Cuthbert, «Yukarı çıkmayalım,» dedi. «Nasıl olsa her şeyi gördük.»
Roland istemeye istemeye, «Peki,» der gibi başını salladı. Yakaladığı o şey neyse, artık gevşekçe tutuyordu onu.
Cort burada olsaydı, diye düşünüyordu. Bizi birer yumrukta yere devirirdi. Sonra da her basamakta ayrı küfrederek bizi yukarıya çıkmaya zorladı. Ve biz de platforma çıkarken genzimize dolan kanların kokusunu alırdık. Burnumuzu çeke çeke çıkardık basamaklardan. Herhalde Cort direğin tepesinden uzanan sopaya yeni yapılmış kendir ipini bağlar ve boyunlarımıza ilmekleri geçirirdi. Her şeyi kavramamız için bizi platformdaki kapağın üzerinde durmaya zorlardı. Ağladığımız ya da altımıza kaçırdığımız takdirde bizi tekrar döverdi. Ve tabii bu konuda yine de haklı o olurdu.
Roland hayatında ilk defa çocuk olmasından nefret etti. Olgunluğun sağladığı boyu posu, nasırı ve güveni istiyordu. Parmaklıktan mahsus bir tahta parçası kopararak göğüs cebine koydu. Ancak ondan sonra döndü.
Cuthbert, «Bunu neden yaptın?» diye sordu.
Roland ona kabadayıca bir cevap vermek istedi. «Ah, darağacı şans getirir...» gibi bir şey. Ama sadece Cuthbert'e bakarak başını sallayabildi. «Öyle bir tahta parçam olması için... Bunu her zaman yanımda taşıyacağım...»
İki çocuk darağacından uzaklaşarak oturdular ve beklemeye başladılar.
Bir saat kadar sonra kalabalık toplanmaya başladı. Seyircilerin çoğu ailelerden oluşuyorlardı. Eski yük arabası ya da briçka'larla gelmişlerdi. Kahvaltılarını da yanlarına almışlardı. Sepetler dolusu, bükülerek aralarına yabani çilek reçeli konulmuş soğuk gözlemeler.
Roland karnının açlıktan guruldadığının farkındaydı. Ve yine çaresizce, bu işin şerefli ve soylu yanı nerede, diye kendi kendine sordu. Kirli beyaz kılığıyla bodrumdaki buhar dolu mutfağında dolaşan Hax bence bundan daha şerefliydi...
Darağacından kopardığı tahta parçasını mide bulantısıyla karışık bir şaşkınlıkla yokladı.
Cuthbert yerde, yanında yatıyordu, ifadesiz bir yüzle beklemek için elinden geleni yapıyordu.
Sonunda fazla bir şey olmadı. Roland da böyle olmasına sevindi. Hax'i açık bir arabayla getirdiler. Sadece iri gövdesi onun kim olduğunu açıklıyordu. Başına yüzünü iyice örten siyah bir torba geçirmişlerdi. Birkaç kişi Hax'a taş attılar. Ama seyircilerin çoğu kahvaltı etmeyi sürdürdüler.
Roland'ın tanımadığı bir Silahşor, şişman aşçıbaşının basamaklardan çıkmasına yardım etti. Çocuk bu iş için kura çekildiğini biliyor, görev babasına düşmediği için seviniyordu. İki muhafız önden yukarı çıkmışlardı. Şimdi platformdaki kapağın iki yanında bekliyorlardı.
Yukarıya çıktıkları zaman, Silahşor ucunda ilmek olan ipi, direkle dikey bir açı yapan tahta kolun üzerinden aşırdı. Sonra ilmeği Hax'in başından geçirerek sol kulağının altına kadar indirdi.
Kuşların hepsi de uçarak kaçışmışlardı. Ama Roland onların beklediklerini biliyordu.
Silahşor Hax'a, «İtirafta bulunmak istiyor musun?» diye sordu.
Hax, «İtiraf edecek bir suçum yok,» dedi. Sesi en gerilerden bile duyuluyordu. Aşçıbaşının sesi ağzını örten siyah torba yüzünden boğuklaşmıştı. Ama garip bir vakar vardı yine de bu seste. Siyah torba esmeye başlamış olan hafif rüzgârda dalgalanıyordu. Hax ekledi. «Babamın yüzünü unutmadım. O her zaman yanımdaydı.»
Roland çabucak kalabalığa baktı ve seyircilerin yüzlerindeki ifadeleri farkederek sarsıldı. Hax'a sempati mi duyuyorlar? Yoksa hayranlık mı? Bunu babama soracağım... Kaşlarını çattı. Vatan hainleri kahraman, kahramanlar da vatan haini diye tanımladıkları zaman karanlık günler başlamış demektir. Keşke şu işi daha iyi anlayabilseydim. Çocuğun aklına Cort ve onun verdiği ekmek parçası gelince horgörü duydu. Cort'un bana hizmet edeceği gün yaklaşıyor. Belki Cuthbert için aynı şey söyleyemez. Belki Cuthbert, Cort'un devamlı zorbalıklarına dayanamayacak ve boyun eğecek. O zaman da saray görevlisi ya da seyis olarak kalacak. Belki de daha da kötüsü kabul salonlarında bekleyen parfümler sürünmüş bir diplomat olacak. Bunak krallar ve prenslerle birlikte kristal kürelere bakacak. Ama ben bu duruma düşmeyeceğim. Bunu kesinlikle biliyorum.
«Roland?»
«Buradayım.» Çocuk Cuthbert'in elini tuttu, iki arkadaş güçlü parmaklarını birbirlerine doladılar.
Platformda kapak birdenbire açıldı. Ve Hax hızla aşağı düştü. Ve o ani sessizlikte bir çatırtı duyuldu. Soğuk bir kış gecesinde ocakta patlayan bir çam kütüğünün çıkardığı sese benziyordu.
Ama o kadar yüksek de değildi. Aşçı bir defa debelendi ve ayaklarıyla büyük bir Y harfi çizdi. Kalabalık memnun memnun ıslığı andıran bir ses çıkardı. Muhafızlar dimdik durmaktan vazgeçerek, eşyaları toplamaya başladılar. Silahşor ağır ağır basamaklardan inip atına bindi. Hayvanı mahmuzlayarak piknik yapan bir grubun arasından geçirdi. Köylüler telaşla kaçıştılar.
Ondan sonra kalabalık çabucak dağıldı. Kırk dakika sonra iki çocuk seçtikleri küçük tepecikte yalnız kaldılar. Kuşlar yeni ödüllerini incelemek için geri dönüyorlardı. Kargalardan biri Hax'in omzuna konarak dostça bir tavırla oraya tünedi. Ahçıbaşının her zaman sağ kulağına taktığı ışıltılı, parlak halkayı gagalamaya başladı.
Cuthbert, «Hax'a hiç benzemiyor,» diye mırıldandı.
Roland güvenle, «Pekâlâ da benziyor,» dedi.
İki arkadaş ellerinde ekmek parçalarıyla darağacına doğru gittiler. Cuthbert'in yüzünden utandığı anlaşılıyordu.

Darağacının altında durup ipin ucundan sallanarak dönen cesede baktılar. Cuthbert elini uzatarak Hax'in kıllı bileklerinden birine, meydan okurcasına dokundu. Ölü sallanarak bir kavis çizdi.
Sonra iki arkadaş ekmekleri çabucak parçalayarak kırıntıları Hax'in sallanan ayaklarının altına serptiler.
Oradan uzaklaşmadan önce Roland bir defa dönerek arkasına baktı. Şimdi darağacına binlerce kuş üşüşmüştü.
Ekmek sembolik bir şey sanırım, diye düşündü.
Cuthebrt birdenbire, «Bu iyi bir şeydi,» dedi. «O... Ben... Ben olaydan hoşlandım. Gerçekten.»
Bu sözler Roland'ı sarsmadı. Ama aslında bu sahneden pek de hoşlanmış sayılmazdı. Ama arkadaşını anladığını sanıyordu.
Sonra, «O kadarını bilmem...» diye mırıldandı. «Ama önemli bir olaydı bu. Gerçekten.»
Ülke daha on yıl «iyi adam»ın eline geçmedi. O sırada Roland Silahşor olmuştu artık. Babası ölmüş, Roland da annesini öldürmüştü. Ve dünya çok değişmiş, o eski günler çok gerilerde kalmıştı.

III

Jake, «Bak,» diyerek yukarıları işaret etti.
Silahşor başını kaldırarak bakarken sırtındaki bilmediği bir eklemin hafifçe çatırdadığını duydu.
Dağların eteklerine erişeli iki gün olmuştu. Su tulumları hemen hemen boşalmışlardı ama artık o kadar önemli değildi. Kısa bir süre sonra istedikleri kadar su bulabileceklerdi.
Silahşor, Jake'in parmağını yukarıya doğru izledi. Yemyeşil düzlüğün üzerinden geride yükselen ışıltılı, çıplak kayalara ve daha yukarıdaki yarlara doğru baktı... Karlı doruğa doğru.
Pek uzaklarda, zorlukla görülebilen küçücük bir nokta vardı, insanın gözlerinin önünde dans eden o beneklere benziyordu. Ama bu nokta bir görülüp kaybolmuyordu.
Siyahlı adamdı bu. Öldürücü bir kararlılıkla yamaca tırmanıyordu. Granitten dev bir duvara tırmanan bir sineği andırmaktaydı.
Jake, «Bu o adam mı?» diye sordu.
Silahşor uzaklarda çabalayan noktaya baktı yine. Ve önsezileri ona yaklaşan kaderi fısıldadı sadece. Başka hiçbir şey hissetmedi.
«Evet, o, Jake.»
«Ona yetişebilecek miyiz dersin?»
«Bu tarafta yetişemeyiz. Ama öbür taraftaki yamaçta evet. Tabii burada durup gevezelik ettiğimiz takdirde bu işi başaramayız»
Jake, «Dağlar öyle yüksek ki,» diye mırıldandı. «Diğer tarafta ne var?»
Silahşor, «Bilmiyorum...» dedi. «Başkalarının bildiğini de sanmıyorum. Belki vaktiyle biliyorlardı. Haydi, gel, oğlum.»
Yeniden yamaca tırmanmaya başladılar. Arkalarında sanki sonsuza dek uzanan dümdüz, kızgın çöle kumların ve küçük çakılların yuvarlanmalarına neden oluyorlardı. Yukarılarında, çok yukarılarında siyahlı adam yamaca tırmanıyor, tırmanıyordu. Onun geriye bakıp bakmadığını anlamak mümkün değildi. Siyahlı adam inanılmayacak kadar derin uçurumları aşıyor, dimdik kayalara tırmanıyormuş gibiydi. Bir iki defa gözden kayboldu. Ama Silahşorla çocuk çok geçmeden onu tekrar gördüler. Sonunda alacakaranlığın oluşturduğu menekşe rengi perde siyahlı adamı gözlerinden gizledi.
O akşam kamp kurdukları zaman Jake pek konuşmadı.
Silahşor, acaba çocuk benim sezdiğim şeyi biliyor mu, diye kendi kendine sordu. Gözlerinin önünde Cuthbert'in yüzü belirdi. Sıcaktan terlemiş, üzüntülü ve heyecanlı yüzü. Sonra o kuşları düşündü. Ekmek ufaklarını.
Her şey böyle sona eriyor, dedi kendi kendine. Tekrar tekrar böyle sona eriyor. Amaçlar ve hep ileriye doğru giden yollar var. Hepsi de aynı yerde sona eriyorlar. Ölüm alanında.
Ama belki Kuleye giden yol farklı.
Çocuk fasulyesini yerken uyuyakaldı. Küçücük ateşin ışığında yüzü çok saf ve pek de gençti. Bir kurbandı o.
Silahşor, Jake'in üzerine at battaniyesini örttü. Sonra da uyumak için yere uzandı.

Kâhin ve Dağlar

I

Kâhini çocuk buldu. Ve az kalsın bu yüzden mahvoluyordu.
Hafif bir sezgi Silahşorun kadife gibi karanlıkta uyanmasına neden oldu. Karanlık gurup zamanı üzerlerini örtmüş, onları sarmıştı. Siyah bir bulut gibi. Bu Silahşorla Jake dağların eteklerinin hemen yukarısındaki ilk çimenli düzlüğe eriştikleri zaman olmuştu. İki yolcu daha aşağıdaki seyrek çalılıkların arasından tırmanır, katil güneşte savaşıp çabalayarak adım adım yamacı çıkarlarken yukarıdaki söğüt koruluklarının daimi yeşilliğinde bacaklarını baştan çıkarıcı bir biçimde birbirlerine sürten ağustos böceklerinin seslerini duymuşlardı. Silahşor kafaca çok sakindi. Çocuk ise hiç olmazsa sakinmiş gibi rol yapabiliyordu. Genç adam da bu yüzden Jake'le gururlanıyordu. Ama çocuğun gözlerindeki o çılgınca ifadeyi gizlemesi imkânsızdı. Jake gözlerini belirterek sağa sola bakıyordu. Suyun kokusunu

alan ama efendisinin kafasının otoritesi yüzünden kaynağa doğru koşamayan bir atın gözleriydi bunlar. Ve bu noktada atın çılgınlaşmasını mahmuz değil, sadece anlayış önleyebilirdi.
Silahşor, Jake'in ihtiyacını ağustos böceklerinin sesinin kendisinde uyandırdığı çılgınlıkla ölçüyordu. Sanki kolları iri çakılların üzerinde sıyrılmak istiyordu. Dizleri küçücük, çıldırtıcı, tuzlu yaralar açılmasını.
İki yolcu yukarı tırmanırlarken güneş durmadan onları kavuruyor, eziyordu. Güneş batarken kıpkırmızı bir renk aldığı ve sanki şiştiği zaman bile ışınlarını mahsus soldaki tepelerin arasındaki bıçakla açılmışa benzeyen yardan yine de pırıldatıyordu. Bu ışıklar Silahşorla Jake'in gözlerini alıyor, her ter damlasını bir azap prizması haline sokuyordu.
Sonra otluk yere ulaştılar. Önce sapsarı, güdük şeylerdiler bunlar. Kısır toprağa sıkıca sarılmışlardı. Bu bitkileri toprağın ememediği son sular besliyor, onlara iğrenç bir canlılık veriyordu. Daha yukarıda ayrıkotları vardı. Yeşil ve pis kokulu... Sonra gerçek çimenlerin tatlı kokusu burunlarına geldi. Aralarından ayrıkotları çıkmıştı bunların; ilk bodur köknarlar bu düzlüğü gölgeliyorlardı.
Silahşor gölgelerin arasında kahverengi bir şeyin bir kavis çizdiğini farketti. Daha Jake hayretle bağıramadan tabancasını çekerek ateş etti ve tavşanı vurdu. Bir saniye sonra silahını kılıfına sokmuştu bile.
«Burası iyi,» dedi.
İleride çimenler yeşil söğütlerden oluşan bir ormanın derinliklerinde gözden kayboluyor, o kupkuru kısır çölden sonra bu yeşillik insanı sarsıyordu.
Silahşor, herhalde orada kaynak var, diye düşündü. Hatta birkaç kaynak. Ve orman daha da serin olmalı. Ama burada, açıklıkta kamp kurmamız daha doğru olur. Jake bütün gücünü kullanarak son adımlarını attı... Ayrıca korunun derinliklerinde kan emen yarasalar olabilir. Çocuk derin bir uykuya da dalsa yarasalar onu rahatsız ederler. Ve vampir türü yaratıklarsa o zaman ikimiz de bir daha uyanamayız... Hiç olmazsa bu dünyada…
Çocuk, «Odun toplayayım,» diye mırıldandı.
Silahşor gülümsedi. «Hayır, odun toplamayacaksın. Otur, Jake.» Sonra kendi kendine, bu sözleri kim söylemişti, diye sordu. Bir kadın...
Çocuk oturdu. Silahşor döndüğü zaman Jake'in çimenlerin üzerine uzanarak uykuya dalmış olduğunu gördü. İri bir peygamberatı çocuğun alnına düşen saçlarına konmuş, ön ayaklarını ellerini yıkıyormuş gibi birbirlerine sürüyordu. Silahşor ateş yakarak su getirmeye gitti.
Söğüt ormanı tahmin ettiğinden de büyüktü. Alacakaranlıkta insanın aklı karışıyordu burada. Ama genç adam bir kaynak buldu. Burayı sürüyle kurbağa koruyordu.
Silahşor su tulumlarından birini doldurdu, sonra da durakladı. Geceyi dolduran sesler onda endişeli bir istek uyandırıyordu. Tull'da beraber olduğu Alice adlı kadın bile onda bu duyguyu canlandıramamıştı. İstek ve sevişmek aralarında pek hafif bir bağ olan akrabalar sayılırlardı.
Bunun nedeni insanın gözlerini adeta kör eden çölden kurtulmuş olmam sanırım, diye düşündü. Karanlığın yumuşaklığı adeta müstehcen gibiydi.
Kampa dönerek tavşanın derisini yüzdü. O sırada ateşin üzerine koyduğu su kaynadı. Son konservelerini de tavşana katarak nefis bir yahni yaptı.
Sonra Jake'i uyandırdı. Çocuğun sersem sersem ama büyük bir iştahla yahniyi yemesini seyretti.
Silahşor, «Yarın da burada kalırız,» dedi.
«Ama peşinde olduğun o adam... O rahip...»
«O rahip değil. Ve endişelenme. Onu yakaladık sayılır.»
«Nereden biliyorsun?»
Silahşor sadece başını salladı. Bir gerçeği çok iyi biliyordu artık. Ama bu bilgi hoşa gidecek bir şey de değildi.
Yemekten sonra yahniyi yedikleri tenekeleri yıkadı. Bir taraftan da suyu böyle cömertçe harcadığı için kendi kendine şaştı. Döndüğü zaman Jake tekrar uykuya dalmıştı. Göğsü soluklarıyla kabarıp inerken Silahşorun aklına yine Cuthbert geldi. Aslında Cuthbert, Roland'la yaşıttı. Ama her zaman daha küçükmüş gibi davranırdı.
Silahşorun, sigara tutan eli otların üzerine doğru sarktı. Sigarasını ateşe attı. Tütün sarı alevler çıkararak yandı. Bu alevler ne kadar temiz, Şeytanotunun yanışından ne kadar farklıydı.
Hava harika ve serindi. Silahşor arkasını ateşe dönerek yattı. Uzaklarda, dağlara giden geçidin gerisinde devamlı gök gürlüyordu. Uykuya daldı. Ve rüya görmeye başladı.
Sevgilisi Susan gözlerinin önünde ölüyordu.
Silahşor ona bakıyordu. Kollarını ikişer köylü tutuyordu. Boynuna, sanki köpekmiş gibi büyük, paslı demir bir tasma takmışlardı. Susan ölüyordu. Ateşten yükselen koyu dumanlara rağmen Roland gerideki kuyuların pis kokusunu duyuyor... kendi çılgınlığının rengini görüyordu.
Susan. Penceredeki güzel kız. At cambazının kızı.
Susan'ın vücudu alevlerin arasında kapkara kesiliyor, derisi çatlayarak yarılıyordu.
Kız, «Çocuk!» diye haykırıyordu. «Roland, o çocuk!»
Silahşor dönüyor, kendisini tutan köylüleri de beraberinde sürüklüyordu. Tasma boynunu yırtıyor ve Roland boğulur gibi sesler çıkarıyordu. Etrafa kızarmış etin tiksinti verici tatlı kokusu yayılmaktaydı.
Çocuk avlunun çok yukarısındaki bir pencereden ona bakıyordu. Vaktiyle ona erkek olmayı öğreten Susan'ın önünde oturduğu ve eski şarkıları söylediği pencereydi bu. Susan, «Hey Jude», «Ease on Down the Road» ve «A Hundred Leagues to Banberry Cross» şarkılarını severdi.

Çocuk pencerede bir katedraldeki mermer aziz heykeli gibi duruyordu. Gözleri camdandı sanki. Jake'in alnına bir şiş saplanmıştı.
Silahşor çıldırdığının işareti olan o boğucu yırtıcı çığlığın karnının derinliklerinden koparak yükseldiğini hissetti.
«Ahhhhh...»
Ateşin kendisini yaktığını hisseden Roland bağırdı. Karanlıkta telaşla doğrulup oturdu. Hâlâ rüyanın etkisindeydi. Bu onu boğuyordu. Tıpkı rüyasında boynuna taktıkları tasma gibi. Uyurken sağa sola dönmüş, elini sönmek üzere olan korların üzerine doğru uzatmıştı.
Silahşor elini yüzüne götürdü ve rüyasının ayrıntıları kayboldu. Şimdi sadece Jake'i hatırlıyordu. Alçı kadar beyaz olan çocuğu, iblisler için yaratılan azizi.
«Ahhhh...»
Söğüt korusunun mistik karanlıklarına öfkeyle baktı. İki tabancasını da çekmişti. Hazırdı. Ateşin son ışıklarında gözleri kırmızı birer deliğe benziyordu.
«Ahhhhh...»
Jake'di inleyen.
Silahşor yerinden fırlayarak koşmaya başladı. Soluk renkli yusyuvarlak ay yükselmişti. Çocuğun çiylerin arasında bıraktığı izleri kolaylıkla görebiliyordu. Eğilerek ilk söğütlerin altından geçti. Kaynağa girip suları şakırdata şakırdata ilerledi. Karşıdaki kıyıya tırmandı. Çiy yüzünden ayakları kayıyordu. Vücudu bu durumda bile ıslaklıktan hoşlanıyordu. Söğüt dalları yüzüne çarpıyordu. Ağaçlar burada daha sıktılar. Artık ay gözükmüyordu. Yükselen ağaç gövdeleri yalpalayan gölgelere benziyorlardı. Artık Roland'ın dizlerine kadar gelen otlar bacaklarına çarpıyordu. Yarı çürümüş kuru dallar bileklerine ve bazen de kasıklarına vuruyorlardı.
Silahşor bir an durup başını kaldırdı. Havayı kokladı. Pek hafif bir rüzgâr da ona yardım etti. Tabii çocuk pek hoş kokmuyordu. Silahşor de öyle ya. Genç adamın burun kanatları gorilinkiler gibi kabardı. Ter kokusu yağlı ve hafifti. Ama bunu başka bir kokuyla karıştırmak imkânsızdı. Otların, kuru dalların ve çalıların üzerinden aştı. Söğüt ve sormakların oluşturduğu tünelden koşarak indi. Omuzları yosunlara çarptı, gri filizler gibi üzerine yapıştılar.
Söğütlerin oluşturduğu son engeli elleriyle açarak deldi. Ve kendini yıldızların aydınlattığı bir açıklıkta buldu. Buradan sıra dağların en yüksek tepesi gözüküyordu. Bembeyaz bir kurukafa gibi ışıldıyordu doruk.
Açıklıkta yüksek siyah taşlar bir daire oluşturacak biçimde dizilmişti. Ay ışığında gerçeküstü bir hayvan tuzağına benziyordu. Ortada taştan bir masa vardı... Bir mihrap. Çok eskiydi. Sağlam bir bazalt kaidenin üzerine oturtulmuştu.
Çocuk mihrabın önünde duruyor, titreyerek öne arkaya sallanıyordu. İki yanına bıraktığı elleri, sanki elektriklenmiş gibi titreyip duruyorlardı.
Silahşor sert sert, «Jake!» diye seslendi.
Çocuk yine o acayip sesi çıkararak karşılık verdi. Jake'in sol omzunun hemen gerisinde bir leke gibi yarı gizli bir şey vardı. Bir surat. Bu yüzde hem dehşet belirmişti, hem de heyecan. Ve orada başka bir şey daha kıpırdıyordu.
Silahşor taşlardan oluşan dairenin içine girdi. Jake haykırarak irkildi. Ellerini havaya kaldırdı. Artık yüzü iyice gözüküyordu. Yüzündeki ifade de. Genç adam bu suratta korku ve dehşetin dayanılamayacak bir zevkle savaştıklarını gördü.
Silahşor onun kendisine de dokunduğunu hissetti. Kâhinin ruhunun. Dişi şeytanın. Sanki kasıklarına birdenbire pembe bir ışık doldu. Hem yumuşak, hem de sert bir ışık. Başının döndüğünü, dilinin şişerek pek fazla hassaslaştığını farketti. Artık üzerini kaplayan tükürük bile dilini yakıyordu.
Silahşor düşünmeden cebinden o yarı çürümüş çene kemiğini çıkardı. Bunu handa, Konuşan İblisin ininden çıkarıp aldığından beri yanından ayırmamıştı. Genç adam düşünmüyordu. Ama kâhinin ruhunu onu sadece sezgileriyle davranmasına neden olacak kadar da korkutmamıştı.
Silahşor tarih öncesi çağlardan beri sırıtan o çene kemiğini öne doğru uzattı. Diğer elini havaya kaldırarak, işaret ve küçük parmaklarını açtı. Çatal işaretiydi yaptığı. Nazara karşı yapılan o işaret.
O şehvet akımı birdenbire kesildi ve onu etkilemez oldu.
Jake tekrar bir çığlık attı.
Silahşor çocuğa yaklaşarak çene kemiğini Jake'in çeşitli ifadenin savaştığı gözlerine doğru uzattı. Çocuk azap dolu, ıslak bir ses çıkardı. Bakışlarını kemikten ayırmaya çalıştı ama başaramadı. Ve birdenbire gözleri dönerek akları ortaya çıktı. Jake yere yığıldı. Vücudu yere gevşekçe yuvarlandı. Bir eli neredeyse mihraba dokunacaktı.
Silahşor bir dizini yere dayayarak çocuğu kucağına aldı. Jake inanılmayacak kadar hafifti. Çöldeki o uzun yürüyüş yüzünden vücudunun suyunu iyice kaybetmişti. Kuru bir kasım yaprağına benziyordu.
Roland taştan dairenin içinde yaşayan varlığın etrafında dolaştığını hissediyordu. Kıskanç bir öfkeyle dönüp duruyordu. Avını elinden almışlardı. Ödülünü.
Silahşor taşların oluşturduğu daireden dışarı çıktığı zaman o öfke ve kıskançlık da kayboldu. Jake'i kampa kadar taşıdı. Çocuğun yüzünü aydınlatan ay ışıkları Roland'a yine o kilisedeki mermer aziz heykelini hatırlattı. O tertemiz beyaz heykeli. Birdenbire Jake'i göğsüne bastırdı. Ona karşı sevgi duyduğunun farkındaydı. Ve Roland'a siyahlı adam yukarılarda bir yerde kahkahalarla gülüyormuş gibi geldi.
Jake ona sesleniyordu. Silahşor çocuğun sesiyle uyandı. Genç adam onu yakındaki sağlam bodur ağaçlardan birine bağlamıştı. Jake acıkmış ve endişelenmişti. Güneşe bakılırsa saat dokuz buçuğa geliyordu.

Silahşor battaniyedeki iri düğümleri çözerken Jake öfkeyle «Beni neden bağladın?» diye sordu. «Kaçacak değildim ki!»
Silahşor, «Ama kaçtın,» dedi. Sonra da çocuğun yüzündeki ifadeyi farkederek güldü. «Koşup seni kurtarmak zorunda kaldım. Uykunda yürüyordun.»
«Sahi mi?» Jake ona şüpheyle baktı.
Roland başını salladı ve birdenbire cebinden çene kemiğini çıkardı, Jake'in suratına doğru uzattı. Çocuk irkildi. Gerilemeye çalışarak koluyla yüzünü örttü.
«Gördün mü?»
Jake şaşırmıştı. Başını salladı.
«Bir süre için buradan gitmem gerekiyor. Belki de bütün gün dönmeyeceğim. Onun için şimdi beni iyi dinle, oğlum. Çok önemli bu. Güneş battığı zaman hâlâ dönmemişsem...»
Jake'in yüzünde korku dolu bir ifade belirdi. «Beni terk mi ediyorsun?»
Silahşor sadece çocuğa baktı.
Jake kısa bir sessizlikten sonra, «Hayır,» dedi. «Beni terkedeceğini sanmıyorum.»
«Ben yokken burada beklemeni istiyorum. Kendini bir tuhaf hissedersen bu kemiği al ve ellerinin arasında tut.»
Jake'in suratında nefret ve tiksinti dolu bir ifade belirdi. Bunu şaşkınlık izledi. «Yoo yapamam... Hayır... yapamam...»
«Yapabilirsin. Yapmak zorunda kalabilirsin. Özellikle öğleden sonra. Bu çok önemli. Anlıyor musun?»
Jake birdenbire bağırdı. «Neden gitmen gerekiyor?»
«Gitmek zorundayım.»
Silahşor çocuğun yüzeyinin hemen altında gizli olan o çelik gibi yapıyı bir an görür gibi oldu ve adeta büyülendi. Bu, Jake'in geldiği kentle ilgili hikâyesi kadar esrarlıydı. Çocuk o kentte binaların çok yüksek olduğunu ve adeta gökleri deldiğini iddia etmişti.
Silahşor çene kemiğini yere, ateşin küllerinin yakınına dikkatle koydu. Çene şimdi otların arasından beş bin yıl süren bir geceden sonra ilk kez gün ışığını gören aşınmış bir fosil gibi gülümsüyordu.
Jake kemiğe bakmamaya çalışıyordu. Rengi uçmuştu yüzünde acı dolu bir ifade vardı.
Silahşor, acaba çocuğu uyutup onu sorguya çekmemin ikimiz için bir yararı olur mu, diye düşündü. Ama fazla bir şey öğrenebileceğimi sanmıyorum.
O taştan dairenin içindeki ruhun bir iblis olduğundan kesinlikle eminim. Aynı zamanda kâhin de olmalı. Biçimi olmayan bir iblis. Sadece şekillenmemiş bir cinselliği var ve gelecekte olacakları görebiliyor... Genç adam alayla güldü. Acaba Sylvia Pittston'un ruhu mu? Din satıcılığı yapan o kadının ruhu? Sylvia'nın yüzünden Tull'da o son dram oynandı. Ama o ruhun Sylvia'yla bir ilgisi olmadığını biliyorum.
Açıklıktaki o daireyi oluşturan taşlar çok eski. Bu iblisin alanının sınırları tarih öncesi çağların o karanlık başlarında çizilmiş sanırım.
Ama ben konuşma türlerini çok iyi bilirim. Jake'in çene kemiği tılsımı kullanmak zorunda kalmayacağından eminim. Kâhin sesini ve kafasını bana verecek... Benim bazı şeyleri öğrenmem gerekiyor. O nedenle tehlikeyi göze alacağım... Tehlike çok da büyük. Hem ben, hem de Jake için. Ama istediklerimi öğrenmek zorundayım.
Silahşor tütün kesesini açarak karıştırdı. Kuru yaprak parçalarını yana itip dipten beyaz bir kağıt parçasına sarılı küçücük bir şeyi aldı. Avucunda zıplatarak dalgın dalgın gökyüzüne baktı. Sonra kağıdı açıp içindekini aldı. Küçücük beyaz bir haptı. Kenarları yolculuk yüzünden iyice aşınmıştı.
Jake merakla hapa bakıyordu. «Nedir o?»
Silahşor bir kahkaha attı. «Simyager taşı. Cort bize bir hikâye anlatırdı. Eski tanrılar çöle su dökmüşler, böylece meskalin oluşmuş.» .
Jake şaşkın şaşkın kaşlarını kaldırdı.
Silahşor, «Bir ilaç bu,» dedi. «Ama insanı uyutan türden değil. Kısa bir süre için seni iyice uyandıran bir madde.»
Çocuk hemen, «LSD gibi,» dedi. Sonra da hayretle sustu.
«O da nedir?»
Jake, «Bilmiyorum...» diye mırıldandı. «Birdenbire dilimin ucuna geldi. Galiba bu... şey... o eski günlerden kalma bir şey.»
Silahşor, «Olabilir,» der gibi başını salladı ama buna pek ihtimal vermiyordu. Meskalinden LSD diye söz edildiğini hiç duymamıştı. Marten'in o eski kitaplarında bile böyle bir şey yoktu.
Jake, «Bu sana zarar verecek mi?» diye sordu.
Silahşor, «Hiçbir zaman vermedi,» dedi. Kaçamağa sapmış olduğunun farkındaydı.
«Bu hoşuma gitmedi.»
«Boşver.»
Silahşor su tulumunun önünde çömeldi. Biraz suyla hapı yuttu. Her zamanki gibi ağzında bir reaksiyon başladı hemen. Sanki ağzının içine çok fazla tükürük doldu. Sönmüş ateşin önüne oturdu.
Jake meraklanmıştı. «Etkisi ne zaman görülecek?»
«Bir süre sonra. Şimdi sus.»
Jake sessizleşti. Silahşor dikkatle tabancalarını temizlerken onu çok belirgin bir kuşkuyla seyretti.
Genç adam işini bitirince tabancalarını kılıflarına soktu ve, «Jake,» dedi. «Gömleğin. Onu çıkarıp bana ver.»

Çocuk istemeye istemeye gömleğini çıkarıp Silahşora uzattı.
Roland blucinin yan dikişine sokmuş olduğu iğneyi aldı Fişekliğindeki boş bir yere takılmış olan iplikten koparарак dikiş iğnesine geçirdi. Jake'in gömleğinin bir kolundaki uzun yırtığı dikmeye başladı.
Daha sonra gömleği tekrar çocuğa verirken meskalinin etkisini göstermeye başladığını hissetti. Midesinin kasları büzüldü. Bütün vücudu hafifçe gerildi.
Roland ayağa kalktı. «Artık gitmem gerekiyor.»
Çocuk yarı doğruldu. Yüzüne endişenin gölgesi düşmüştü. Sonra yine yerine oturdu. «Dikkatli ol,» diye mırıldandı. «Lütfen.»
Silahşor, «Çene kemiğini unutma,» dedi. Çocuğun yanından geçerken elini uzatarak onun mısır rengi saçlarını karıştırdı. Sonra bu davranışına kendi de şaşarak bir kahkaha attı.
Jake endişeli bir gülümsemeyle onun arkasından baktı. Genç adam söğüt korusuna girerek gözden kayboldu.
Silahşor ağır ağır taşlardan oluşan daireye doğru gitti. Sadece bir ara kaynağın yanında durup soğuk su içti. Etrafı yosun ve nilüfer yapraklarıyla çevrili küçücük gölcükte aksini gördü. Bir an dikkatle yüzüne baktı. Hem de Narcissus'a yakışacak bir ilgiyle. Kafa reaksiyonu başlıyor, düşünce zinciri ağırlaşıyordu. Görünüşte her fikir ve duygunun yol açtığı çağrışımları artırarak. Her şey o zamana kadar gözle görülmeyen bir kalınlık ve ağırlık kazanıyordu. Silahşor tekrar ayağa kalkıp durdu. Karmakarışık söğüt dallarının arasından ileriye baktı. Güneş ışınları aşağıya eğrilemesine süzülerek altın gibi tozlu bir sütun oluşturuyorlardı. Yoluna devam etmeden önce toz zerrelerinin ve küçücük kanatlı böceklerin uçuşlarını seyretti.
Meskalin çoğu zaman onu rahatsız ediyordu. Benliği çok güçlüydü. Ya da çok basit. Bu yüzden gölgede kalmayı ve savunmasız duruma düşmeyi istemiyordu. Daha ince duyguların hedefi halini almak hoşuna gitmiyordu. Bu duygular onu gıdıklıyorlardı. Bir kedinin bıyıkları gibi. Ama bu kez oldukça sakindi. Bu da iyi bir şey sayılırdı.
Açıklığa erişip doğruca taşların oluşturduğu daireye girdi. Orada durarak kafasını bağımsız bırakmaya çalıştı. Evet, etki gitgide daha artıyor, daha hızlanıyordu. Çimenler sanki daha yeşilleşmişti. Ellerini otlara sürerse parmaklarına ve avuçlarına yeşil bir boyanın bulaşacağını sanıyordu. İçinden gelen o muzip isteğe karşı koyarak bu deneyi yapmadı. Ama kâhinin sesi çıkmıyordu. Silahşor cinsel bir uyanma da hissetmiyordu.
Mihraba yaklaşıp bir an yanında durdu. Artık doğru dürüst düşünmesi imkânsızdı. Dişleri ona çok yabancı geliyordu. Etrafındaki dünya haddinden fazla aydınlıktı. Mihraba tırmanarak arkaüstü uzandı. Kafası acayip düşünce bitkileriyle dolu vahşi bir ormana dönüşüyordu. O zamana kadar ne böyle bir orman görmüş, ne de varlığından şüphelenmişti. Bu, meskalin kaynağının etrafında oluşan bir söğüt korusu gibiydi. Gökyüzü sudan oluşmuştu. Ve Silahşoru bunun üzerine asmışlardı. Bu düşünce başını döndürdü. Ama bu rahatsızlık sanki uzaklarda birinin başına geliyordu ve önemsizdi.
Roland'ın aklına eski bir şiirden bir dize geldi. Ama bir çocuk şarkısı değildi. Hayır. Annesi ilaçlardan ve onların gerekli olmaları yüzünden korkardı. Cort'tan korktuğu ve çocukları döven bu adama gerek olduğu için endişelendiği gibi.
Bu şiir çölün kuzeyindeki «İn»lerden birinde yazılmıştı. İnsanlar hâlâ orada genellikle çalışmayan makinelerin arasında yaşıyorlardı... Ve bu makineler çalıştıkları zamanlarda bazen insanları yiyorlardı.
Dizeler Roland'ın kafasında tekrar tekrar yankılanıyordu. Meskalin etkisinin özelliği olan o ilgisizce çağrışımla çocukluğunda sahip olduğu ve tersine çevrildiği zaman içinde kar yağan o cam küreyi hatırlatıyorlardı. Mistik ve yarı fantastik bir şeydi.
«İnsanların erişebilecekleri yerin ötesinde Cehennemden bir damla, acayip bir şey...»
Ağaçların mihrabın üzerine doğru uzanan dallarında suratlar belirdi. Silahşor onlara dalgın bir merakla baktı. İşte şurada bir ejderha vardı. Yeşildi ve kıpırdanıyordu. Burada da bir orman perisi dallardan oluşan kollarıyla onu çağırıyordu. Şu tarafta da üzeri yapışık bir maddeyle kaplı canlı bir kuru kafa sırıtıyordu.
Açıklıktaki otlar birdenbire sarsılmaya ve bükülmeye başladılar.
«Geliyorum.»
«Geliyorum.»
Silahşorun vücudunda hafif bir titreme oldu. Ne kadar uzaklara geldim, diye düşündü. Susan'la tatlı kokulu samanların arasında yatarken şimdi buradayım.
Roland'ın üzerine bir şey eğildi. Rüzgârdan oluşan bir vücut. Mis kokulu yasemin, gül ve hanımelinden oluşan bir göğüs.
Silahşor, «Kehanetini açıkla,» dedi. Ona ağzı maden parçalarıyla doluşmuş gibi geliyordu.
Bir iç çekişi duydu. Hafif bir hıçkırık. Silahşorun kasları büzüldü. Yukarıda, yaprakların arasındaki suratların gerisinden yükselen dağları görebiliyordu. O dağlar sert, zalim ve diş diştiler.
Bir gövde ona sokuldu. Genç adamla boğuşmaya başladı. Silahşor, yumruklarını sıktığını farketti. O kâhin kendisine Susan'ın hayalini göndermişti. Tepesine dikilmiş duran Susan'dı. Pencereden bakan güzel Susan. Upuzun saçlarını omuzlarına bırakmış onu bekliyordu. Roland başını salladı ama Susan'ın yüzü kaybolmadı.
«Yasemin, gül, hanımeli, kuru saman... Sevginin kokusu. Beni sev.»
Roland, «Kehanetini açıkla,» dedi.
Kâhin, «Lütfen...» diye ağladı. «Bu kadar soğuk olma. Burası her zaman çok soğuk.»

Görünmeyen eller Silahşorun vücudunda dolaşıyor, içinde bir ateşin alevlenmesine neden oluyor ve onu çekiyorlardı. Çekiyorlardı. Silahşorun ayaklarının altında kapkara bir uçurum açılmıştı şimdi. Yanında kadınların en ahlaksızı vardı. Sıcaktı o...
Hayır. Kuru. Soğuk. Ve kısırdı.
«Bana biraz acı, Silahşor. Ah, lütfen, benimle ilgilen. Yalvarırım. Merhamet!»
«Sen çocuğa acır mısın?»
«Hangi çocuğa? Ben hiçbir çocuk tanımıyorum. Çocuklara ihtiyacım yok. Ah, lütfen.
«Yasemin, gül, hanımeli. Yaz yoncaları gibi kokan kuru samanlar. Eski testilerden süzülen yağ. Vücut için...»
Silahşor, «Daha sonra,» dedi.
«Şimdi. Lütfen. Şimdi.»
Silahşor kafasından uzanan buz gibi düşüncelerin hayaleti sıkıca sarmalarına izin verdi. Üzerine eğilmiş olan yaratık sanki dondu. Haykırdı. Silahşorun iki şakağı arasında kısa ama korkunç bir savaş oldu. Sanki kafası, lifli kurşuni bir ipe dönüşmüştü. İki ucundan çekiştiriyorlardı ipi. Uzun dakikalar boyunca Roland'ın hafif solukları ve ağaçlardaki yeşil suratların titremesine, göz kırpmasına ve yüz buruşturmasına neden olan tatlı rüzgârın hışırtısından başka ses duyulmadı. Hiçbir kuş ötmüyordu.
Kâhinin etkisi hafifledi. Elleri gevşedi. Yine hıçkırdı. Silahşorun çabuk davranması gerekiyordu. Yoksa kâhin onu bırakıp gidecekti. Şimdi burada kaldığı takdirde gücü kesilecekti. Hatta belki de iblisçe bir biçimde ölecekti de. Roland kâhinin uzaklaştığını ve taşlardan oluşan dairenin dışına çıkmaya hazırlandığını seziyordu. Rüzgâr çimleri sarsıyor ve garip şekiller oluşturmalarına yol açıyordu.
Silahşor, «Kehanet,» dedi. İç sıkıcı bir sözcüktü bu.
Kâhin hıçkırdı, yorgun yorgun içini çekti. Roland neredeyse kadına istediği gibi merhamet gösterecekti. Ama Jake'i de düşünmesi gerekiyordu. Dün gece geç kalsaydım, diye düşünüyordu. Jake ya çıldıracaktı ya da onun ölüsünü bulacaktım.
«O halde uyu.»
«Olmaz.»
«O halde yarı uyukla.»
Silahşor gözlerini yaprakların arasındaki suratlara dikti. Orada kendisini eğlendirmek için bir oyun oynanıyordu. Sesler yükselip alçalıyor, sözler söyleniyordu. Işıltılı kumların üzerinde imparatorluklar çöküyor ve ortadan kalkıyorlardı. Makineler elektronik bir heyecanla sonsuza dek çalışıyorlardı. Hızla kayıp dönen tekerler ağırlaşıyordu. Gıcırdıyor, iniltiye benzer sesler çıkarıyor, sonra da duruyorlardı. Kapkara gökyüzünde yıldızlar ışıldıyordu. Kadife üzerine yerleştirilmiş soğuk mücevherlere benziyorlardı.
Aşağıda içice daireler biçimindeki yollarda kumlar paslanmaz çelikten yapılmış yağmur oluklarını tıkıyorlardı.
Bütün bunların arasında esen değişiklik rüzgârı gitgide etkisini kaybediyordu. Rüzgâr insanın burnuna ekim sonlarına özgü o tarçın kokusunu getiriyordu.
Silahşor dünyanın değişmesini seyrediyordu.
Yarı uyur gibiydi.
«Üç. Kaderinin sayısı bu.»
«Üç mü?»
«Evet. Mistik bir sayı bu. Üç mantra'nın tam ortasında durur.»
«Hangi üç?»
«Biz kısmen görürüz. İşte kehanet aynası böyle kararır.»
«Bana söyleyebileceğin kadarını açıkla.»
«Birincisi genç ve siyah saçlı. Hırsızlık ve cinayet uçurumunun kenarında duruyor. İçine bir iblis girmiş. İblisin adı EROİN.»
«Hangi iblis bu? Ben öyle bir şeyi bilmiyorum. Bana bebekken anlatılan masallarda bile öyle bir iblis yoktu.»
«Biz kısmen görürüz. İşte kehanet aynası böyle kararır. Başka dünyalar da var, Silahşor. Başka iblisler de. Bu sular çok derin.»
«Ya ikincisi?»
«O kadın tekerlekler üzerinde geliyor. Kafası demirden ama kalbi ve bakışları yumuşak. Başka bir şey göremiyorum.»
«Üçüncüsü?»
«O prangalı.»
«Siyahlı adam? O şimdi nerede?»
«Yakında. Onunla konuşacaksın.»
«Neden söz edeceğiz?»
«Kuleden.»
«Ya o çocuk?.. Jake?»
«Bana çocuktan söz et!»
«O çocuk, senin siyahlı adama erişmeni sağlayacak. Bir kapı görevi yapacak. Siyahlı adamsa saydığım bu üçe erişmene neden olacak. Ve sen bu üç kişinin yardımıyla Kara Kuleye ulaşacaksın.»
«Nasıl? Bu nasıl olabilir? Neden böyle olması gerekiyor?»

«Biz kısmen görürüz. İşte kehanet aynası böyle...»
«Lanet olsun.»
«Hiçbir tanrı beni lanetlemedi.»
«Ukalalık etme, Pis Şey! Ben senden daha güçlüyüm.»
«Senden ne diye söz ediyorlar? Yıldızlar arası fahişe diye mi? Rüzgârların kahpesi diye mi?»
«Bazıları çok eski yerlere gelen sevgiyle yaşıyorlar... Bu acı ve kederli çağlarda bile. Bazıları ise kanla yaşıyorlar, Silahşor. Hatta anladığım kadarıyla küçük çocukların kanıyla bile.»
«Çocuk kurtulamaz mı?»
«Evet, kurtulabilir.»
«Nasıl?»
«Vazgeçersen, Silahşor. Kamptan ayrıl ve batıya doğru dön. Batıda hâlâ silahları sayesinde yaşayabilen insanlara ihtiyaç var.»
«Ben babamın silahları üzerine yemin ettim. Marten'in ihaneti yüzünden.»
«Marten ortadan kalktı artık. Siyahlı adam onun ruhunu yedi. Bunu sen de biliyorsun.»
«Artık istediğini yapabilirsin, dişi köpek.»
Heyecan.
Silahşorun üzerine bir gölge eğildi. Sonra etrafını sardı. Müthiş bir acı duydu Roland. İstememesine rağmen karşısında bazı yüzler belirdi. Sylvia Pittston, Tull'daki kadın, yani Alice, Susan, Alieen... Daha yüzlerce kadın.
Ve Silahşor kendisine ebediyet kadar uzun gelen bir süre sonra gölgeyi itti. Artık kendini toplamıştı. Çok yorgundu ve tiksinti duyuyordu.
«Hayır! Bu yeterli değil! Ben...»
Silahşor, «Yakamı bırak,» dedi. Doğrulup oturdu. Az kalsın mihraptan aşağıya yuvarlanıyordu. Taşın üzerinden kalktı. Kâhin ona usulca dokundu. «Hanımeli, yasemin, tatlı gül...»
Roland onu şiddetle iterken dizüstü düştü. Sonra sendeleyerek ayağa kalktı. Sarhoş gibi yalpalayarak taşların oluşturduğu daireden çıktı. Aynı anda omuzlarından çok ağır bir yük kalkmış gibi bir duyguya kapıldı.
Titreyerek, hıçkırırcasına derin bir nefes aldı. Açıklıktan uzaklaşırken dişi iblisin hapsedildiği taşların yakınında durduğunu ve uzaklaşmasını seyrettiğini farketti.
Acaba ne kadar zaman sonra biri çölü aşarak onu bulacak, diye düşündü. Bu süre boyunca yapayalnız bekleyecek. Aç aç... Ve bir an zamanla ilgili ihtimaller yüzünden cüceleştiğini hissetti.
«Sen hastasın!»
Silahşor ayaklarını sürüyerek, sendeleyerek son ağaçların arasında çıktığı ve kampa yaklaştığı zaman çocuk da hızla ayağa fırladı. Jake sönmüş ateşin yanında büzülmüş oturuyordu. Çene kemiğini dizlerinin üzerine koymuş, kederle tavşanın kaburgalarını kemiriyordu. Sonra genç adamı gördü.
Şimdi Silahşora doğru endişeyle koşuyordu. Roland onun suratındaki ifade yüzünden yaklaşan ihanetinin çirkin ağırlığını hissetti. Bunun bir dizi ihanetten ilki olacağını da seziyordu.
Roland, «Hayır,» dedi. «Hasta değilim. Sadece yoruldum. Bitkinim.» Dalgın dalgın çene kemiğini işaret etti. «Artık onu atabilirsin.»
Jake kemiği tuttuğu gibi olanca gücüyle çabucak fırlattı. Sonra da avuçlarını gömleğine sildi.
Silahşor yuvarlanırcasına yere çöktü. Eklemleri sızlıyordu. Kafası ezilmiş, şişmişti sanki. Bu duyguya meskalinin etkisi neden oluyordu. Kasıkları da sancıyordu.
Roland düşünmeden ağır ağır bir sigara sardı. Jake onu seyrediyordu. Silahşor birdenbire çocuğa öğrendiklerini anlatmak istedi. Sonra bu düşünceyi kafasından dehşetle kovdu.
Kendi kendine, acaba bir yerim parçalanıp ufalanmaya mı başladı, diye sordu. Kafam ya da ruhum?
Çocuğa baktı. «Geceyi burada geçireceğiz. Yarın dağlara tırmanmaya başlayacağız. Biraz sonra gidip bir av bulmaya çalışacağım. Ama şimdi biraz uyumam gerekiyor. Tamam mı?»
Silahşor başını sallayarak arkaüstü uzandı.
Uyandığı zaman çimen kaplı açıklığa uzun gölgeler düşmüştü. Jake'e, «Ateş yak,» diyerek ona çelik çakmağını attı.
«Onu kullanabilir misin?»
«Evet, sanırım.»
Silahşor söğüt korusuna doğru gitti. Sonra sola dönerek sınırından ilerledi. Uzun ve sık otlarla kaplı bir tepeciğe geldiği zaman gölgelerin arasına karışarak sessizce durdu. Uzaktan «şık şık şık» diye bir ses geliyordu. Jake'in çakmağı çakmaya çalıştığını anladı. Hiç kımıldamadan bekledi. On dakika. On beş. Yirmi. Sonra üç tavşan gözüktü. Silahşor hemen tabancasını çekti. Tavşanlardan iyice tombul olan ikisini vurdu. Karınlarını yararak temizledi, derilerini yüzdü.
Kampa döndüğü zaman Jake'in ateşi yakmış olduğunu gördü. Odunların üzerine koyduğu suyun buharları çıkmaya başlamıştı bile.
Silahşor çocuğa bakarak başını salladı. «Başarılı bir çaba bu.»
Jake sevincinden kıpkırmızı kesildi. Çelik çakmağı sessizce ona uzattı.
Yahni pişerken Roland da günün son ışıklarından yararlanarak söğüt korusuna döndü. İlk kaynağın yakınında, suyun bataklığımsı kıyısında yetişen sert gövdeli sarmaşıkları kesmeye başladı. Daha sonra alevler kora dönüşür ve Jake de

uyurken bu sarmaşıkları örerek ip yapacaktı. Bu ip daha sonra biraz işe yarayabilirdi. Ama aslında dağlara tırmanırken fazla güçlük çekeceklerini pek sanmıyordu. Kadere inanıyor ve artık bunu garip bulmuyordu.
Roland sarmaşıkları Jake'in beklediği yere götürürken ellerini yeşile boyadılar.
İki yolcu güneş doğarken kalktılar. Yarım saat içinde eşyalarını topladılar. Silahşor kahvaltı ederken açıklıkta bir tavşan daha vuracağını umuyordu. Ama zaman azdı ve hiçbir tavşan da gözükmedi. Pek az yiyecekleri kalmıştı. Yükleri çok hafifti. O yüzden Jake çıkını kolaylıkla taşıyabiliyordu. Ayrıca çocuk iyice sağlamlaşmış ve güçlenmişti. Silahşor su tulumlarını taşıyordu. Onlara kaynaktan taze su doldurmuştu. Sarmaşıklardan ördüğü üç ipi beline dolamıştı. İki yolcu taşların oluşturduğu o dairenin çok uzağından geçmeye gayret ettiler. Roland, Jake'in yeniden korkuya kapılmasından endişeleniyordu. Ama çocuk taşlara sadece bir göz attı. Sonra da yukarıda uçuşan bir kuşa baktı.
Çok geçmeden ağaçlar bodurlaşmaya, yaprakları azalmaya başladı. Gövdeleri çarpılmıştı. Kökleri topraktan su alabilmek için azapla çabalıyorlardı sanki.
Dinlenmek için durakladıkları zaman Jake sıkıntıyla, «Her şey öyle yaşlı ki,» diye yakındı. «Genç olan hiçbir şey yok mu?»
Silahşor gülümseyerek çocuğu dirseğiyle dürttü. «Sen varsın ya.»
«Tırmanmak çok zor mu olacak?»
Roland, Jake'e merakla baktı. «Dağlar çok yüksek. Yamaçlara tırmanmak sence zor olmayacak mı?»
Jake de ona bakıyordu. Yüzünde şaşkınlık vardı. Gözleri bulanıklaşmıştı. «Hayır.»
Yollarına devam ettiler.
Güneş göğün tepesine tırmandı. Ama sanki orada çöldekinden daha az kaldı. Sonra ufka doğru inerek, iki yolcunun gölgelerinin yeniden belirmelerine izin verdi. Gitgide yükselen topraklardan kat kat çıkmış kayalar yere gömülmüş koltuklara benziyorlardı. Otlar kuruyup sararmıştı.
Sonunda iki yolcunun önünde derin, bacaya benzer bir uçurum belirdi. Yanından dolaşarak yamaca çıkmak için dik bir kayaya tırmanmak zorunda kaldılar. Bu çok eski granitin üzerinde basamaklara benzeyen çatlaklar oluşmuştu. Hem genç adamın, hem de çocuğun sezdikleri gibi dağa tırmanmaları çok kolay oldu.
Sonra tepedeki yüz yirmi santim genişliğindeki uçurumun kenarında durdular. Geriye, çöle doğru inen yamaca baktılar. Çöl yüksek toprakların etrafını sarı, dev bir pençe gibi sarıyordu. Daha gerilerdeyse göz kamaştıran bembeyaz bir deniz gibi ışıldıyordu. Sıcak havanın oluşturduğu dalgaların arasında gözden kayboluyordu çöl.
Silahşor hafif bir hayretle gerçeği kavradı. «Bu çöl az kalsın beni öldürüyordu.»
Oysa şimdi durdukları bu serin yerden çöl dev gibi olmakla birlikte hiç de tehlikeli gözükmüyordu.
İki yolcu tekrar çöle arkalarını dönerek tırmanmalarını sürdürdüler. Sağa sola atılmış kuklalara benzeyen iri taşların üzerinden aştılar. Mika ve kuartzla ışıldayan dikçe kayalara tırmandılar. Kayalar sıcaktı, onlara dokunmak insanın hoşuna gidiyordu. Ama hava kesinlikle iyice serinlemişti. Silahşor akşama doğru hafif bir ses duydu. Bir yerlerde gök gürlüyordu. Dağlar diğer tarafta yağan yağmuru görmelerine engel oluyordu.
Gölgeler mora dönüşürlerken iki yolcu da çıkıntılı bir kayanın altında konakladılar. Silahşor battaniyenin uçlarını aşağıya ve yukarıya tutturarak bir tür kulübecik oluşturdu. İki yolcu açık tarafında oturarak gökyüzünün bütün dünyayı kara bir örtüyle sarmasını seyrettiler.
Jake ayaklarını yara doğru sallandırmıştı. Silahşor akşam sigarasını sararak neşeyle çocuğa baktı. «Uykuda sağa sola dönüp yuvarlanayım deme. Yoksa cehennemde uyanabilirsin.»
Jake ciddi ciddi, «Bunu yapmayacağım,» diye cevap verdi. «Annem diyor ki...» Cümlesini tamamlamayarak durakladı.
«Annen ne diyor?»
Jake o zaman sözlerini tamamladı. «Ölü gibi uyuduğumu söylüyor.» Silahşora baktı.
Roland o zaman gözyaşlarının akmasını engellemeye çalışan Jake'in dudaklarının titrediğini farketti. Daha küçük bir çocuk o, diye düşündü. Ve sonra müthiş bir acı duydu. İnsanın çok soğuk suya daldığı zaman alnına saplanan sancıya benziyordu bu. Daha bir çocuk. Neden? Ne gülünç bir soru.
Vücudu ya da ruhu yaralanmış bir çocuk bu soruyu bazen Cort'a sorardı. Görevi Silahşorların çocuklarına bilmeleri gereken şeylerin ilkini öğretmek olan o yaşlı, yaralı savaş makinesi o zaman, «Neden sözcüğü çarpık çurpuk harflerle yazılır,» diye cevap verirdi. «Onların düzeltil mel eri imkânsızdır... Nedeni bir tarafa bırak şimdi. Sadece ayağa kalk, irin suratlı. Kalk, dedim. Daha gün yeni başlıyor.»
Jake birdenbire, «Ben neden buradayım?» diye sordu. «Asıl yaşadığım yerle ilgili her şeyi neden unuttum? Eskiden onları?»
Silahşor, «Çünkü siyahlı adam seni buraya çekti,» dedi.
«Ve bir neden de o Kule. O Kule bir tür... güç kavşağında... Zamanla ilgili bu.»
«Bu işi anlayamadım.»
Genç adam, «Ben de öyle,» diye mırıldandı. «Ama bir şeyler oluyor. Sadece kendi zamanımda... Biz, 'Dünya değişti,' diyoruz. 'Geçip gitti.' Bu sözü söylüyoruz her zaman. Daha doğrusu söylerdik: Ama dünya şimdi daha da hızla değişiyor. Zamana bir şeyler oldu.»
Bir süre sessizce oturdular. Hafif ama soğuk bir rüzgâr bacaklarının üzerinden geçiyor, ileride bir kayadaki çatlak yüzünden ıslığa benzer bir ses çıkarıyordu.
Jake genç adama, «Sen nerelisin?» diye sordu.

«Artık varolmayan bir yerdenim ben. İncil'i bilir misin?»
«İsa ve Musa. Tabii.»
Silahşor gülümsedi. «Doğru. Memleketimin de Kutsal Kitap' tan alınma bir adı vardı. 'Yeni Kenan Diyarı' diye bilinirdi orası. Süt ve bal diyarı. İncil'deki Kenan Diyarında üzümlerin pek büyük olduklarından ve insanların onları kızaklarla taşımak zorunda kaldıklarından söz edilir. Bizim üzümlerimiz o kadar büyük değildi. Ama ülkem çok güzeldi.»
Jake çekine çekine, «Ben Ulysse'i biliyorum,» dedi. «O da İncil'den mi?»
Roland, «Belki...» diye cevap verdi. «O kitap kayboldu artık. Beni ezberlemeye zorladıkları bölümler dışında.»
«Ama diğerleri...»
Silahşor, «Diğerleri yok artık,» dedi. «Ben sonuncuyum.»
İncelmiş, küçücük bir ay ufuktan yükselmeye başlamıştı, iki yolcunun oturdukları kayalara doğru bakıyordu.
«Orası hoş muydu? Ülken... memleketin?»
Genç adam dalgın dalgın, «Çok güzeldi...» diye mırıldandı. «Kırlar ve nehirler vardı. Sabahları sisli olurdu. 'Ama bu sadece hoş olduğunu gösterir.' Annem böyle söylerdi işte... 'Gerçek güzellik, düzen, sevgi ve ışıktır,' derdi.»
Jake anlaşılmaz bir şeyler söyledi.
Silahşor sigarasını içerek o eski günleri düşündü. O dev ana salonda yüzlerce şahane giyimli insan ağır ağır, düzenle vals yaparlardı. Ya da 'Polkam' denen hızlı ve şen dansı. Aileen, Roland'ın koluna girerdi. Gözleri en değerli mücevherlerden daha parlaktı. Kristal avizelerin hapsettikleri elektrik ışıkları kortizanların yeni yapılmış saçlarını ışıldatır, onların yarı alaycı sevgililerini aydınlatırdı.
Salon koskocamandı. Ne zaman yapıldığı bilinmeyen bir yer. Işıktan oluşan bir ada. Zaten bütün Merkez Alan öyleydi. Burada hemen hemen yüz kadar taş şato vardı.
Roland orayı son defa göreli on iki yıl olmuştu. Merkezden ayrılırken başını çevirmiş ve kalbi sızlamıştı. İlk kez o zaman siyahlı adamın izini bulmaya çıkmıştı. On iki yıl önce bile kentin sûrları yıkılmaya başlamış, avluları otlar bürümüştü. Salonun dev kirişlerinin arasına yarasalar tünemişti. Galerilerde kırlangıçların kanat hışırtıları yankılanıyordu.
Cort'un onlara tabancayla ateş etme, okçuluk ve şahinle avlanmayı öğrettiği alanları yabanotları ve sarmaşıklar bürümüştü. Hax'in hüküm sürdüğü o buharlı, mis kokulu, .yankılarla dolu dev mutfaklara biçimsiz Ağır Değişkenler yerleşmişlerdi. Neyseki kilerlerin loşluğu ve sütunların gölgeleri onların iyice görülmelerini engelliyordu. Değişkenler karanlıkların arasından Roland'a bakıyorlardı. Kızarmış sığır ve domuz kokan sıcak buharın yerini yosunların yapışkan nemi almıştı. Ağır Değişkenlerin bile yerleşmekten kaçındıkları köşelerde bembeyaz dev mantarlar yetişiyordu. Mahzenin meşeden yapılmış büyük ve ağır kapısı ardına kadar açıktı. Buradan insanı en çok sarsan o koku yükseliyordu. Çürüme ve çökmeyle ilgili bütün acı gerçekleri kesin bir biçimde simgeleyen bir koku. Sirkeye dönüşmüş olan şarabın keskin kokusu.
Roland yüzünü güneye çevirerek bütün bunları geride bırakmak için zorluk çekmemişti. Ama kalbi sızlamıştı yine de.
Jake, «Savaş mı oldu?» diye sordu.
Silahşor, «Daha da iyisi oldu,» diyerek ucu bir kor halini almış olan sigarasını attı. «Bir ihtilal oldu. Biz her çarpışmayı kazandık. Ama savaşı kaybettik. Savaşı kimse kazanamadı. Belki leş kargaları dışında. Herhalde onlar uzun yıllar boyunca yiyecek pek çok şey buldular.»
Jake hevesle, «Keşke ben de orda yaşasaydım,» diye içini çekti.
Silahşor, «O başka bir dünyaydı,» dedi. «Haydi yatma zamanı geldi.»
Artık kara bir siluet gibi gözüken çocuk yan dönerek kıvrıldı. Bir battaniyeyi üzerine gevşekçe çekti.
Silahşor onun başında belki bir saat nöbet bekledi. Derin derin, ciddi ciddi düşünüyordu. Bu tür düşüncelere dalmak Roland için yeni bir şeydi. Yeni, hem acı, hem de tatlı bir şey. Ama yine de pratik bakımdan bu düşüncelerin hiçbir yararı olmayacaktı. Jake sorununun Kâhinin açıkladığından başka hiçbir çözüm yolu yoktu. Ve bu da olamayacak bir şeydi. Belki durum trajikti. Ama Silahşor farkında değildi. O sadece kaderin çoktan çizmiş olduğu yolu görebiliyordu. Sonunda normal karakteri ağır bastı ve derin bir uykuya daldı. Rüya da görmedi.
İki yolcu ertesi gün dağların arasındaki V biçimi geçide doğru çıkarlarken durumları daha zorlaştı. Silahşor ağır ağır tırmanıyordu. Hâlâ acele ettiği yoktu. Ayaklarının altındaki ölü taşların üzerinde siyahlı adamın hiçbir izi kalmamıştı. Ama düşmanının onlardan önce buradan geçmiş olduğunu biliyordu. Ve bunun tek nedeni Jake'le dağın eteğinde durdukları zaman küçücük bir böceğe benzeyen adamı görmüş olmaları değildi. Siyahlı adamın kokusu yukarıdan esen her soğuk rüzgâra sinmişti. Alay dolu, yağlı gibi bir kokuydu bu. Silahşor için şeytanotunun kokusu kadar acı ve keskin.
Jake'in saçları iyice uzamıştı. Şimdi güneşten yanmış ensesine düşen saçlarının uçları hafifçe kıvrılmıştı. Çocuk ustalıkla tırmanıyor, emin adımlar atıyordu. Ve yarların üzerinden aşar ya da kayalara tırmanırken yükseklerden hiç korkmadığı da anlaşılıyordu. Jake iki defa Silahşorun başaramayacağı yerlere tırmanmış, onun elleriyle tutunarak tırmanabilmesi için yukarıya ip bağlamıştı.
İki yolcu ertesi sabah ıslak ve soğuk bir bulutun içinden geçerek tırmandılar. Bulut aşağıdaki kayalık yamacı örtmeye başlamıştı. Bazı taşların aralarında diş diş sert karlar olduğunu görüyorlardı. Bu karlar kum gibi ışıldıyordu ve kuartz kadar da sertti.
Silahşorla Jake o gün öğleden sonra o karlı yerlerden birinde bir tek ayak izi olduğunu farkettiler.

Jake bir an bu ize korkunç bir merakla baktı. Sonra da telaşla başını kaldırdı. Sanki siyahlı adamın birdenbire ayak izinin içerisinde belirîvermesinden korkuyordu.
Silahşor çocuğun omzuna vurarak ileriyi işaret etti. «Haydi, yürü. Akşam yaklaşıyor.»
Daha sonra günün son ışıklarında dağların kalbine doğru giden yarın, doğu ve kuzeyindeki düz, raf gibi yerde kamp kurdular. Hava dondurucuydu. Nefeslerinin buharlaştığını görüyorlardı. Güneşin kızıllı morlu son ışıklarında gökgürültüsü insana doğaüstü bir şeymiş gibi geliyordu. Biraz da delice.
Silahşor, Jake'in kendisini sorguya çekeceğini sanıyordu. Ama Jake'in soracak sorusu kalmamıştı. Hemen hemen yere uzanır uzanmaz uykuya daldı. Silahşor de onu izledi.
Genç adam yine rüyasında toprağın altındaki o karanlık yeri gördü. O zindanı. Jake de yine mermer bir aziz heykeli gibi karşısına dikildi. Çocuğun alnına iri bir çivi saplanmıştı.
Roland inleyerek uyandı ve hiç düşünmeden çene kemiğine doğru uzandı. Elinin o eski açıklıktaki çimenlere sürüneceğini sanıyordu. Ama onun yerine parmakları kayalara dokundu. Ciğerleri bu yüksek yerdeki soğuk, oksijeni az hava yüzünden hafifçe sızlıyorlardı. Jake yanında uyuyordu. Ama rahat bir uyku değildi çocuğunki. Sağa sola dönüyor, anlaşılmayan bir şeyler mırıldanıyordu. Jake'in de kendince bazı hayaletleri kovaladığı anlaşılıyordu.
Silahşor endişeyle tekrar uzandı ve yeniden uykuya daldı.
İki yolcu ancak bir hafta sonra başlangıcın sonuna vardılar. Silahşor için on iki yıl süren çarpık bir olaydı bu. Ülkesinin son çöküşüyle başlamış ve diğer üçünün biraraya gelmesine kadar sürmüştü.
Jake ancak başka bir dünyada ölerek buraya gelebilmişti. Ölümü bir kapı açmıştı onun için.
Silahşorun durumu ise «daha da garip bir ölüm» diye tanımlanabilirdi. Haritası olmayan, hatırlayamadığı bir dünyada siyahlı adamı kovalayıp durmuştu. Cuthbert ve diğerleri ölmüşlerdi artık. Randolph, Jamie de Curry, Aileen, Susan ve Marten.
Evet, hain Marten'i sürükleyerek indirmişlerdi. Silahlar patlamıştı. O mevsim üzümler bile acı olmuştu.
Sonunda o eski dünyadan sadece üçü kalmıştı. Korkunç bir Torot destesinden üç dehşet verici kâğıt gibi: Silahşor, Siyahlı Adam ve Kara Kule.
Jake'in kardaki ayak izini görmesinden bir hafta sonra bir an siyahlı adamla karşı karşıya geldiler. Silahşor o anda Kulenin o gebe anlamını hemen hemen anlayabilecekmiş gibi bir duyguya kapıldı. Çünkü bu an sanki sonsuza dek uzadı.
İki yolcu güneybatıya doğru inmeyi sürdürdüler. Ve dağ silsilesinin ortalarında bir yere eriştiler. O sırada ilerlemeleri ilk kez gerçekten zorlaşacakmış gibi geldi onlara. Yukarılarında sanki öne doğru eğilmiş gibi gözüken buzlu çıkıntılar ve çığlıklar atan yarlar Silahşorda kötü bir duygu uyandırdı. Baş dönmesinin tersi gibi bir şeydi. Silahşorla çocuk dar geçidin yanından tekrar inmeye başladılar. Dik açılı zikzaklar çizen bir patika onları bir uçurumun dibine kadar indirdi. Burada yükseklerden gelen bir dere köpürerek hızla akıyordu. İki kıyısı da buz tutmuştu.
Çocuk o gün öğleden sonra duraklayarak döndü ve Silahşora baktı. Genç adam eğilmiş, çayda yüzünü yıkıyordu.
Jake, «Burnuma onun kokusu geliyor,» dedi.
«Benim de öyle.»
İleride dağ son engelini gökyüzüne doğru uzatıyordu. Bulutlu sonsuzluklara doğru yükselen tırmanması imkânsız dev bir granit kayaydı bu. Yol bu engelle sona eriyordu. Ama hava burada cisimleri acayip bir biçimde büyütüyordu. Yüksek yerlere özgü bir nitelikti, iki yolcu ancak bir gün sonra o dev granite ulaşabildiler.
Silahşor beklentinin korkunç heyecanını hissetmeye başladı yine. Sonunda istediğini elde edeceğini düşünüyordu. Yolun sonuna gelmişti ve hemen koşmamaya başlamamak için kendini zor tutuyordu.
«Bekle!» Jake birdenbire durmuştu.
Çay sert bir dönemeç yapıyordu. Sular dev bir kumtaşı kayanın etrafında köpürüyor ve delice bir hızla akıyordu. Bütün sabah, uçurum daraldığı için dağların gölgesinde yürümüşlerdi.
Çocuk şiddetle titriyordu ve rengi uçmuştu.
«Ne var?»
Jake, «Geri dönelim...» diye fısıldadı. «Çabuk geri dönelim.»
Silahşorun suratı tahtadan oyulmuşçasına ifadesizdi.
«Lütfen?» Jake'in yüz hatları gerilmişti. Çenesi, baskı altında tuttuğu ıstırabı yüzünden titriyordu.
O koskocaman kayalara rağmen gürültüyü yine de duyabiliyorlardı. Gökgürültüsünü. Sanki toprağa gömülü dev makineler hızla çalışıyorlardı. Gökyüzünün görebildikleri o küçük köşesi koyu kurşuniydi. Sıcak ve soğuk hava akımları karşılaşarak çarpışırlarken bulutlar kaynıyordu sanki.
«Lütfen, lütfen!» Çocuk yumruğunu kaldırdı. Sanki Silahşorun göğsüne vuracakmış gibi.
«Olmaz.»
Jake'in yüzünde hayret dolu bir ifade belirdi. «Beni öldüreceksin! Beni ilk defa o öldürdü. Şimdi de sen öldüreceksin.»
Silahşor yalanın dilinin ucuna kadar geldiğini farketti. Ve söyledi. «Sana hiçbir şey olmayacak.» Bunu daha da büyük bir yalan izledi. «Ben seni koruyacağım.»
Jake'in yüzü kül gibi oldu. Başka hiçbir şey söylemedi. İstemeye istemeye elini uzattı.
Çocukla Silahşor dik açılı dönemeci aştılar. Bir duvar gibi yükselen dik kayayla ve siyahlı adamla karşı karşıya geldiler.

Siyahlı adam ancak altı metre kadar yukarılarında duruyordu. Kayadaki kenarları çentikli bir delikten fışkırarak bir.çağlayan oluşturan suyun hemen sağında. Görünmeyen bir rüzgâr kukuletalı cüppesini dalgalandırıp çekiştiriyordu. Bir elinde asa vardı. Diğer elini ise onlara doğru alayla, «Hoşgeldiniz,» der gibi uzatmıştı. Eski çağlardan bir azize benziyordu. Ya da her zaman felaketleri haber veren Peygamber Jeremiah'ya. Sesi lanet doluydu.
«Silahşor! Eski kehanetleri yerine nasıl da getiriyorsun! İyi günler ve iyi günler ve iyi günler!» Bir kahkaha attı. Sesi, çağlayanın gürültüsünü bastırarak etrafta yankılandı.
Silahşor hiç düşünmeden, gürültü etmeden, sessizce tabancalarını çekti. Çocuk genç adamın sağına, arkasına geçip büzülmüştü. Küçücük bir gölgeye benziyordu.
Roland kendisine ihanet eden ellerine hakim oluncaya kadar üç defa ateş etti. Silahların gürültüsü etraflarındaki dik kayalara çarparak yansıdı. Su ve rüzgârın uğultularını bastırdı.
Siyahlı adamın başının yukarısından granit parçacıkları uçuştu. Sonra kukuletasının solundan. Ve üçüncü elde de sağından. Roland üç defa da ıskalamıştı.
Siyahlı adam güldü. Neşeyle, gürültüyle. Kahkahaları silah seslerinin hafifleyen yankılarını meydan okuyormuş gibiydi. «Bütün cevaplarını böyle kolaylıkla öldürebilir misin, Silahşor?»
Genç adam, «Aşağıya in,» dedi. «Etrafımız cevap dolu.»
Siyahlı adam yine gürültülü, alaylı kahkahalar attı. «Benim korktuğum senin kurşunların değil, Roland. Beni, cevaplarla ilgili fikirlerin endişelendiriyor.»
«Aşağıya gel.»
Siyahlı adam, «Öbür tarafta,» dedi. «Dağların öbür tarafında seninle uzun uzun konuşacağız sanırım.» Bakışları bir an Jake'e kaydı ve hemen ekledi. «Sadece ikimiz...»
Jake inlercesine haykırarak biraz geriledi.
Siyahlı adam döndü. Cüppesinin etekleri kurşuni havada bir yarasanın kanatları gibi dalgalandı. Suyun müthiş bir güçle fışkırdığı yarığa girerek gözden kayboldu.
Silahşor olanca gücünü kullanarak onun arkasından bir kurşun sıkmaktan kaçındı.
«Bütün cevaplarını böyle kolaylıkla öldürebilir misin, Silahşor?»
Çocuk ona sessizce, bir koyununki kadar itaatli gözlerle baktı. Bütün vücudu titriyordu.
Silahşor bir an o Tull'lı kadının, Alice'in suratını görür gibi oldu. Jake'in yüzünün yerini almıştı. Alnındaki yara izi sessiz bir suçlamaya benziyordu.
Roland hem Alice'e, hem de Jake'e karşı hayvanca bir tiksinti duydu. Alice'in alnındaki yara iziyle rüyasında Jake'in yüzüne çakılmış çivinin yerlerinin aynı olduğunu çok sonra düşünecekti.
Jake onun kafasından geçenleri sezmiş gibiydi. Gırtlağından boğuk bir inilti yükseldi. Ama pek kısa sürdü bu. Çocuk dudaklarını bükerek sesin duyulmasını engelledi. Aslında harika bir erkek olabilecekti. Zamanı olduğu takdirde bir Silahşor bile olabilecekti belki de.
«Sadece ikimiz...»
Silahşor müthiş, iğrenç bir susuzluk duydu. Vücudundaki bilemediği, derinlerdeki bir çukurdan yükseliyordu bu. Bu susuzluğu hiçbir şarap gideremezdi.
Sanki parmaklarının hemen ötesinde dünyalar titreşiyordu.
İçgüdülerine uyarak baştan çıkmamak için çabaladı. Ama o buz gibi, bilinçli kafası bu tür çabaların boşuna olduğunu, her zaman böyle olacağını biliyordu.
Öğle olmuştu.
Roland başını kaldırdı. O bulutlu, titrek gün ışığının pek savunmasız olan erdem ve dürüstlüğünü son kez aydınlatmasına izin verdi.
Kimse bunun karşılığını gümüş parayla ödemiyor aslında, diye düşündü. Her kötülüğün... gerekli ya da gereksiz kötülüğün bedeli insanın kendi vücudu.
Silahşor çocuğa döndü. «İstersen benimle gel, istersen burada kal.»
Jake sadece ona sessizce baktı.
Roland için bir ahlak prensibiyle arasındaki bağın koptuğu o son ve hayati anda çocuk Jake olmaktan çıktı. Sadece küçük bir erkek çocuğun halini aldı. Önemli biri değildi. Sadece sağa sola itilecek ve amaç uğruna kullanılacak bir varlıktı.
O rüzgârlı sessiz yerde bir şey çığlık attı. Bunu hem Silahşor duydu, hem de çocuk.
Genç adam yürümeye başladı. Çocuk da kısa bir kararsızlıktan sonra onu izledi. Çelik kadar soğuk çağlayanın yanındaki devrilmiş kayalara tırmandılar. Sonra siyahlı adamın karşılarında durduğu o yere eriştiler. Ve birlikte adamın kaybolduğu o yarığa girdiler.
Karanlıklar ikisini de yuttu.

Değişkenler

Silahşor, Jake'e ağır ağır anlatmaya başladı. Sesi rüyadaymış gibi kâh yükseliyor, kâh alçalıyordu.

«Biz üç kişiydik, Cuthbert, Jamie ve ben. Hiçbirimizin oraya gitmemesi gerekiyordu. Çünkü henüz çocukluk çağından çıkmamıştık. Yakalandığımız takdirde Cort derimizi yüzecekti. Ama neyseki yakalanmadık. Galiba oraya bizden önce gidenlerin de hiçbiri yakalanmamıştı.
«Erkek çocuklar babalarının pantolonlarını gizlice giyip aynanın önünde kabara kabara dolaşırlar. Sonra da pantolonları kimse görmeden yerlerine asarlar. İşte bu olay da böyleydi.
«Babaları bu pantolonların değişik bir biçimde asıldıklarını görmezlikten gelirler. Çocukların hâlâ silmedikleri o ayakkabı cilasıyla yapılmış bıyıklarını da öyle. Anlıyor musun?»
Çocuk sesini çıkarmadı. Gündüz ışığını terkederek o karanlık yere girdiklerinden beri hiç konuşmamıştı zaten.
Silahşor onun bu sessizliğini etkisiz hale sokmak için, telaşla, heyecanla konuşuyordu. Dağların içindeki bu karanlık yere girdikleri zaman dönüp ışığın geldiği yere bakmamıştı. Ama Jake bakmıştı. Silahşor akşamın yaklaştığını Jake'in yanaklarından anlamıştı. Çocuğun yüzü bir ayna gibiydi. Önce hafifçe pembeleşmiş, sonra süt bulaşmış bir bardağa dönüşmüştü. Bunu gümüş ışıltısı izlemişti. Sonra da akşamın o kızılımsı pırıltısı. Sonunda bütün renkler kaybolmuştu. Silahşor ışık yakmış, yollarına devam etmişlerdi.
Şimdi kamp yapmış, oturuyorlardı. Siyahlı adamın yankıları hiç duyulmuyordu artık. Belki o da dinlenmek için mola vermişti. Ya da uçarak ilerlemiş, ışık yakmadan gecenin karanlıklarında yoluna devam etmişti.
Silahşor konuşmasını sürdürdü. «Tören yılda bir defa Büyük Salonda yapılırdı. Biz oradan 'Dedelerin Salonu' diye söz ederdik. Ama aslında orası sadece Büyük Salondu.»
Kulaklarına kayalardan sızan suların şıpırtısı geliyordu.
«Bir kur yapma töreniydi bu.» Olayı küçümsüyormuş gibi güldü. O duygusuz kayalar bu kahkahayı gerdanlı dalgıç kuşunun hışırtılı sesine dönüştürdüler. «Kitaba göre eski zamanlarda bu tören ilkbaharı karşılamak için yapılırmış. Ama bildiğim gibi uygarlık...»
Roland'ın sesi hafifledi. Bu makine gibi sözcüğün ne tür bir değişikliği içerdiğini anlatması imkânsızdı. Törenin romantik yanı ölmüştü. Bunun kısır cinsel kalıntısı sadece ışıltılı şeyler ve törenlerle ayakta tutulabilmişti. Silahşorun belli belirsiz algılayabildiği aşkın o çılgınca, telaşlı yöntemlerinin yerini Büyük Salonda Paskalya gecesi yapılan dansta atılan, kur yapmakla ilgili geometrik adımlar almıştı. Bir zamanlar ruhları silip süpürebilecek heyecanlı, etkili ihtirasların yerinde şimdi önemsiz bir haşmet vardı.
Silahşor, «Bunu yozlaşmış bir hale soktular,» dedi. «Bir piyes. Bir oyun.» Sesinde bilinçsiz bir tiksinme vardı. Eğer yüzünü güçlü bir ışık aydınlatsaydı, o zaman suratındaki ifadenin de değişmiş olduğu görülecekti. Yüzü sert ve kederliydi. Ama temel gücü kesilmemiş, zayıflatılmamıştı. Suratının yansıttığı hayal gücü eksikliği dikkati çekecek gibiydi.
Silahşor, «Ama Balo,» dedi. «O Balo...»
Çocuk sesini çıkarmadı.
«Beş avize vardı. İçlerinde elektrik ışıkları yanan ağır camdan yapılmış şeyler. Her taraf ışık içindeydi. Salon ışıklı bir adaya benziyordu.
«Usulca eski balkonlardan birine süzüldük. Tehlikeli oldukları, yıkılabilecekleri söylenilen o balkonlardan birine. Ama hâlâ çocuktuk. Her şeyin yukarısındaydık şimdi. Ve aşağıya bakabiliyorduk. İçimizden birinin bir şey söylediğini sanmıyorum. Söylediyse bile unuttum. Sadece aşağıya bakıyorduk. Baloyu saatlerce seyrettik.
«Taştan koskocaman bir masa vardı. Silahşorlar ve kadınları o masada oturuyor ve dans edenleri seyrediyorlardı. Silahşorlardan birkaçı da dansa katılıyorlardı. Ama sadece birkaçı. Onlar da çok gençtiler. Diğerleri sadece oturuyorlardı. Bana sanki bütün o ışıkta, o uygar ışıkta biraz utanıyorlarmış gibi geldi. Saygı duyulan, korkulan kimselerdi onlar. Ülkenin koruyucuları. Ama şövalyeler ve yumuşacık kadınlarından oluşan o kalabalıkta seyislere benziyorlardı...
«Daire biçimi dört masaya yiyecekler yığılmıştı. Masalar durmadan dönüyorlardı. Aşçı yamakları koşuşup duruyorlardı. Akşam yeniden sabaha karşı saat üçe kadar durmadan servis yaptılar. Masalar saatlerin akrep ve yelkovanları gibi dönüyorlardı. Burnumuza kızarmış domuz, sığır, Istakoz, tavuk ve fırınlanmış elmaların kokusu geliyordu. Şekerlemeler ve dondurmalar da vardı. Uzun şişlere geçirilmiş etler alev alev yanıyordu.
«Ve hain Marten annemle babamın yanında oturuyordu. O kadar yüksekten bile onları hemen tanıdım. Ve bir keresinde annem Gabrielle, Marten'le dans etti. Ağır ağır, birbirlerinin etrafında dönerek. Diğer çiftler yanlara çekilerek pisti onlara bıraktılar. Dans sona erdiği zaman annemle Marten'i alkışladılar. Silahşorlar hiç kımıldamıyor, el de çırpmıyorlardı. Ama babam ağır ağır ayağa kalkarak ellerini anneme uzattı. Annem de gülümseyerek babama doğru gitti.
«Bu bir geçiş anıydı, oğlum. Kulede de zaman böyle geçiyor olmalı. Orada her şey biraraya gelip birbirine bağlanıyor. Böylece zaman güç kazanıyor.
«Babam kontrolü ele almıştı. Dikkatleri üzerine çekmiş ve kabul edilmişti. Marten onun karşısında eğildi. Etkili olan babamdı. Ve karısı, yani annem babama doğru gitti. Babam Marten arasındaki bağı oluşturuyordu Gabrielle. Ve babama ihanet ediyordu.
«Babam ışıkların son efendisiydi.»
Silahşor başını eğerek ellerine baktı. Çocuk hâlâ konuşmuyordu. Sadece yüzünde düşünceli bir ifade vardı.

Roland usulca, «Onların nasıl dans ettiklerini hatırlıyorum,» diye anlattı. «Annem ve büyücü Marten'in danslarını. Onların nasıl dans ettiklerini hiçbir zaman unutmadım. Birbirlerinin etrafında ağır ağır dönüyorlardı. Sonra da usulca uzaklaşıyorlardı. 0 eski aşk dansının figürlerini yapıyorlardı.»
Silahşor, Jake'e bakarak gülümsedi. «Ama aslında bunun önemi yoktu. Çünkü güç kimsenin bilmediği ama hepsinin de anladığı bir biçimde başkasına geçmişti. Ve annem o güce sahip olan ve onu kullanan adamın kökü ve bağıydı. Öyle değil mi? Gabrielle dans sona erdiği zaman babamın yanına gitmedi mi? Onun elini tutmadı mı? Diğerleri alkışlamadılar mı? O kadınsı adamlar ve yumuşacık kadınları babamı alkışlayarak onu överlerken salon yankılandı mı? Yankılanmadı mı? Efendim? Efendim?»
Uzaklarda, karanlıkların arasında acı bir su şıpır şıpır akıyordu.
Silahşor, «Onların nasıl dans ettiklerini hatırlıyorum...» diye fısıldadı. «Onların nasıl dans ettiklerini hatırlıyorum...» Başını kaldırarak karanlıkta gözükmeyen taş tavana doğru baktı. Sanki bir an o tarafa doğru haykıracak, taşlara çatacak, onlara körcesine meydan okuyacaktı. İki yolcunun küçücük hayat ışıklarını karınlarında taşıyan o duygusuz, dilsiz tonlarla kayaya.
«Babamı öldüren o bıçağı hangi el tutuyordu?»
Çocuk üzgün üzgün, «Yoruldum...» dedi.
Silahşor sustu. Çocuk yan yatarak bir elini taşla yanağının arasına soktu. Önlerindeki ateşin alevleri titreşti. Roland bir sigara sardı. Anılarındaki o alaylarla yankılanan salonu, o kristal ışığı hâlâ görebiliyor, alkışları ve hayranlık dolu sesleri duyuyordu. Ama zaman denilen kurşuni okyanusun karşısında daha o gece bile umudunu kaybetmiş olan yağmalanmış ülkede bu alkışların hiçbir anlamı yoktu artık.
Salonun ışıkları hâlâ Roland'ın gözlerini ağrıtıyormuş gibiydi. Keşke o ışıkları görmeseydim, diye düşünüyordu. Babama nasıl ihanet edildiğine tanık olmasaydım.
Silahşor, sigarasının dumanlarını ağzından ve burnundan çıkararak, başını eğdi ve Jake'e baktı. Dünyada kendimiz için ne büyük daireler çiziyoruz, dedi kendi kendine. Yeniden şafak sökünceye kadar ne kadar zaman geçmesi gerekiyor? Uzanarak uykuya daldı.
Roland'ın solukları düzgün ve düzenli bir hal aldığı zaman Çocuk gözlerini açıp ona baktı. Yüzünde sevgiye çok benzeyen bir ifade vardı. Ateşin son alevi bir an Jake'in bir gözbebeğini aydınlattı, sonra söndü. Çocuk uyuyakaldı.
Silahşor hiçbir vakit değişmeyen çölde zaman kavramını iyice unutmuştu. Geri kalanını da dağların altındaki bu mağarada kaybetti. Hiç ışık yoktu burada. İki yolcunun da saati anlamalarını sağlayacak bir araçları da olmadığı gibi. Saat kavramı anlamını kaybetmişti artık. Bir bakıma ikisi de zamanın dışındaydılar. Bir gün bir hafta olabilirdi. Ya da bir hafta bir gün. İki yolcu yürüyor, uyuyor ve az bir şeyler yiyorlardı. Tek dostları durmayan gürüldeyen suydu. Bu su kayaların arasında bir matkap gibi kendine yol açıyordu. Silahşorla Jake suyu izliyor, tatsız, maden tuzlu derinliklerinden içiyorlardı.
Silahşor bazen suyun yüzeyinin altında süzülen ışıklar gördüğünü sanıyordu. Sanki ölülerin lambalarıydı bunlar. Ama sonra bunların ışığı unutmamış olan kafasının bir oyunu olduğunu düşünüyordu. Yinede çocuğu, «Sakın suya ayağını sokma,» diye uyarıyordu.
Kafasındaki o yön bulucu nokta sürekli olarak ilerlemelerini sağlamaktaydı.
Suyun kenarındaki patika devamlı yükseliyor, nehrin ağzına doğru çıkıyordu. Bu gerçekten bir patikaydı; düzgündü, hafifçe çukurlaşmıştı. Düzgün aralıklarla üstlerine demir halkalar gömülmüş kavisli taş pilonlara rastlıyorlardı. Belki bir zamanlar bu halkalara öküzleri ya da arabaların atlarını bağlıyorlardı. Her direkte içinde elektrik feneri olan çelik bir kutu bulunuyordu. Ama fenerler çoktan boşalmışlardı, hiç ışık vermiyorlardı.
Uykudan önceki üçüncü dinlenme süresinde çocuk kamp yerinden biraz uzaklaştı. Silahşor, Jake dikkatle ilerlerken kayan çakılların hışırtısını duydu.
«Dikkatli ol,» dedi. «Nereye gittiğini göremezsin.»
«Ben yüzükoyun sürünüyorum. Ve... A?»»
«Ne var?» Silahşor yarı çömelerek elini tabancalarından birinin kabzasına attı.
Kısa bir sessizlik oldu. Genç adam boş yere etrafını görmeye çalışıyordu.
Jake kararsızca, «Galiba bu bir demiryolu...» diye mırıldandı.
Silahşor ayağa kalkıp çocuğun sesinin geldiği tarafa doğru ağır ağır gitti. Ayaklarını yere çukur olup olmadığını anlamak için dikkatle basıyordu.
«Buradayım...» Çocuk elini uzatarak parmaklarını Roland'ın yüzüne dokundurdu. Sanki bu bir el değil, kedinin pençesiydi.
Jake karanlıkta çok başarılıydı. Silahşordan daha başarılı. Gözleri irileşiyor ve renkleri de kayboluyordu sanki. Silahşor hafif bir ışık yakarken bunu yine farketti. Bu kayaların arasındaki tünelde hiç yakıt yoktu. Birlikte getirdikleri malzeme de hızla küle dönüşüyordu. Bazen ışık yakma isteği önüne geçilemeyecek bir hal almaktaydı.
Çocuk ileride kavisli bir kayanın oluşturduğu bir duvarın önünde duruyordu. Burada birbirine paralel maden çubuklar karanlıklara doğru uzanıyorlardı. Her birinde siyah ampuller vardı. Belki bir zamanlar elektrik iletiyorlardı bunlar. Ve aşağıda, yerde taş zeminden birkaç santim yukarıda parlak maden raylar ışıldıyordu.
Silahşor, bu rayların üzerinden ne geçiyordu acaba, diye düşündü. Ancak kapkara, kurşun biçimi, elektrikli araçları hayal edebiliyordu. Bunların önlerinde korkudan irileşmiş gözlere benzeyen projektörler vardı. Böyle taşıtlardan söz edildiğini hiç duymamıştı. Ama bu dünyada iskeletler de vardı. İblisler de olduğu gibi.

Roland bir keresinde bir münzeviyle karşılaşmıştı. Bu adam çok eski bir benzin tulumbasına sahip olduğu için inek besleyen bir avuç zavallıyı kontrolü altına almıştı. Münzevi tulumbanın yanına çömeliyor ve bir kolunu kıskançça pompaya doluyordu. Somurtkan bir tavırla vaaz veriyor, sonra çılgınca sözleri birdenbire sona eriveriyordu. Arada sırada çürümüş lastik hortumun hâlâ parlak olan çelik ucuna dokunuyordu. Tulumbanın üzerindeki yazı paslanmıştı ama yine de kolaylıkla okunuyordu. «AMOKO. Kurşunsuz.» Amoko gök gürültüsü tanrısının bir totemi halini almıştı. Ve o bir avuç insan çıldırmış koyunlar gibi münzeviye tapıyorlardı.
Silahşor, insancıklar, diye düşündü. Bir zamanlar denizken çöle dönüşen düzlüklerde görülen, önemsiz böcekler.
Ve şimdi de bir demiryolu.
Silahşor, «Rayları izleyelim,» dedi.
Çocuk sesini çıkarmadı.
Roland ışığı söndürdü ve ikisi de yatıp uyudular. Silahşor, daha sonra uyandığı zaman Jake kalkmıştı bile. Raylardan birinin üzerine oturmuş, görmeyen gözlerle ona bakıyordu.
İki yolcu demiryolunu körler gibi izlediler. Silahşor önden gidiyordu. Çocuk da onun peşindeydi. Ayaklarını daima raylardan birine sürerek ilerliyorlardı. Yine körler gibi. Sağda devamlı, düzgün akan nehir onlara arkadaşlık ediyordu. Jake'le genç adam konuşmuyorlardı. Uyanık oldukları üç süre boyunca böyle devam etti. Silahşor doğru dürüst düşünmek ya da plan yapmak gereğini duymuyordu. Uyuduğu zaman rüya da görmüyordu.
Uyanık oldukları dördüncü sürede yürürlerken birdenbire bir drezine çarptılar.
Silahşorun göğsü taşıta geldi. Diğer tarafta yürüyen çocuk ise alnını drezine vurarak yere yuvarlandı. Hafifçe bağırmıştı.
Roland hemen ışık yaktı. «İyi misin?» Sesi sert çıkmıştı.
«Evet.» Çocuk kafasını tutuyordu. Doğruyu söylediğinden emin olmak için kafasını bir defa salladı.
Sonra ikisi birden nasıl bir şeye çarptıklarını anlamak için döndüler.
Rayların üzerinde sessizce oturan, kare biçimi madenden yapılmış bir şeydi. Karenin ortasında tahtarevalli gibi iki kol vardı. Silahşor taşıtı hiçbir şeye benzetemedi. Ama Jake bunun ne olduğunu hemen anladı.
«Bir drezin bu.»
«Ne?»
Çocuk sabırsızca, «Bir drezin,» diye tekrarladı. «Eski filmlerdeki gibi. Bak.»
Jake drezine tırmanarak kollardan birine doğru gitti. Aşağıya doğru itmeyi başardı. Ancak kola bütün ağırlığıyla bastırmak zorunda kaldı. Drezin rayların üzerinde sessizce otuz santim kadar kaydı.
Çocuk sanki taşıt adına özür diliyormuş gibi, «Çalıştırmak biraz zor,» diye mırıldandı.
Silahşor drezine çıktı ve kolu itti. Taşıt biraz ilerledi, sonra da durdu. Roland ayağının altında bir çevirme milinin hareket ettiğinin farkına varmıştı. Bu durum hoşuna gitti. Handaki su tulumbasından sonra gördüğü çalışan ikinci makineydi bu. Bu taşıt onları gidecekleri yere daha çabuk eriştirecekti.
Roland, o lanet, diye düşündü. Siyahlı adam bu drezini bulmamızı istiyordu.
Jake, «Ne harika değil mi?» dedi.
Silahşor, «Film nedir?» diye sordu.
Çocuk cevap vermedi. Kara bir sessizlik içinde durdular. Burası bütün yaşamın kaçtığı bir mezara benziyordu. Silahşor vücudundaki organların çalıştıklarını duyabiliyordu. Çocuğun soluklarını da. Ama hepsi o kadar.
Jake, «Sen bir yanda duracaksın,» dedi. «Ben de diğer yanda. Drezin iyice hareket edinceye kadar kolu kendi başına iteceksin. Ondan sonra ben sana yardım edebilirim. Önce kolu sen it, sonra da ben. Hızla ilerleriz o zaman. Anladın mı?»
«Anladım...» Silahşor çaresizce yumruklarını sıkmıştı.
Çocuk ona bakarak, «Ama drezin iyice hareket edinceye kadar kolu senin itmen gerekiyor,» diye tekrarladı. Genç adama bakıyordu.
Roland birdenbire Büyük Salonun Bahar Balosundan bir yıl sonraki halini hatırladı. Ayaklanma, iç savaş ve işgal her şeyi mahvetmiş, parçalamıştı.
Bunu Tull'lı Alice'in hayali izledi. Alnı yaralı kadının. Alice kurşunlar vücuduna girerlerken kıvrılıp sendeliyordu. Alice'in yerini Jamie'nin yüzü aldı. Ölmüş olan delikanlının yüzü mosmordu. Jamie'yi Susan izledi. Kızın yüz hatları çarpılmıştı, ağlıyordu.
Roland, bütün eski dostlarım, diye düşünerek korkunç bir tavırla gülümsedi.
Sonra çocuğa baktı. «Kolu iterim.»
Dediğini de yaptı.
Karanlıklarda ilerliyorlardı. Eskisinden daha hızlı. Artık etrafı yoklamalarına gerek kalmamıştı. Drezin yılların yol açtığı tutukluktan sonra rayların üzerinde kaymaya başladı. Çocuk payına düşeni yapmayı istiyor, Silahşor de onun kısa sürelerle çalışmasına izin veriyordu. Ama daha çok kolu kendisi indirip kaldırıyordu. O sırada göğsü kabarıp iniyordu. Nehir yine onlara arkadaşlık ediyordu. Sağlarındaydı. Bazen demir yoluna yaklaşıyor, bazen de uzaklaşıyordu. Nehir bir keresinde gök gürültüsü gibi sesler çıkararak akmaya başladı. Sanki tarih öncesinden kalma bir Katedralin içinden geçiyormuş gibi. Bir arada suyun şıkırtısı hemen hemen tümüyle kesildi.
Drezinin hızı ve yüzlerine çarpan rüzgâr sanki görme duyusunun yerini aldı. İki yolcu tekrar zamanla bağlantı kurmayı başardılar. Artık bazı şeyleri birbirleriyle kıyaslayabiliyorlardı.

Silahşor, saatte on beş yirmi kilometre hızla gidiyoruz sanırım, diye düşünüyordu.
Yol hafifçe tırmanıyordu. Ve durumun farkında olmayan Silahşoru yormaya başladı. Mola verdikleri zaman da derin bir uykuya daldı. Yiyecekleri hemen hemen tükenmişti. Ama ikisi de bunu düşünerek endişelenmiyorlardı.
Silahşor için yaklaşan önemli anın gerilimi, drezini sürmenin neden olduğu gizli yorgunluk kadar gerçekti. Başlangıcın sonuna iyice yaklaşmışlardı. Roland kendisini perdenin açılmasına birkaç dakika kala sahnenin ortasında bekletilen bir oyuncuya benzetiyordu. Yerini almıştı ve söyleyeceği ilk sözleri kafasından geçiriyordu. Görmediği seyircilerin yerlerine geçtiklerini ve programlarını hışırdattıklarını duyuyordu. Artık karnında iğrenç bir beklentinin oluşturduğu sımsıkı, küçük ve ağır bir topla yaşıyordu. O yüzden uyumasını sağlayan yorgunluğu memnunlukla karşılıyordu.
Çocuk gitgide daha derin bir sessizliğe bürünmeye başlıyordu. Değişkenler onlara saldırmadan önce uyku molası verdikleri zaman Silahşora çekine çekine nasıl reşid olduğunu sordu.
Roland kola dayanmıştı. Gitgide azalan tütününden sardığı sigarayı içiyordu. Yine her zamanki gibi bilinçsizce uykuya dalmak üzereyken Jake ona o soruyu sordu.
Genç adam, «Neden öğrenmek istiyorsun?» dedi.
Çocuğun sesinde inat vardı. Sanki böylece utandığını gizlemeye çalışıyordu. «Sadece öğrenmek istiyorum işte. Her zaman büyümenin nasıl bir şey olduğunu merak ettim. Çoğu yalan bunun.»
Silahşor, «Bunun büyümeyle bir ilgisi yoktu,» diye mırıldandı. «Ben zaten öyle birdenbire olgunlaşıvermedim. Önce bir yerde biraz geliştim. Sonra da yolumun üzerindeki bir başka yerde. Bir keresinde bir adamın asıldığını gördüm. Bu da büyümemin bir parçasıydı. Ama olay sırasında bunun farkında değildim. On iki yıl önce King's Town adlı bir kentte bir kızı terkettim. Bu da olgunlaşmanın bir yanıydı. Başıma bazı şeyler geldiği zaman onların büyümemle bir ilişkileri olduğunu hiçbir zaman anlamadım. Ancak daha sonra bu gerçeği kavradım.»
Silahşor sıkıntıyla çocuğun sorusuna kaçamaklı bir cevap verdiğini düşündü.
Sonra istemeye istemeye, «Herhalde reşid olmak da yine büyümenin bir parçasıydı,» diye ekledi. «Resmi bir törendi bu. Adeta bir dans gibi.» Kötü kötü güldü. «Aşk gibi... Yaşantım ölüm ve aşktan oluştu.»
Çocuk bir şey söylemedi.
Silahşor, «Bir gencin kendini savaşarak kanıtlaması gerekiyordu,» diye hikâyesine başladı.
Yaz mevsimindeydiler. Hava çok sıcaktı.
Ağustos ülkeye vampir bir âşık gibi gelmişti. Toprakları, kiracı çiftçilerin ekinlerini öldürmüştü. Tarlaları ve şato-kenti beyaza boyamış ve çoraklaştırmıştı. Batıda, birkaç kilometre ötede, uygar dünyanın sona erdiği sınırların yakınında çarpışmalar başlamıştı. Gelen haberlerin hepsi de kötüydü. Ve merkeze çöken o kavurucu sıcak yüzünden bu haberler bile heyecan uyandırmıyordu. Sürüler avlulardaki ağıllarında yatıyor ve boş boş bakıyorlardı. Domuzlar cansızca homurdanıyorlar, yaklaşan sonbahar için bilenen bıçaklarla ilgilenmiyorlardı bile. Halk her zaman olduğu gibi vergiler ve zorunlu askerlikten yakınıyordu. Ama hırsla oynanan siyaset oyununun gerisinde bir boşluk vardı. Merkez, paçavralardan yapılmış, yıkanıp ezilerek, dövülerek kuruması için ipe asılmış bir halıya benziyordu. Son mücevheri dünyanın göğsünde tutan o ince bağlar teker teker kopuyorlardı. Karanlıklar yaklaşırken dünya bu sonuncu yaz mevsiminde nefesini tutmuş bekliyordu.
Roland evi olan bu taştan şatonun üst koridorunda tembelce yürüyordu. Bütün bu olayları seziyor ama anlayamıyordu. İçi bomboştu. Ve o yüzden de tehlikeliydi bu yeni yetişen çocuk.
Aç çocuklar için her zaman yiyecek bir şeyler bulan aşçıbaşı asılalı yıllar olmuştu. Roland da gelişmiş, boy atmıştı. Şimdi on dört yaşındaydı. Sadece bir blucin giymiş olan çocuğun göğsü gelişmişti, bacakları uzundu. Erkeklik çağının özellikleri olacaklardı bunlar. Roland'ın henüz hiçbir kadınla ilişkisi olmamıştı. Ama Batı Mahallesindeki bir tüccarın daha genç olan iki pasaklı hizmetçisi anlamlı anlamlı bakmaya başlamışlardı ona. Roland içinde bir şeyin onlara cevap verdiğini hissediyor ve bu duygu gitgide daha güçleniyordu. Şimdi bu serin koridorda bile vücudu ter içindeydi.
Annesinin dairesi içerideydi. Roland kapıya yaklaştı. Dairenin önünden geçerek dama çıkacaktı. Orasının daha serin olduğunu biliyordu.
Tam kapının önünden geçerken biri ona, «Sen!» diye seslendi. «Hey, çocuk!»
Böyle seslenen büyücü Marten'di. İnsanı sarsan, kuşku uyandıran bir kayıtsızlıkla giyinmişti. Siyah kot pantolonu bir tayt kadar dardı. Beyaz gömleğinin önü yarısına kadar açıktı. Saçları karışmıştı.
Roland adama sessizce baktı.
«İçeri gir! Gir, gir! Koridorda durma öyle! Annen seninle konuşmak istiyor.» Marten dostça gülümsüyordu ama sadece ağzıyla. Yüzünde daha derin, sinsice bir alay vardı. Onun da altında sadece soğuk bir benlik.
Ama aslında Roland'ın annesinin onu görmek istiyormuş gibi bir hali yoktu. Gabrielle dairesinin orta odasında, büyük pencerenin önünde arkası alçak bir koltukta oturuyordu. Pencereden orta avlunun kızgın beyaz taşları gözüküyordu. Gabrielle bol bir ev kılığı giymişti. Oğluna sadece bir defa baktı. Kederle çabucak gülümserken dişleri pırıldadı. Bu gülümseme insana bir derenin sularını aydınlatan sonbahar güneşini hatırlatıyordu. Gabrielle ondan sonraki dakikalarda ellerine bakıp durdu.
Roland annesini artık pek ender görüyordu. O beşikteyken dinlediği bebek şarkılarının yankıları kafasından hemen hemen silinmişti. Ama Gabrielle sevgili bir yabancıydı. Çocuk belli belirsiz bir korku duydu. Marten'e karşı da henüz yoğun olmayan bir kin. Adam babasının sağ koluydu. (Yoksa durum bunun tersi miydi?) Roland, Marten'den ilk kez o gün nefret etmeye başladı.
Tabii arka sokaklarda dedikodu başlamıştı bile. Ama çocuk onları duymadığına gerçekten inanıyordu.

Gabrielle usulca, «İyi misin?» diye sorarak ellerini inceledi.
Marten kadının yanında duruyordu. İnsanı rahatsız eden o iri eli Gabrielle'in beyaz boynuyla beyaz omzunun birleştiği noktaya çok yakındı. Ana oğula gülümsüyordu. Siyaha yakın kahverengi gözlerini iyice kısmıştı.
Roland, «Evet,»dedi.
«Derslerin iyi mi?»
Çocuk, «Elimden geleni yapıyorum,» diye cevap verdi. Hem o, hem de annesi Cuthbert kadar zeki olmadığını biliyorlardı. Hatta Janie kadar çevik bile değildi. Ağır ağır ilerleyen ama karşısındakini ezip geçen bir gençti.
«Ya David?» Gabrielle oğlunun şahini ne kadar sevdiğini biliyordu.
Çocuk başını kaldırarak Marten'e baktı. Büyücü bu konuşmayı dinlerken babacan bir tavırla gülümsüyordu. Roland, «Artık onun en güzel günleri geride kaldı,» dedi.
Gabrielle yüzünü buruşturur gibi oldu. Marten'in suratı ise bir an karardı sanki. Kadının omzunu tutan elinin parmakları büküldü. Gabrielle sonra o kızgın, bembeyaz gün ışığına doğru baktı. Ve sanki her şey eski haline döndü.
Roland, bu bir oyun, diye düşündü. Saklambaç. Kim kiminle oynuyor?
Marten hâlâ gülümsüyordu. «Alnında yara izi var. Sen de baban gibi bir savaşçı mı olacaksın? Yoksa sadece fazla ağır mı hareket ediyorsun?»
Gabrielle bu sefer yüzünü gerçekten buruşturdu.
Roland, «İkisi de,» dedi. Gözlerini Marten'e dikmişti. Zorla gülümsedi. Bu daire bile çok sıcaktı.
Marten birdenbire gülümsemekten vazgeçti. «Artık dama çıkabilirsin, delikanlı. Oraya gidiyordun sanırım.»
Ama Marten, Roland'ı yanlış anlamış, çok küçümsemişti. O ana kadar sanki çok samimi bir görüşme yapıyorlarmış gibi ayak takımının diliyle konuşmuşlardı. Adi dille.
Ancak Roland birdenbire Soylu Diline geçiverdi. «Annem gitmeme henüz izin vermedi, Köle!»
Adamın yüzü sanki çocuk onu kırbaçlamış gibi çarpıldı. Roland annesinin o korkunç, kederli iniltisini duydu. Gabrielle usulca, «Roland...» diye fısıldadı.
Ama çocuğun suratında hâlâ o zoraki gülümseme vardı. İleriye doğru bir adım attı. «Bana sadakat yemini eder misin, Köle? Hizmet ettiğin babam adına?»
Marten ona bakakaldı. Kulaklarına inanamadığı belliydi. Sonra usulca, «Haydi git,» diye mırıldandı. «Ne istiyorsan onu yap.»
Çocuk gülümseyerek dışarı çıktı.
Kapıyı kapatıp geldiği yoldan dönerken annesinin inlediğini duydu. Tıpkı ölüm meleğinin sesine benziyordu.
Sonra Marten bir kahkaha attı.
Roland birdenbire sınavdan geçmeye karar verdi. Aşağıya inerken hâlâ gülümsüyordu.
Jamie dükkâncı kadınların yanından geliyordu. Arkadaşının egzersiz avlusundan geçtiğini görünce Batıdaki ayaklanma ve akan kanlarla ilgili en son haberleri ona anlatmak için Roland'ın yanına koştu. Ama sonra hiçbir şey söyleyemeden yana çekildi. İki arkadaş birbirlerini çocukluklarından beri tanıyorlardı. Büyürlerken birbirlerine meydan okumuş, yumruklaşmış ve içinde doğdukları surlarda binbir türlü araştırma yapmışlardı.
Roland, Jamie'nin önünden geçip gitti. Görmeyen gözlerle etrafa bakmıyor ve gülümsüyordu. Cort'un kulübesine doğru gidiyordu. Öğretmen o korkunç öğleden sonra sıcağından korunmak için evin pencerelerdeki kepenkleri kapatmıştı. Cort öğleden sonraları uyurdu. Böylece akşamları aşağı mahallelerin karmakarışık sokaklarındaki pis genelevlerin zevkini daha iyi çıkarırdı. Cort bir erkek kedi gibi dolaşırdı o yerlerde.
Jamie birden durumu sezdi ve olacakları anladı. Korku ve heyecan arasında ne yapacağını bilemedi. Roland'ın peşinden mi gidecekti, yoksa diğerlerine koşup durumu haber mi verecekti?
Sonra o sihirli anın etkisinden kurtuldu. Ana binaya koşarken, «Cuthbert! Allen! Thomas!» diye bağırmaya başladı. Çığlıkları o sıcakta tiz ve güçsüzmüş gibi bir izlenim bırakıyordu. Hepsi de, erkek çocuklardan beklendiği gibi, sınırı geçmeye ilk defa Roland'ın kalkışacağını önceden anlamışlardı. Ama yine de daha çok erkendi.
Roland'ın suratındaki o korkunç gülümseme Jamie'yi telaşlandırmıştı. Hiçbir savaş, ayaklanma ve büyü haberi onu böylesine etkileyemezdi. Bu bir büyücünün sinek pisliği içindeki bir marula bakarak dişsiz ağzıyla bir şeyler mırıldanmasına benzemiyordu.
Roland öğretmeninin kulübesine gelince bir tekmede kapıyı açtı. Kapı hızla geri giderek kaba sıvalı duvara çarptı. Roland o zamana kadar kulübeye hiç gelmemişti. Kapı kahverengi, serin ve temiz bir mutfağa açılıyordu. Burada bir masa, iki iskemle ve iki dolap vardı. Yerdeki rengi solmuş muşambanın üzerinde siyah izler oluşmuştu. Bunlar yerdeki buzluktan yukarısında bıçakların asılı olduğu tezgâha, oradan da masaya gidiyordu.
Herkesin tanıdığı Cort'un özel hayatı burada geçiyordu işte. Üç kuşak çocuğu haşince seven ve içlerinden bazılarını Silahşor haline getiren, gece yarısı içki âlemlerine katılan gürültücü bir adamın ayıldığı yerdi burası.
«Cort!»
Roland masaya bir tekme attı. Masa mutfakta kayarak tezgâha çarptı. Duvardaki çengellere takılı bıçaklar şangırdayarak, ışıldayarak yere düştüler.
Cort içerideki odada ağır ağır kımıldandı. Yarı uykulu öksürdü. Roland odaya girmedi. Bunun bir oyun olduğunun farkındaydı. Cort'un içeriki odada hemen uyandığını ve şimdi ihtiyatsızca içeri giren kimsenin boynunu kırıvermek için kapının yanında beklediğini biliyordu. Tek gözü ışıl ışıldı herhalde.
«Cort! Seni istiyorum, Köle!»

Roland şimdi Soylu Diliyle konuşuyordu. Cort odanın kapısını açtı. Sadece ince bir külot giymişti. Çarpık bacaklı tıknaz bir adamdı. Tepeden tırnağa kadar yara içindeydi. Kasları ip gibi kabarıktı. Karnı yuvarlak ve şişti. Ama çocuk tecrübeleri sonucu bu karnın çelik yaylı gibi olduğunu öğrenmişti. Cort'un kafası eğri büğrü ve saçsızdı. Ve tek sağlam gözüyle öfkeyle Roland'a bakıyordu.
Çocuk onu resmi bir tavırla selamladı. «Bana artık bir şey öğretme. Köle. Bugün ben sana öğreteceğim.»
Cort kayıtsızca, «Erken davranmışsın, mızmız,» dedi. Ama o da şimdi Soylu Diliyle konuşuyordu. «Beş yıl kadar erken sanırım. Sana bir defa soracağım. Vazgeçecek misin?»
Roland sadece o korkunç zoraki gülümsemesiyle ona baktı. Cort için yeterli bir cevaptı. Bu ifadeyi, kızıl bir gökyüzünün altında uzanan kanlı pek çok şeref ve şerefsizlik alanında görmüştüm. Belki de Cort'un tek inanacağı cevap da buydu.
Öğretmen dalgın dalgın, «Çok yazık...» diye mırıldandı. «Geleceği çok parlak bir öğrenciydin. Yirmi dört yıl içinde rastladığım en iyi öğrenci. Ezilmeni ve kör bir yola saptırılmanı görmek acı olacak. Ama dünya değişti. Kötü günler at sırtında yaklaşıyorlar.»
Roland yine bir şey söylemedi. Zaten biri ondan davranışlarını anlaşılır bir biçimde açıklamasını isteseydi, yine de başaramazdı. Ama o korkunç gülümseme ilk kez biraz yumuşamış gibiydi.
Cort ciddi ciddi, «Tabii kan bağı da var,» diye ekledi. «Batıda büyü ve ayaklanma olsun, olmasın bu böyle. Ben senin kölenim, oğlum. Şimdi emrini dinliyor ve karşında eğiliyorum. Bütün kalbimle seni destekliyorum. Belki bunu bir daha yapamayacağım, o da başka.»
Ve çocuğu yumruklayan, tekmeleyen, orasını burasını kanatan, ona küfreden, kendisiyle alay eden, onu «Sifilisin yuvası,» diye çağıran adam bir dizinin üzerine çökerek başını eğdi.
Roland, Cort'un kayış gibi savunmasız ensesine şaşkın şaşkın dokundu. «Kalk, Köle. Buna sevgiyle izin veriyorum.»
Cort ağır ağır ayağa kalktı. Belki yara izleriyle dolu, ifadesiz yüzünün oluşturduğu maske azabını gizliyordu. «Ziyanlık bu. Vazgeç, oğlum. Ben de verdiğim sözden dönerim o zaman. Vazgeç ve bekle!»
Çocuk sesini çıkarmadı.
«Pekâlâ.» Cort'un sesi ciddileşip ifadesizleşti. «Bir saat. Ve silahı sen seç.»
«Sopanı getirecek misin?»
«Her zamanki gibi getireceğim.»
«Elinden kaç sopayı aldılar, Cort?» Bu, «Kaç çocuk Büyük Salonun gerisindeki kare biçimi avluya girdi ve sonra Silahşor çırağı olarak geri döndü?» anlamına geliyordu.
Cort ağır ağır, «Bugün kimse benden sopamı alamayacak,» dedi. «Buna üzülüyorum. Ve karşıma sadece bir tek defa çıkabileceksin, oğlum. Fazla hevesin cezası da değersizlikle aynı. Bekleyemez misin?»
Roland tepesine dikilen Marten'i düşündü. Dağlar kadar heybetliydi. «Hayır.»
«Pekâlâ. Hangi silahı seçiyorsun?»
Çocuk cevap vermedi.
Cort gülerken kırık dişleri ortaya çıktı. «Başlangıçta akıllıca davrandığın söylenebilir. Bir saat sonra... Herhalde diğerlerini bir daha görememe ihtimali olduğunu biliyorsun? Babanı, bu yeri?»
Roland usulca, «Sürgünün ne demek olduğunu biliyorum,» diye mırıldandı.
«Şimdi git.»
Çocuk arkasına bakmadan kulübeden çıktı.
Ahırın bodrumu çok serin ve rutubetliydi. Örümcek ağı ve bataklık kokuyordu. Her yere erişen güneş ışıkları burayı da aydınlatıyordu ama gündüzlere özgü o kavurucu sıcak bodrumu etkileyemiyordu. Roland şahini burada bırakıyordu. Ve kuş rahatmış gibiydi.
David artık yaşlanmıştı. Gökyüzünde avlanamıyordu. Tüyleri üç yıl önceki gibi hayvanca bir ışıltıyla parlamıyordu. Ama gözleri hâlâ keskin ve sabit bakışlıydı.
Herkes, «Bir şahinle dost olamazsın,» diyordu. «Bunun için senin de bir şahin olman gerekir. Yapayalnız etrafta dolaşmalısın. Dostların olmamalı. Onlara ihtiyaç duymamalısın. Şahin ahlak kurallarına da aldırmaz.»
David artık yaşlı bir şahindi. Ve Roland kendisinin ise genç bir şahin olduğunu umuyordu. (Yoksa hayal gücü böyle bir şeyi ummayacak kadar kısıtlı mıydı? Sadece seziyor muydu?)
Çocuk usulca, «Hey...» diyerek kolunu bağlı tüneğe doğru uzattı.
Şahin Roland'ın koluna geçerek orada durdu. Göz bağı yoktu. Çocuk diğer elini cebine sokarak bir parça kuru et çıkardı. David bunu Roland'ın parmaklarının arasından ustalıkla kaptı. Ve çabucak yuttu.
Roland, David'i dikkatle okşamaya başladı, Cort bunu görseydi herhalde gözlerine inanamazdı. Ama öğretmen çocuğun sınav zamanının geldiğine de inanmıyordu zaten.
Roland şahini okşamasını sürdürerek, «Bugün öleceğini sanıyorum,» dedi. «Galiba bugün kurban edileceksin. Seni eğitmek için yararlandığımız bütün o küçük kuşlar gibi. Hatırlıyor musun? Hayır mı? Ama bu önemli değil. Bugünden sonra şahin benim.»
David koluna tünemiş sessizce duruyor, gözlerini kırpmıyordu. Ölmek ya da yaşamak onu hiç ilgilendirmiyordu.
Çocuk düşünceli bir tavırla, «Sen yaşlandın...» diye mırıldandı. «Ayrıca belki benim dostum da değilsin. Bir yıl önce bile o ip gibi et parçasını yutmak yerine gözlerimi oymayı tercih ederdin. Öyle değil mi? Cort da gülerdi o zaman. Ama iyice yaklaştığımız takdirde... Hangisini seçeceksin, kuş? Yaşlılığı mı, dostluğu mu?»

David seçimini açıklamadı.
Roland onun göz bağını taktı. David'in tüneğinin ucuna takılmış olan kösteği aldı. Şahinle birlikte ahırdan çıktı.
Büyük Salonun gerisindeki açıklık aslında bir avlu sayılmazdı. Bu karmakarışık, sık çitlerin çevrelediği yeşil bir geçitti. Çok uzun yıllardan beri Reşit Olma Töreni için kullanılıyordu. Cort oraya gelmeden çok önce başlamıştı bu. Hatta ondan önce burada fazla hevesli bir elin bıçakladığı öğretmenin ölümünden evvel.
Pek çok çocuk sınavdan sonra, öğretmenin her zaman kullandığı doğu ucundan dışarı çıkmışlardı. Birer erkek olarak. Geçidin doğu ucu Büyük Salona doğruydu. Işıklı dünyanın bütün uygarlığı ve entrikalarına doğru. Pek çok çocuk da yine bu geçitte yenilmiş, kanlar içinde usulca batı ucundan kaçmışlardı. Çocukların alana girdikleri uçtu bu. Ve bu yenilmiş gençler de her zaman çocuk olarak kalmışlardı. Batı ucu da dağlara, kulübelerde yaşayan insanlara doğruydu. Daha geride karmakarışık barbar ormanları uzanıyordu. Onların gerisinde de çöl.
Erkek olduğunu kanıtlayan bir genç karanlık ve bilgisizlikten ışık ve sorumluluğa geçiyordu. Yenilen bir çocuk ise sonsuzluğa kadar gerileyip duruyordu. Bu geçit, bir ay alanı kadar düzgün ve yeşildi. Tam elli metre boyundaydı burası.
Geçidin iki ucuna genellikle heyecanlı seyirci ve akrabalar doluşuyordu. Çünkü genellikle törenin nasıl sonuçlanacağı önceden büyük bir dakiklikle tahmin edilebiliyordu. Törene daha çok on sekizindeki gençler katılıyorlardı. Yirmi beşine gelmiş olmasına rağmen hâlâ sınavdan geçmemiş olan bir genç genellikle, «Ya hep ya hiç» diye tanımlanan denemenin hayvanca zalimliliğini göze alamadığı için sonunda sadece bir mülk sahibi sayılıyor ve unutuluyordu.
Ancak bugün alanda sadece Jamie, Cuthbert, Alen ve Thomas vardı. Çocukların giriş yerine toplanmışlardı. Ağızları bir karış açıktı. Ve dehşete kapılmış oldukları anlaşılıyordu.
Cuthbert, «Silahın, ahmak,» diye fısıldadı. «Silahını getirmeyi unutmuşsun.»
Roland resmi bir tavırla, «Silahım yanımda,» dedi. Bir yandan da, bu haber ana binalara henüz erişti mi acaba, diye düşünüyordu. Annemin kulağına gitti mi? Ya Marten'in?
Babası ava çıkmıştı, ancak haftalar sonra dönecekti. Roland bu yüzden biraz utanç duyuyordu. Babam bu yaptığımı beğenmese bile yine de anlayışla karşılardı.
Çocuk arkadaşlarına baktı. «Cort geldi mi?»
«Cort burada.» Ses geçidin diğer ucundan gelmişti. Cort ortaya çıktı. Arkasına kısa bir gömlek giymişti. Terin gözlerine akmaması için alnına kalın deriden bir şerit takmıştı. Bir elinde demir ağacından yontulmuş bir sopa vardı. Bir ucu çok sivriydi. Diğer ucu ise dümdüz ve küt.
Cort hepsinin de babalarının kör kanı yüzünden seçilmiş oldukları için, tâ çocukluk yıllarında ezberledikleri o sözleri söylemeye başladı. Çocuklar bu tekerlemeyi ileride bir gün erkek olacaklarını umarak belleklerine yerleştirmişlerdi.
«Buraya ciddi bir amaçla mı geldin, çocuk?»
«Buraya ciddi bir amaçla geldim, öğretmen.»
«Babanın evinden atılmış bir sürgün olarak mı geldin?»
«Öyle geldim, öğretmen.»
Ve Cort'u yeninceye kadar da öyle kalacaktı. Öğretmene yenildiği takdirde de bir daha bundan kurtulamayacaktı.
«Seçtiğin silahınla mı geldin?»
«Öyle geldim, öğretmen.»
«Silahın nedir?» Bu, öğretmenin lehinde bir noktaydı. O dövüş planını ok, mızrak ya da ağa göre değiştirebilirdi.
«Benim silahım, David, öğretmen.»
Cort sadece bir an durakladı.
«Bana onunla mı saldıracaksın, çocuk?»
«Evet.»
«O halde çabuk ol.»
Ve Cort kargısını bir elinden diğerine geçirerek alana girdi. Çocuklar, arkadaşları onunla karşılaşmak için ilerlerken titrek titrek içlerini çektiler. Çırpınan kuşlara benziyorlardı.
«Benim silahım David, öğretmen.»
Roland kendi kendine, Cort hatırlıyor mu, diye sordu. Durumu iyice kavrayabildi mi? Eğer öyleyse o zaman her şeyi kaybettim demektir. Her şey öğretmeni gafil avlamasına bağlıydı. Bir de şahinin eski gücünün kalıntılarına. Cort demir ağacından sopasıyla başıma vurarak beni bayıltırken David ilgisizce kolumda oturacak mı? Yoksa sıcak gökyüzüne doğru yükselmeye mi çalışacak?
İki rakip birbirlerine yaklaştılar. Ve çocuk uyuşmuş parmaklarıyla şahinin göz bağını çıkardı. Bağ yeşil çimenlerin üzerine düştü. Ve Roland olduğu yerde durakladı.
Cort'un bakışları şahine kaydı ve gözleri hayretle irileşti. Durumu yavaş yavaş kavramaya başladığı anlaşılıyordu. Vakit gelmişti.
Roland, «Ona saldır!» diye haykırarak kolunu kaldırdı.
Ve David sessiz, boz bir kurşun gibi havada uçtu. Küt kanatlarını bir defa çarptı. Sonra iki, üç defa. Ve Cort'un yüzüne çarptı. Gagası ve pençeleriyle avını arıyordu.
Cuthbert sevinçten çılgına dönmüş gibi, «Hey! Roland!» diye haykırdı.
Cort dengesini kaybetmişti. Sendeleyerek geriledi. Demir odunundan sopasını kaldırarak boş yere başının üzerinde sağa sola salladı. Şahin dalgalanan bir tüy yumağı gibiydi.

Roland ilerledi. Elini dümdüz öne doğru uzatmış, dirseğini gövdesine bastırmıştı.
Ama Cort yine de az kalsın ondan daha hızlı davranıyordu. Kuş adamın etrafı görmesini iyice engelliyordu. Ama Cort sopasını tekrar kaldırdı. Küt ucunu Öne doğru çevirmişti. Ve o noktada dövüşün kaderini değiştirebilecek tek şeyi yaptı. Soğukkanlılıkla. Kendi yüzüne üç defa vurdu. O sırada kol kaslarını amansızca büzmüştü.
David yere yuvarlandı. Vücudu bükülmüş, kemikleri kırılmıştı. Kuş bir kanadını telaşla yere vurdu. O soğuk ve yırtıcı gözleriyle öğretmenin kanlar akan suratına baktı. Cort'un kör gözü şimdi yuvasından uğrayacakmış gibi açılmıştı.
Roland, Cort'un şakağına müthiş bir tekme indirdi. Dövüş burada sona ermeliydi. Çocuğun bacağı Cort'a indirebildiği tek darbe yüzünden uyuşmuştu. Sınavın bu noktada sona ermesi gerekirdi. Ama öyle olmadı. Bir an öğretmenin yüz hatları gevşedi. Sonra atıldı ve Roland'ı ayağından yakaladı.
Çocuk geriye sıçradı ve kendi ayağına takılarak yere serildi. Roland, Jamie'nin çığlığını duydu. Ses sanki çok uzaklardan geliyordu.
Cort ayağa kalkmıştı. Roland'ın üzerine atılarak onun işini bitirmeye hazırdı artık. Roland üstünlüğünü kaybetmişti. Bir an ikisi birbirlerine baktılar. Öğretmen öğrencisinin tepesine dikilmişti. Cort'un suratının sol tarafından şakır şakır kanlar akıyordu. Sakat gözü kapanmıştı şimdi. Gözkapaklarının arasından sadece ince bir beyazlık gözüküyordu. Cort o gece genelevlere gidemeyecekti.
Bir şey Roland'ın elini şiddetle pençeledi. David'di bu. Çocuğun derisini körcesine yırtmaya çalışıyordu. Şahinin iki kanadı da kırılmıştı. David'in hâlâ yaşaması şaşılacak şeydi.
Roland kuşu sanki bir taşmış gibi kaptı. Şahinin bileğinin etlerini şerit şerit yırtan o korkunç, ısrarcı gagasına da aldırmadı. Cort kollarını açarak üzerine saldırırken Roland kuşu yukarıya doğru fırlattı.
«Hey! David! Öldür!»
Sonra Cort'un silueti güneşi örttü ve adam kendini çocuğun üzerine attı.
Kuş ikisinin arasında ezildi. Roland bir başparmağın gözçukurunu araştırdığını hissetti. Başını döndürürken aynı anda tahta kadar sert bacağını kaldırdı. Böylece diziyle kasığına vurmaya çalışan Cort'u engelledi. Elini, öğretmenin bir kütüğe benzeyen boynuna olanca gücüyle üç defa indirdi. Sanki çentik çentik bir taşa vuruyordu.
Cort boğuk boğuk homurdandı. Bütün vücudu sarsıldı. Çocuk onun tek eliyle düşürmüş olduğu sopasını aradığını farketti. Bacaklarını bükerek kargıyı bir tekmede uzaklara attı. David pençelerinden birini Cort'un kulağına geçirmişti. Diğer pençesini amansızca yanağına vuruyor, adamın etlerini parçalıyordu. Sıcak kanlar çocuğun suratına akıyordu. Bakır kokusu vardı bu kanda.
Cort yumruğunu bir kez şahine indirdi ve kuşun belkemiğini kırdı. Tekrar vurdu ve David'in boynu kırılarak gövdesiyle acayip bir açı oluşturdu. Ama David pençesini hâlâ adamın suratından çekmemişti. Cort'un kulağı da yoktu artık. Kafatasının derinliklerine doğru uzanan kıpkırmızı bir delik vardı sadece. Adamın üçüncü vuruşunda şahin havaya fırladı ve böylece kuşun amansız pençesinden kurtulmuş oldu.
Roland elinin kenarını Cort'un burnuna indirdi. İnce burun kemiği kırıldı. Etrafa kanlar fışkırmaya başladı.
Cort ellerini uzatarak çocuğu kabaetlerinden yakaladı. Roland yuvarlandı. Ve öğretmenin sopasını bularak dizlerinin üzerinde doğruldu.
Cort da dizlerinin üzerinde duruyor ve gülüyordu şimdi. Kanlar yüzünden suratının hatları belli olmuyordu artık. Sağlam gözünü deli gibi sağa sola çeviriyordu. Burnu kırılmış, garip bir biçimde yan yatmıştı. İki yanağının etleri yarılıp sarkmıştı.
Roland sopayı topun atılmasını bekleyen bir beyzbol oyuncusu gibi tuttu.
Cort iki defa şaşırtmaca yaptı, sonra da çocuğa saldırdı. .
Ama Roland hazırdı. Demir ağacından yontulmuş sopa havada bir kavis çizdi ve Cort'un kafasına inerek boğuk bir ses çıkardı. Adam yan düştü. Şimdi çocuğa görmeyen gözlerle, yüzünde tembelce bir ifadeyle bakıyordu. Ağzından hafifçe tükürükleri akıyordu.
Roland, «Ya teslim ol,» dedi. «Ya da ölümü seç.»
Ve Cort gülümsedi. Neredeyse kendinden geçmek üzereydi. Bu dövüşten sonra tam bir hafta kulübesinde tedavi etmek zorunda kalacaklardı. O kapkara komadan zorlukla kurtulacaktı. Ama şimdi bayılmamak için gölgesiz hayatının sağladığı gücün son kırıntılarıyla çabalayıp duruyordu.
«Teslim oluyorum, Silahşor. Gülümseyerek teslim oluyorum.»
Cort sağlam gözünü yumdu.
Silahşor öğretmenini usulca ama ısrarla sarstı. Diğerleri artık onların etrafını sarmışlardı. Titreyen elleriyle Roland'ın sırtına vurmak, onu omuzlarında taşımak istiyorlardı. Ama yine de korkuyla arkadaşlarına sokulmaktan kaçınıyorlar, aralarında bir uçurum açıldığını seziyorlardı. Oysa durum pek o kadar farklı sayılmazdı. Çünkü aslında Roland'la diğerleri arasında her zaman bir engel vardı.
Cort kirpiklerini kırpıştırarak bitkin bitkin gözünü açtı.
Silahşor, «Anahtar,» dedi. «Bu benim doğuştan beri hakkım, öğretmen. O anahtara ihtiyacım var.»
Roland'ın doğuştan hakkı olan şeyler tabancalardı. Babasının kabzaları sedir ağacından yapılmış olan ağır tabancaları değil. Ama yine de silahlar. Sadece birkaç kişinin tabanca kullanmalarına izin veriliyordu. Diğerleri için yasaktı bu silahlar. Sonuncu silahlar. Artık Roland'ın eski yasalara uyarak kışlanın altındaki sağlam mahzende yaşaması gerekiyordu. Annesinden uzaklaşacaktı. Ve silahlarını da o mahzendeki çengellere asacaktı. Çelik ve nikel yapılmış,

ağır, hantal tabancalardı Roland'ın ama babasının çıraklık devresini tamamlamasını da sağlamışlardı. Ve şimdi ülkeyi o yönetiyordu. Hiç olmazsa ismen.
Cort uykusunda konuşuyormuş gibi, «Olay bu kadar korkulacak bir şey mi?» diye mırıldandı. «Bu kadar önemli mi? Evet, öyle olmasından korkuyordum. Ama yine de sen kazandın.»
«Anahtar!»
«Şahin... güzel bir oyundu. Güzel bir silah. O aşağılık yaratığı eğitmen ne kadar zamanını aldı?»
«Ben David'i hiçbir zaman eğitmedim. Ona sadece dostluk gösterdim. Anahtarı ver.»
«Anahtar kemerimin altında, Silahşor.» Cort gözünü tekrar kapattı.
Roland elini adamın kemerinin altına sokarken öğretmenin karnının bütün gücünü hissetti. Ama Cort'un karnındaki o dev kaslar artık gevşemiş, uyuşmuştu. Anahtar pirinç bir halkaya takılıydı. Roland anahtarı aldı. Gökyüzüne doğru uzatarak bir zafer selamı vermemek için kendini zor tuttu.
Ayağa kalktı ve sonunda diğerlerine doğru döndü. Ama Cort titreyen eliyle onun ayağını tuttu.
Silahşor bir an öğretmenin son bir saldırıya geçeceğini sanarak kaslarını büzdü. Ama Cort ona sadece bakarak üzerinde kanların pıhtılaştığı parmağıyla işaret etti.
Öğretmen sakin sakin, «Artık uyuyacağım,» diye fısıldadı. «Belki de sonsuza kadar. Artık o kadarını bilmem... Bundan sonra sana ders vermeyeceğim, Silahşor. Sen beni aştın. Üstelik baban benimle dövüştüğü zaman senden iki yaş büyüktü. En genç Silahşor sayılıyordu. Ama sana yol göstermeme izin ver.»
«Ne var?» Roland sabırsızca konuşmuştu.
«İzin ver de kelam ve efsane senin önünden gitsin. Bu ikisini taşıyacak kimseler de var.» Cort bir an Silahşorun omzunun üzerinden yukarıya doğru baktı. «Belki de ahmak onlar. Bırak da kelam senden önce gitsin. İzin ver de gölgen uzasın. Sakalın çıksın. Kapkara kesilsin.» Garip bir tavırla gülümsedi. «Zamanla sözler bir büyücüyü bile büyüleyebilir. Ne demek istediğimi anlıyor musun, Silahşor?»
«Evet.»
«Bu son öğüdümü dinleyecek misin?»
Roland ağırlığını topuklarına verdi. Daha ileride düşüneceği zaman hep böyle çömelecekti. Roland başını kaldırarak gökyüzüne baktı. Göğün rengi koyulaşıyor, mora dönüşüyordu. Günün kavurucu sıcaklığı hafifliyor, batı ufkundaki kurşuni bulutlar yağmuru müjdeliyordu. Kilometrelerce uzaktaki dağların sakin yamaçlarına çatal çatal yıldırımlar düşüyordu. Daha geride dağlar yükseliyor, onların gerisinde ise kan ve mantıksızlık hüküm sürüyordu. Roland yorgundu. İliklerine, kemiklerine kadar yorgun. Hatta belki daha da yorgun.
Roland tekrar Cort'a döndü. «Şahinimi bu gece gömeceğim, öğretmen. Daha sonra da aşağı mahalleye giderek seni merak edenlere haber götüreceğim.»
Cort'un dudakları acılı bir gülümsemeyle büküldü. Sonra da uykuya daldı.
Silahşor ayağa kalkarak diğerlerine döndü. «Bir sedye yapın ve onu evine götürün. Sonra bir hemşire getirin. Hayır, iki hemşire, Tamam mı?»
Çocuklar hâlâ ona bakıyorlardı. O soluk kesici anın etkisinden henüz kurtulamamışlardı. Roland'ın kafasının etrafında ateşten bir hale belirmesini ya da bir kurt adama dönüşmesini bekliyorlardı.
Silahşor, «İki hemşire,» diye tekrarladı. Sonra da birdenbire gülümsedi.
Çocuklar da gülümsediler.
Cuthbert birdenbire, «Seni lanet olasıca at sürücüsü!» diye bağırarak güldü. «Geride bize hiçbir şey bırakmadın. Kemiklerin üzerinde bir lokma et bile kalmadı.»
Roland eski bir atasözünü tekrarladı. «Dünya hemen yarın değişmeyecek!» Hâlâ gülümsüyordu. «Ailen, et kafalı seni! Haydi, sallanma!»
Ailen bir sedye hazırlamaya başladı. Thomas'la Jamie ana binaya girerek revire gittiler.
Silahşorla Cuthbert birbirlerine baktılar. En çok ikisi samimiydiler. Daha doğrusu karakterlerinin izin verdiği kadar samimi. Cuthbert'in gözlerinde çok belirgin, düşünceli bir ifade vardı.
Roland ona, «Daha en aşağı bir yıl ya da on sekiz ay öğretmene meydan okuma,» demek istedi ve bunu yapmamak için kendini zor tuttu. Arkadaşı batıya sürülebilirdi. Ama Cuthbert'le birlikte çok şey görmüşlerdi. Şimdi böyle konuştuğu takdirde arkadaşının onun ukalalık ettiğini düşünmesinden korkuyordu.
Kendi kendine, bu işi ben başlattım, dedi ve biraz endişelendi. Sonra aklına Marten'le annesi geldi. Ve arkadaşına ikiyüzlülükle gülümsedi.
İlk ben Silahşor olacağım, diye düşündü. Bunu ilk kez iyice kavrıyordu. Oysa daha önce çok kere böyle yapmayı dalgın dalgın hayal etmişti. İlk ben Silahşor olacağım.
Sonra Cuthbert'e döndü. «Haydi, gidelim.»
«Memnunlukla, Silahşor.»
Çitlerin çevrelediği alanın doğu ucundan çıktılar. Thomas'la Jamie yanlarında hemşirelerle dönüyorlardı. Kadınlar göğüslerinde kırmızı işaretler olan kalın beyaz kılıklarıyla hayaletlere benziyordu.
Cuthbert, «Şahin için sana yardım edeyim mi?» diye sordu.
Roland, «Evet,» dedi.

Daha sonra karanlık bastığı ve gök gürleyerek yağmur yağdığı zaman Silahşor bir kadın bulup onunla yattı. Gökyüzünde dev hayalet toplar patlıyor, şimşekler aşağı mahallenin eğri büğrü sokaklarını mavi bir ışıkla aydınlatıyordu. Parmaklıklara bağlanmış atlar başlarını eğmiş beklerlerken kuyrukları yere sürünüyorlardı.
Roland kadınla çabucak sevişti ve kendini çok iyi hissetti. Daha sonra kadınla yan yana yatarlarken bir an dolu yağdı. Şiddetle, gürültüyle. Aşağıda biri «Hey Jude» şarkısını caz temposuyla çalıyordu. Müzik çok uzaklardan geliyordu sanki.
Silahşor düşüncelere dalmıştı. Doluların tıkırdadığı o sessizlikte uyuyakalmadan önce, ilk Silahşor ben olacağım, diye düşündü. Ama sonuncusu da olabilirim.

Tabii Silahşor çocuğa bunların hepsini anlatmadı. Ama belki de Jake ayrıntıların çoğunu sezdi yine de. Silahşor çocuğun son derecede anlayışlı olduğunu biliyordu. Cuthbert'ten pek farklı değildi. Hatta Jamie'den de.
Silahşor, «Uyudun mu?» diye sordu.
«Hayır.»
«Hikâyemden bir şey anladın mı?»
Jake ihtiyatlı bir aşağılamayla, «Anlamak mı?» diye mırıldandı. «Anlamak mı? Şaka mı ediyorsun?»
«Hayır.» Ama Silahşor kendini savunma ihtiyacını duyuyordu. Daha önce hiç kimseye nasıl reşit olduğunu anlatmamıştı. Çünkü bu konuda birbirine zıt hisler duyuyordu. Tabii şahin aslında herkesin kabul edebileceği bir silahtı. Ama Roland yine de Cort'a oyun oynamış sayılırdı. Ona ihanet de etmişti. Kalleşçe.
Pek çok ihanetinden ilkiydi bu.
Roland, bu çocuğu siyahlı adama feda etmeye hazır mıyım, diye kendi kendine sordu.
Jake, «Hikâyeni anladım,» dedi. «Bu bir oyundu. Öyle değil mi? Olgun insanların her zaman oyun oynamaları mı gerekiyor? Her şeyin başka tür bir oyun için bahane edilmesi şart mı? Herhangi bir erkek büyüyebiliyor mu? Yoksa sadece reşit mi oluyor?»
Gitgide öfkelenmeye başlayan Silahşor kendine hakim olmaya çalıştı. «Her şeyi bildiğini sanma!»
«Sanmıyorum zaten! Ama senin için ne olduğumu biliyorum.»
Silahşor sinirli sinirli, «Neymiş o?» diye sordu.
«Bir poker fişi.»
Roland'ın içinden bir taş bularak çocuğun kafasını ezmek geldi. Bunu yapmadı ve dilini de tuttu. «Haydi, uyu artık...» diye mırıldandı. «Çocukların uykuya ihtiyaçları vardır.»
Kafasında Marten'in sesi yankılandı. «Haydi, dama çık artık.»
Silahşor karanlıkta kaskatı kesilmiş gibi oturdu. Duyduğu dehşet yüzünden sersemlemişti. Hayatında ilk kez dehşet duyuyordu: Bunun nedeni ileride kendinden nefret etmekten korkmasıydı.
Ondan sonraki sürede demiryolu yer altındaki nehre iyice yaklaştı. Ve o zaman Ağır Değişkenlerle karşılaştılar.
İlk Değişkeni Jake farketti ve korkuyla bir çığlık attı.
Drezinin kolunu indirip kaldıran Silahşor gözlerini ileriye dikmişti. Çocuğun sesini duyunca telaşla döndü. Aşağıda, biraz uzaklarda yeşil bir fenerin ışığını andıran bir aydınlık vardı. Çürümüş otların rengindeydi. Yuvarlaktı ve hafifçe akıyordu. Roland ilk defa o zaman etrafa yayılmış olan kokuyu farketti. Hafif, ıslak ve pis bir kokuydu.
O yeşillik bir surattı. Ve bu surat anormaldi. Yassılmış burnun yukarısında bir böceğinkini hatırlatan yumru gözler vardı. Yaratık ifadesizce onlara bakıyordu.
Silahşor atalardan kalma bir korkuyla kaslarının büzüldüklerini hissetti. Elleriyle drezin kolunun temposunu hızlandırdı.
O ışıklı surat kayboldu.
Çocuk ona doğru sürünerek, «O neydi?» diye sordu. «Ne...»
Sonra sorusu gırtlağına düğümlendi ve sesi çıkmaz oldu.
Çünkü şimdi hafifçe ışıldayan üç yaratıktan oluşan bir grubun önünden geçiyorlardı. Değişkenler raylarla, görülmeyen nehrin arasında duruyor, hiç kımıldamadan onlara bakıyorlardı.
Silahşor, «Onlar Ağır Değişkenler,» dedi. «Bize bir zarar vereceklerini sanmıyorum. Herhalde onlar da bizden korkuyorlar. Bizim de onlar...»
Yaratıklardan biri diğerlerinden ayrılarak ayaklarını sürüye sürüye yaklaştı. Işıldıyor, sanki biçim değiştiriyordu. Yüzü aç kalmış geri zekâlı bir insanınkine benziyordu. Sıska çıplak vücudu ise birbirine dolaşmış, emici ağızları olan ahtapot kollarına dönüşmüştü.
Jake yeniden haykırdı ve korkmuş bir köpek gibi Silahşorun bacağına dayanarak büzüldü.
Emici organlı kollardan biri drezinin yassı zeminine doğru uzandı. Kara, ıslak, yabancı bir kokusu vardı. Roland kolu bırakarak silahını çekti. O aç kalmış ahmak yüzün alnına bir kurşun sıktı. Yaratık devrildi. Bataklık ışıklarına benzeyen hafif pırıltısı kayboldu. Sanki ay tutulmuştu. Tabancanın namlusundan çıkan ışık iki yolcunun karanlık ağ tabakalarını dağladı sanki. Bu ışık çok ağır ağır, isteksizce kayboldu. Patlayan barutun kokusu sıcak ve vahşiceydi. Bu toprak altındaki mezar gibi yere de hiç uymuyordu.
Şimdi başka Değişkenler de ortaya çıkmışlardı. Sayıları bir hayliydi. Bu kez hiçbiri açık açık harekete geçmedi. Ama yine de sessizce, usulca raylara yaklaşıyorlardı. İğrenç sessiz bir meraklılar grubuna benziyorlardı.
Silahşor çocuğa, «Benim yerime kolu senin bastırman gerekebilir,» dedi. «Yapabilir misin?»

«Evet.»
«O halde hazır ol.»
Jake, Roland'ın yanında durarak hazırlandı. Genç adam yanlarından geçerken Ağır Değişkenlere bakıyor ama onları incelemiyordu. Sadece gerektiği kadarını görüyordu. Çocuk ise sanki bir dehşet yumağı halini almıştı. Benliği gözeneklerinden dışarı sızmış ve telepatik bir kalkan oluşturmuştu.
Silahşor kolunu düzgünce indirip kaldırıyordu ama hızı arttırmıyordu. Ne de olsa o ve çocuk, ışıklı bir dünyanın yaratıklarıydılar. Tam ve sağlamdılar.
Roland, bu yaratıklar kimbilir bizden ne kadar nefret ediyorlar, diye düşündü. Acaba siyahlı adama karşı da aynı nefreti duyuyorlar mı?.. Ama sanmıyorum. Belki de siyahlı adam onların arasından ve inlerinden usulca geçti. Kara bir kanadın bir gölgesi gibi.
Jake gırtlağından bir ses çıkardı. Silahşor dönüp baktı. Dört Değişken sendeleyerek drezine saldırıyorlardı. En öndeki taşıtı tutmak üzereydi.
Roland kolu bırakarak tekrar tabancasını çekti. Yine uykulu uykulu, kayıtsızca. Öndeki Değişkeni kafasından vurdu. Yaratık iç çekişine, hıçkırığa benzeyen bir ses çıkardı. Sırıtmaya başladı. Elleri gevşek gevşekti. Birer balığa benziyordu. Ölü ellerdi bunlar. Parmakları, çok uzun süre kurumaya başlayan çamurda kalmış bir eldiveninkiler gibi birbirlerine yapışmıştı. Bir cesedinkine benzeyen ellerden biri çocuğun ayağını kavrayarak çekti.
Jake bu granit mağarada olanca sesiyle bir çığlık attı.
Silahşor Değişkeni göğsünden vurdu. Yaratık sırıtırken salyaları aktı. Jake yandan aşağıya yuvarlanmak üzereydi. Roland çocuğu bir kolundan yakaladı. Az kalsın dengesini kaybediyordu. Yaratık şaşılacak kadar güçlüydü. Silahşor Değişken'in kafasına da bir kurşun sıkmak zorunda kaldı. Yaratığın tek gözü bir mum gibi söndü. Ama hâlâ çekiyordu çocuğu. Sonunda Jake'in sarsılan, kıvranan vücudu bir ipmiş gibi Roland bir taraftan, Değişken bir taraftan onu çekip durdular. Ya da lades kemiğiymiş gibi.
Drezin yavaşlamaya başlıyordu. Diğerleri de yaklaşıyorlardı şimdi. Topalı, sakatı, körü. Belki onlar da kendilerini iyileştirecek bir İsa'yı arıyorlardı. Onları Lazarus gibi karanlıklardan kurtaracak birini.
Silahşor soğukkanlılıkla, çocuğun sonu geldi, diye düşündü. Siyahlı adamın kastettiği akıbet buydu. Jake'i bırak ve kolu indirip kaldır. Ya da onu sıkıca tut ve buraya gömül. Çocuğun sonu geldi.
Roland, Jake'in kolunu olanca gücüyle çekti ve o arada Değişkeni de karnından vurdu. Donmuş bir an yaratığın parmakları çocuğun bacağını daha da sıkıca kavradı. Jake tekrar yandan kaymaya başladı. Ama sonra o ölü eller gevşedi. Ağır Değişken daha da yavaşlayan drezinin gerisinde yüzü koyun rayların arasına düştü. Hâlâ sırıtıyordu.
Çocuk, «Beni burada bırakacağını sanıyordum,» diyerek hıçkırdı. «Öyle sandım... Öyle sandım...»
Silahşor, «Kemerimi sıkıca tut,» dedi. «Mümkün olduğu kadar sıkıca.»
Jake elini kemerin altından geçirerek parmaklarıyla kayışı kavradı. Sessizce, sarsılarak derin derin soluklar alıyordu.
Roland kolu bastırıp kaldırmaya başladı. Drezin tekrar hızlandı. Ağır Değişkenler bir adım gerileyerek onların uzaklaşmasını seyrettiler. Yüzlerinin insanca yanı pek yoktu. Ya da içe dokunacak kadar insana benziyorlardı. Muazzam bir kara basınç altında yaşayan o acayip derin deniz balıkları gibi hafif bir fosforla parlıyordu suratları. Yüzlerinde, ifadesiz gözlerinde ne öfke vardı, ne de nefret. Sadece suratlarından aptalca, yarı bilinçli bir pişmanlık okunuyordu.
Silahşor, «Sayıları azalıyor,» dedi. Büzülmüş olan karın ve kasık kasları biraz gevşedi. «Onlar...»
Ağır Değişkenler rayların üzerine taşları yığmışlar ve yolu kapatmışlardı. Bu işi aceleyle, beceriksizce yapmışlardı. İki yolcu taşları belki bir dakikada kaldırabilirlerdi. Ama drezin durmuştu. İkisinden birinin yere atlayarak, taşları itmesi gerekiyordu. Jake Silahşora sokularak inledi. Titriyordu. Genç adam kolu bıraktı. Drezin sessizce ilerleyerek taşlara doğru gitti ve çarpıp durdu.
Ağır Değişkenler tekrar sokulmaya başladılar. Sanki karanlıklarla ilgili bir hayale dalmışlardı, oradan geçiyorlardı. Ve şimdi yolu sorabilecekleri biriyle karşılaşmışlardı. Yüzyıllık kayaların altında köşe başı sohbeti!
Jake sakin sakin, «Bizi yakalayacaklar mı?» diye sordu.
«Hayır. Bir dakika sus.» Silahşor taşlara baktı.
Tabii Değişkenler güçsüzdüler. Yolu kapamak için o iri kayaları sürükleyip getirememişler, sadece küçük taşları taşıyabilmişlerdi.
Silahşor, Jake'e, «Haydi, atla,» dedi. «Taşları kaldırman gerekiyor. Ben seni korurum.»
Jake, «Olmaz...» diye fısıldadı. «Lütfen.»
«Sana tabanca veremem. Bir taraftan taşları taşırken bir taraftan ateş de edemem. Senin aşağıya atlaman gerekiyor.»
Jake gözlerini dehşetle sağa sola çevirdi. Bir an vücudu kafasındaki sarsıntıya uyarak titredi. Sonra sürünerek drezinin yanına gitti. Aşağıya inip taşları deli gibi sağa sola atmaya başladı. Etrafına hiç bakmıyordu.
Silahşor tabancalarını çekmiş bekliyordu.
Yürümekten çok yalpalayan iki yaratık hamurdan yapılmışa benzeyen kollarını uzatarak çocuğa saldırdılar.
Tabancalar görevlerini yaparak karanlığı kızılımsı beyaz ışıklarla yardılar. Bu yüzden genç adamın gözlerine iğneler saplanıyormuş gibi oldu. Jake haykırdı ve taşları atmayı sürdürdü. Roland'ın gözlerinin önünde ışıktan benekçikler dans edip zıplıyorlardı. Artık etrafı doğru dürüst göremiyordu. En kötüsü de buydu. Her şey kararmıştı.
Değişkenlerden biri birdenbire çocuğa doğru uzandı. Kolları lastikten yapılmış bir umacınınkine benziyordu. Ölen Değişkenin kafasının yarısını yiyen bir yaratık ıslak gözlerini sağa sola devirdi.

Jake tekrar bir çığlık attı ve boğuşmak için döndü.
Silahşor kendine düşünmek için hiç süre tanımadı. Gözlerinin önündeki benekçikler ellerine ihanet ederek parmaklarının titremelerine neden olmadan hemen ateş etti. Çocukla Değişkenin kafaları birbirlerine çok yakındı. Ve yere yığılarak kayan yaratık oldu.
Jake taşları delirmiş gibi fırlatıyordu. Değişkenler demiryolunun hemen yanına doluşmuşlardı. Usul usul yaklaşıyorlardı. Artık drezine iyice sokulmuşlardı. Başka yaratıklar da onlara katılınca sayıları arttı.
Silahşor, çocuğa, «Tamam, dedi. «Atla bakalım. Çabuk.»
Jake kımıldar kımıldamaz, Değişkenler de saldırıya geçtiler. Çocuk drezine yandan binmiş, ayağa kalkıyordu. Silahşor ise tekrar kolu indirip kaldırmaya başlamıştı. Tabancalarını kılıflarına sokmuştu bile. Hızla kaçmaları gerekiyordu. Garip biçimli eller taşıtın demir yüzeyine vurdular. Jake, Silahşorun kemerini şimdi iki eliyle birden tutuyordu. Yüzünü genç adamın beline gömmüştü.
Bir grup Değişken koşarak rayların üzerine çıktı. Yüzlerinde o bilinçsiz ve kayıtsız beklenti vardı. Roland'ın vücudu bol adrenalin salgılıyordu. Drezin karanlıkların arasında, rayların üzerinde uçmaktaydı. Birden o zavallı insan, karikatürlerinden üç dört tanesine olanca gücüyle çarptı. Hepsi de sapına vurulmuş çürük muzlar gibi havaya fırladılar. Taşıt sessiz ve kapkaranlık yerde ilerliyor, ilerliyordu.
Jake kendisine yıllar kadar uzun gelen bir süre sonra başını kaldırdı ve taşıtın yarattığı rüzgâr yüzüne çarptı. Korkuyor ama neler olduğunu öğrenmek de istiyordu. Gözlerinin ağ tabakasında tabancanın namlusundan çıkan ışıkların hayaletleri dolaşıyordu. Karanlıktan başka görülecek bir şey yoktu. Nehrin gürültüsünden başka duyulacak bir şey de.
Jake, «Kayboldular,» dedi ve birdenbire korkuya kapıldı. Demiryolu karanlıkta birdenbire sona erebilirdi. Drezin yoldan çıkarak müthiş bir gürültüyle yuvarlanabilirdi.
Jake otomobile çok binmişti. Bir keresinde suratsız babası New Jersey yolunda arabayı doksanla sürmüştü ve polisler onu durdurmuşlardı.
Ama şimdiye dek hiç böyle bir yolculuk yapmamıştı. Rüzgâr yüzüne çarpıyor, sanki kör olmuştu, hiçbir şeyi göremiyordu. Ve hem geride dehşet vardı, hem de ileride. Nehrin seli ise kahkahayı andırıyor, siyahlı adamın sesine benziyordu.
Silahşorun kolları bir delinin fabrikasında çalışan makinenin durmak bilmeyen pistonlarına benziyordu.
Jake çekine çekine, «Geride kaldılar...» diye mırıldandı. Rüzgâr bu sözleri ağzından kaptı. «Artık yavaşlayabilirsin. Onları geride bıraktık.»
Ama Silahşor onun sözlerini duymadı. Acayip karanlıkta sarsılarak delice bir hızla ilerlemeyi sürdürdüler.
Üç uyuma, üç yolculuk süresi geçirdiler. Ve bir tehlikeyle de karşılaşmadılar.
Dördüncü yolculuk sırasında alttan bir gürültü geldi. (Yolun yarısını aşmışlar mıydı? Dörtte üçünü geride mi bırakmışlardı? Bilmiyorlardı. Sadece henüz duracak kadar yorulmamışlardı.) Drezin sarsıldı. Raylar sola doğru bir kavis çizerlerken iki yolcu yer çekimi yüzünden sağa doğru eğildiler.
İleride bir ışık vardı. Pek hafif ve yabancı bir ışıltı. Bu yüzden önce onun yepyeni bir element olduğunu sandılar. Toprak, hava, ateş ve suyla ilgisi olmayan bir şey. Bu pırıltının rengi yoktu. Işıltıyı Silahşorla çocuk artık elleriyle yüzlerini görmeye başladıkları, işi sadece dokunma duygusuna bırakmadıkları için algılanabiliyordu. İkisinin de gözleri ışığa karşı öylesine duyarlı bir hal almıştı ki, pırıltıyı yaklaşmadan, tâ yedi kilometre öteden farkettiler.
Çocuk heyecanla, «Son,» dedi. «Sona eriştik.»
«Hayır.» Silahşor kendinden emin konuşmuştu.
Haklıydı. Işığa ulaştılar. Ama gündüz ışığına değil.
Pırıltının kaynağına yaklaşırlarken ilk defa soldaki kayaların ortadan kalkmış olduğunu farkettiler. Raylara, başkaları katılıyor ve böylece karmakarışık bir örümcek ağı oluşuyordu. Işık rayların üzerine bölüm bölüm düşerek pırıldıyordu. Bazı rayların üzerinde karanlık furgonlar, yolcu vagonları vardı. Demiryolu için değiştirilmiş bir platform da.
Bütün bunlar Silahşoru endişelendirdiler. Hepsi de Sargaso denizinin dibinde bekleyen hayalet kalyonlara benziyorlardı.
Işık güçlendi, iki yolcunun gözlerini biraz rahatsız ediyordu. Ama ağır ağır parlaklaştığı için gözlerinin aydınlığa alışmalarını kolaylaştırıyordu. Silahşorla çocuk karanlıktan ışığa çıktılar. Denizin derinliklerinden ağır ağır yükselen dalgıçlar gibi.
Drezin ilerideki karanlıklara doğru yükselen dev bir hangara yaklaşıyordu. Belki yirmi dört giriş yeri vardı binanın. Ve bunlardan sarı ışıklar süzülerek kareler oluşturuyordu. Önce bu giriş yerleri bir bebek evinin pencereleri gibiyken, yaklaştıkça büyüdüler. Altı metre yüksekliğinde kemerler halini aldılar.
Drezin ortadaki kemerlerin birinden içeri girdi. Üzerinde yazılar vardı. Silahşor, herhalde çeşitli dillerde yazılmış olmalı, diye tahmin etti. Sonuncu cümleyi okuyabildiği için çok şaşırdı. Soylu Dilinin o çok eski kökeniyle yazılmıştı.
«10 NUMARALI YOL YÜZEYE ÇIKAR VE BATIYA DOĞRU GİDER.»
İçeride ışık daha parlaktı. Raylar bir dizi makastan geçerek birleşiyordu. Burada trafik lambalarından bazıları hâlâ çalışıyordu. Sonsuza dek yeşil, kırmızı ve sarı ışıklarla çakacaklardı.
Drezin binlerce taşıtın geçmesi yüzünden kararıp sanki kabuk bağlamış gibi gözüken yüksek taş rampaların arasından geçti. Sonra yolcular kendilerini bir tür merkez terminalinde buldular.
Silahşor drezini ağırlaştırarak durdurdu. O da, çocuk da etraflarına bakındılar.
Jake, «Burası bir metroya benziyor,» dedi.

«Metro?»
«Boşver.»
Jake betondan yapılmış olan yüksek perona tırmandı. Silahşorla birlikte bir zamanlar gazete ve kitapların satıldığı sessiz ve bomboş bölgelere baktılar. Dipte birkaç dükkân vardı. Ayakkabılar, kadın elbiseleri ve silah satılan bir mağaza. Roland tabanca ve tüfekleri gördüğü zaman müthiş heyecanlandı. Ama insanların yakından incelediğinde namlularına kurşun dökülmüş olduğunu anladı. Ama yine de bir yayı alarak omzuna astı. Ok kesesini de. Kesenin içi ağırlık merkezleri bozuk, işe yaramaz oklarla doluydu.
Bir yerde bir makine havayı durmadan temizliyor, yeniden solunacak hale sokuyordu. Binlerce yıldan beri yapıyordu bunu. Ama herhalde daha fazla çalışamayacaktı. Hava devir yaparken makineden acayip bir gıcırtı yükseliyordu. Bu da insana, sıkıca kontrol edilen koşullar altında bile «daimi hareket»in yine de ahmaklara yakışacak bir hayal olduğunu hatırlatıyordu. Havada madenimsi bir tat vardı. Çocukla genç adamın ayakkabıları boğuk yankılara neden oluyordu.
Jake birdenbire, «Hey! Hey!» diye bağırdı.
Roland dönüp ona doğru gitti. Çocuk büyülenmiş gibi bir kitapçının önünde duruyordu. İçeride bir köşeye bir mumya yığılmıştı. Arkasında sarı biyeli lacivert bir üniforma vardı. Demiryolcuların kılığıydı bu. Mumyanın kucağında çok eski ama hiçbir yeri yırtılmamış bir gazete duruyordu.
Silahşor gazeteye bakmaya çalışırken kâğıtlar toz halini alıverdi. Roland ihtiyatla parmaklarını mumyanın yanağına sürdü. Küçük bir toz bulutu havalandı. Şimdi yanakta açılan delikten mumyanın ağzının içi gözüküyordu. Ölünün bir altın dişi vardı ve ışıldıyordu.
Silahşor, «Gaz...» diye mırıldandı. «Eskiden bu etkiyi yapabilen bir gaz üretirlerdi.»
Jake sıkıntıyla, «O gazları savaşlarda kullanırlardı,» dedi.
«Evet.»
Terminalde başka mumyalar da vardı. Birkaç tane. Hepsinin arkasında sarı süslü lacivert üniformalar olduğu görülüyordu.
Roland, herhalde gazı burası boşken kullandılar, diye düşündü. Trafik yokken. Belki de gerilerde kalmış olan karanlık bir günde çoktan ortadan kalkmış olan bir ordunun askeri hedefiydi burası. Bu düşünce canını sıktı. Sonra çocuğa baktı. «Artık gitsek iyi olacak.» 10 numaralı rayların üzerinde bekleyen drezine doğru birkaç adım attı.
Ama Jake asi bir tavırla geride kaldı ve yerinden kımıldamadı. «Ben gitmiyorum.»
Roland hayretle döndü.
Çocuğun yüz hatları çarpılmış, titriyordu. «İstediğini ben ölmedikçe elde edemeyeceksin. Ben kendi başımın çaresine bakarım. Bu tehlikeyi göze alırım.»
Silahşor umursamaz bir tavırla başını salladı ama kendinden nefret etti. «Pekâlâ...» Yine dönerek taş zeminde ilerledi. Perona erişerek çevik bir hareketle drezine atladı.
Jake arkasından tiz bir sesle haykırdı. «Sen bir anlaşma yaptın! Anlaşma yaptığını biliyorum!»
Roland ona cevap vermeden yayı omzundan aldı; bir zarar gelmemesi için drezinin zemininden yükselen T biçimi çubuğun önüne koydu.
Çocuk yumruklarını sıkmış, yüz hatları gerilmişti.
Silahşor kendi kendine alayla, bu çocuğa ne de kolaylıkla blöf yapabiliyorsun, dedi. Jake'in önsezileri onu tekrar tekrar bu noktaya getirdi. Ve her seferinde de zavallıyı burnundan tutarak sürükledin... E, ne de olsa onun senden başka hiç dostu yok.
Roland'ın kafasında birdenbire basit bir fikir belirdi. Sanki canlı bir hayaldi bu. Sadece vazgeçmem yeterli olacak. Geriye dönmem ve çocuğu da alıp birlikte götürmem. Onu yeni gücün odak noktası haline getirmem. Kuleye böyle burnunu sürterek, gururumu kırarak yaklaşmam şart değil ki. Savaşı birkaç yıl sonrasına bırak, Roland. Çocuğun büyümesine izin ver. Ondan sonra ikimiz siyahlı adamı bir kenara atıveririz. Kurgusu bitmiş ucuz bir oyuncak gibi.
Silahşor, ah, tabii ya, diye güldü. Tabii ya.
Sonra ansızın gerçeği kavrayarak buz kesildi. Geriye dönmek ikimizin de ölümü demek olur. Ölüm, hatta daha da kötüsü. Arkadaki yaşayan ölülerle birlikte mezara gömülmek. Bütün yeteneklerimizin zayıflayıp ortadan kalkmaları. Belki babamın silahları biz öldükten sonra bile uzun yıllar yaşamayı başarır. O unutulmayan benzin tulumbası gibi birer totem sayılırlar. Çürümelerine rağmen onlara yine de özen gösterirler.
Roland yalandan kendi kendine çattı. Biraz cesur ol!
Drezinin koluna uzanarak aşağıya doğru itti. Taşıt taş peronların arasında biraz ilerledi.
Çocuk bir çığlık attı. «Bekle!» Taş zeminde çaprazlamasına koşmaya başladı. Drezinin ilerideki karanlıklara karışacağı yere doğru.
Silahşorun içinden bir an hızlanıp çocuğu yalnız bırakmak geldi. Hiç olmazsa Jake o zaman bilinmeyen bir kaderle karşı karşıya kalırdı.
Ama Roland onun yerine drezine doğru atlayan Jake'i yakaladı. Çocuk ona sıkıca sarılırken ince gömleğinin altında kalbi gümbürdüyor, bir kuş gibi çırpınıyordu. Bir tavuğun kalp atışlarına benziyordu bu.
Kader noktasına iyice yaklaşmışlardı artık.
Nehrin uğultusu iyice artmıştı. Bu gürültü rüyalarına bile giriyordu. Gök gürültüsünü andıran devamlı ses.
Silahşor çocuğun drezini sürmesine izin vererek karanlıkların arasına birkaç ok attı. Bunların uçlarına ince beyaz iplikler bağlamıştı.

Yay pek kötüydü, inanılmayacak kadar sağlam kalmıştı. Ama nişan almak ve germek çok zordu. Silahşor yayı hiçbir şeyin düzeltmeyeceğini biliyordu. Kayışını yenilemenin bile. Tahta eski ve yaşlıydı. Oklar ise karanlıkların arasında fazla uçmuyorlardı. Ama attığı son oku ipliğinden çekerek geri aldığı zaman ıslak ve kaygan olduğunu farketti.
Jake, «Onu ne kadar uzağa attın?» diye sordu.
Roland omzunu silkti. Ama için için, okun fazla uzağa gittiğini sanmıyorum, dedi. Çürümüş yayın attığı ok ancak yüz metre kadar öteye düşebilir. O da şans yardım ettiği takdirde.
Nehrin uğultusu hâlâ yükseliyordu.
İstasyondan sonraki üçüncü yolculuk süresinde yine hafif bir ışıltı belirmeye başladı. Fosforlu bir kayaya oyulmuş bir tünele girmişlerdi. Islak duvarlarda binlerce küçücük yıldız pırıldayıp ışıldıyordu. Karşılarına lunaparklardaki ölüm tünellerini andıran şekiller çıkıyordu. İki yolcu bunları gerçeküstü bir biçimde görüyorlardı.
Nehrin vahşice gürültüsünü kaya duvarlar onlara kadar taşıyordu. Doğal bir amplifikatör görevi yapıyordu bu kayalar. Ama ses garip bir biçimde aynı düzeyde sürüp gidiyordu. Hatta Silahşorun ileride olduğuna inandığı geçide yaklaşırlarken bile. Geçide yaklaştıklarını tünelin genişlemesi ve kayaların iki yandan iyice uzaklaşmalarından anlıyordu. Drezinin iniş açısı daha belirginleşmişti.
Raylar bu yeni ışıkta dümdüz ileriye doğru uzanıyorlardı.
Silahşor onları Joseph Bayramında panayırlarda tüpler içinde satılan bataklık gazına benzetiyordu.
Çocuk ise onların sonsuzluğa kadar uzanan neon tüplerini andırdıklarını düşünüyordu.
Ama ikisi de o ışıkta uzun süre etraflarını sarmış olan kayanın ileride çıkıntılı iki yarımadaya dönüştüğünü görüyorlardı. Bunlar ilerideki kapkaranlık uçuruma doğru uzanıyor, nehir uçurumun dibinden akıyordu.
Raylar derinliği bilinmeyen o uçurumun üzerinden geçiyorlardı. Onları pek eski ayaklar destekliyordu. Ve daha geride, inanılmayacak kadar uzakta iğne başı kadar bir ışık vardı. Bu ne fosforluydu, ne de floresan. Gerçek ve parlak gün ışığıydı bu. Koyu bir kumaşa batırılmış bir iğnenin deliğini andırıyordu. Ama pek müthiş bir anlamı vardı.
Jake, «Dur,» dedi. «Bir dakika dur. Lütfen.»
Silahşor hiçbir soru sormadan kolu itmeyi bıraktı. Drezini rayların üzerinde kaydı.
Nehrin uğultusu devamlı, yankılı bir gürlemeye dönüşmüştü. Sesi aşağıdan ve ileriden geliyordu. Islak kayaların yapay pırıltısı Silahşorda birdenbire tiksinti uyandırdı. İlk kez klostrofobi hissetti. Sanki bir el boğazını sıkıyordu. Buradan çıkmalıydı. Böyle canlı canlı gömülmekten kurtulmalıydı. Bu istek çok güçlendi. Neredeyse bu duyguyu kontrol altında tutamayacaktı.
Çocuk, «Oradan geçeceğiz,» dedi. «Onun istediği bu mu? Drezini şu... şunun üzerinden geçirmeye kalkışmamız ve... aşağıya yuvarlanmamız mı?»
Roland siyahlı adamın istediğinin bu olmadığını biliyordu pekâlâ. Ama yine de, «Onun ne istediğini bilmiyorum,» dedi.
«Oraya iyice yaklaştık artık. Yürüyemez miyiz?»
Drezinden atladılar, ihtiyatla uçurumun kenarına doğru gittiler. Ayaklarının altındaki taş zemin gitgide yükseliyordu. Sonra birdenbire sert bir açı çizerek alçaldı, uçurumun yanı halini aldı. Demiryolu bu karanlıkları aşıyordu.
Silahşor yere diz çökerek uçurumun dibine doğru baktı. Çelik putrel ve desteklerden oluşan o karmaşık ağı hayal meyal seçebildi. Bu yapı nehrin homurdandığı derinliklere doğru iniyordu. Çelik zarif bir kavis çiziyor ve uçurumun üzerinden aşan rayları destekliyordu.
Roland zaman ve suyun çeliği birlikte nasıl etkilediklerini tahmin edebiliyordu. Bu çelik putreller demiryolunu ne kadar destekliyor, diye kendi kendine sordu. Biraz mı? Hemen hemen hiç mi? Hiç mi?
Gözlerinin önünde birdenbire o mumyanın suratı belirdi. Ölünün sağlama benzeyen etleri parmaklarının ucunu dokundurur dokundurmaz nasıl da parçalanıp toz olmuştu.
Sonra çocuğa döndü. «Yürüyelim.»
Jake'in tekrar direnmesini bekliyordu. Ama çocuk önünden sakin sakin ilerledi. Raylara çıktı. Kaynak yapılmış çelik tirizlere sakin sakin, güvenle basıyordu. Roland onun peşindeydi. Jake yanlış bir adım attığı takdirde onu yakalamaya hazırdı.
Drezini arkada bırakarak o tehlikeli, karanlık uçurumu aşmaya çalıştılar.
Silahşor derisini ince, kaygan bir ter tabakasının kaplamış olduğunun farkındaydı. Destekler iyice çürümüştü. Ayaklarının altında tıngırdıyorlardı. Nehir, çok aşağılarda baş döndürücü bir hızla akıyordu. Raylar gözle görülmeyen çelik halatların üzerinde yaylanıyorlardı.
Silahşor, akrobat olduk, diye düşündü. Anne, bak! Aşağıda ağ yok. Ben de uçuyorum.
Bir ara yere diz çökerek üzerlerinde yürüdükleri demiryolu traverslerini inceledi. Pas bağlamış ve delik deşik olmuşlardı. Bunun nedenini yüzünde hissediyordu. Yani taze havayı. Çürümenin yakın dostunu. Artık yüzeye iyice yaklaşmışlardı. Madene güçlü bir yumruk indirildiğinde fena halde sallanıyordu. Silahşor bir keresinde ayaklarının altından onu uyarırcasına yükselen iniltiyi duydu. Çelik rayların çökmeden önce hafifçe alçaldıklarını hissetti. Ama o noktayı geride bırakmıştı artık.
Tabii çocuk ondan elli kilo daha hafifti ve oldukça güvende sayılırdı. Ama demiryolunun durumu daha da kötüleştiği takdirde her şey değişecekti.

Geride, drezin karanlıkların arasında sanki eriyip kaybolmuştu. Soldaki taş platform altı metre kadar uzanıyordu. Sağdakinden daha ileriye doğru. Ama artık o da geride kalmıştı. Çocukla genç adam uçurumun üzerinde yapayalnızdılar.
Önce o iğne başına benzeyen ışık hiç büyümüyormuş gibi geldi. Sanki onlarla alay ediyordu. (Belki de onlar yaklaşırken, ışık da aynı hızla adım adım uzaklaşıyordu. Bu gerçekten harika bir büyü sayılırdı.) Ama Silahşor sonra ışığın genişlediğini, daha belirgin bir hal aldığını farketti. Hâlâ ışıklı noktanın aşağısındaydılar. Ama demiryolu düzgünce o noktaya doğru yükseliyordu.
Jake birdenbire hayretle hafifçe bağırarak yana doğru sendeledi. Kollarını sallayarak havada ağır ağır daireler çizdi. Uzun bir süre öne arkaya sallandı, sonra tekrar öne doğru bir adım attı.
Usulca, «Az kalsın çöküyordu,» dedi. Sesinde hiçbir duygu yoktu. «Oranın üzerinden atla.»
Silahşor de öyle yaptı. Çocuğun bastığı travers hemen hemen iyice kopmuştu. Parçalanmaya başlayan bir vidadan sallanıyordu. Hortlaklı evin kırık panjurları gibi.
Hâlâ yukarı doğru çıkıyorlardı. Kâbuslara yakışacak bir yürüyüştü bu. Onlara olduğundan daha da uzunmuş gibi geliyordu. Hava sanki yoğunlaşmış, akideye dönüşmüştü. Silahşor yürümüyormuş da yüzmeye çalışıyormuş gibi bir duyguya kapıldı.
Kafası ona tekrar tekrar bu raylarla aşağıdaki nehir arasındaki o korkunç boşluğu hatırlatmaya çalışıyordu. Delice bir ısrarla bu noktanın üzerinde durmasını sağlamaya. Beyni boşluğun gösterişli ayrıntılarını inceliyor ve ona kazanın nasıl olacağını anlatıyordu:
Maden travers inleyerek bükülecek. Sen sendeleyecek ve yandan kayacaksın. Parmaklarınla varolmayan bir şeyi yakalamaya çalışacaksın. Botlarının topukları o kalleş, çürümüş çeliğe vurarak takırdayacak. Sonra aşağıya yuvarlanarak, döne döne düşmeye başlayacaksın. Mesanen boşalıverecek. Rüzgâr yüzüne şiddetle çarpacak. Saçların, havaya kalkacak. Resimli romanlarda korkan insanlarda olduğu gibi. Hız yüzünden gözkapakların iyice açılacak. Aşağıdaki kara sular sanki sana doğru yükselecekler. Suyun gürültüsü çığlıklarını boğacak...
Roland'ın ayaklarının altında madenler inlediler. Telaş etmeden bir adım atarak ağırlığını diğer ayağına ver. Uçurumun derinliğini düşünmüyordu. Ne kadar ilerlediklerini de. Ne kadar yolları kaldığını da. Hele çocuğun harcanabilecek bir insan olduğunu aklına bile getirmiyordu. Şerefinin satışının tamamlanmak üzere olduğunu da. Sonuçla pazarlık yapılmıştı.
Jake sakin sakin, «Burada üç travers eksik,» diye haber verdi. «Öbür tarafa atlayacağım. Tamam! Tamam!»
Silahşor bir an çocuğun gün ışığının çizdiği siluetini gördü. Jake beceriksizce kamburunu çıkarmış, kollarını iki yana açmıştı. Sıçrayarak karşı tarafa atladı. Bütün köprü sarhoş sarhoş yalpaladı. Roland'ın ayaklarının altındaki maden travers ve raylar itiraz edercesine inlediler. Çok aşağılardan bir şey düştü. Önce gürültüyle. Sonra da suyla şıkırdayarak.
Roland, «Karşıya geçebildin mi?» diye sordu.
Çocuk uzaktan, «Evet,» dedi. «Ama buradaki traversler çok çürümüş. Ağırlığını taşıyabileceklerini pek sanmıyorum. Beni çekebilirler ama seni taşıyamazlar. Sen artık geri dön. Geri dön ve beni de yalnız bırak.» Sesi sakindi ama sinir krizi geçirmek üzere olduğu anlaşılıyordu.
Silahşor açıklığın üzerinden aştı. Bunun için uzun bir adım atması yeterli oldu.
Jake çaresizce titreyip duruyordu. «Geri dön! Beni öldürmeni istemiyorum!»
Roland sert sert, «Tanrı aşkına, yürü!» dedi. «Köprü çökmek üzere.»
Çocuk birkaç adım attı. Şimdi sarhoş gibi yürüyordu. Ellerini titreyerek öne doğru uzatmış, parmaklarını açmıştı. Tırmanmayı sürdürdüler.
Evet, raylar ve traversler burada daha da çürümüşlerdi. Traverslerden bazıları kopmuştu. Bazen bir, bazen iki, bazen de üç tanesi birden.
Silahşor, sonunda rayların aralarının bomboş uzandığını göreceğiz, diye düşündü. Bir tek travers bile olmayacak. O zaman ya geri dönmek zorunda kalacağız ya da rayların üzerinden yürümeye çalışacağız. Uçurumun yukarısında, başı dönen iki ip cambazı gibi.
Roland gözlerini gün ışığına dikmiş, öyle yürüyordu.
Pırıltı renklenmişti. Maviydi. Yaklaştıkça ışık daha yumuşuyor, fosforla karışırken ışıltısını da soluklaştırıyordu.
Silahşor, ne kadar kaldı, diye düşünüyordu. Elli metre mi? Yoksa yüz mü? Ama bu sorunun cevabını bulamıyordu.
İki yolcu yürümeyi sürdürdüler.
Roland şimdi, traversten traverse geçerken ayaklarına bakıyordu. Tekrar başını kaldırdığı zaman o ışık yuvarlak bir delik halini almıştı. Orada bir lamba yanmıyordu. Tünelin ağzıydı orası. Ve Jake'le çıkışa erişmek üzereydiler.
Silahşor düşünüyordu.
Evet, otuz metre. Kısacık otuz metre. Bunu başarabiliriz. Belki siyahlı adamı yenebiliriz de. Belki parlak güneş ışığında kafamdaki o habis çiçekler solar. Ve her şeyi yapmak mümkün olur.
Bir şey birdenbire güneş ışığının içeriye süzülmesini engelledi.
Silahşor hayretle başını kaldırdı, tünelin ağzına bakakaldı. Bir siluet ışıklı daireyi dolduruyor, sanki güneş ışınlarını yutuyordu. Vücudunun etrafından hafif bir mavi ışık sızıyordu. Silahşorla alay edermişcesine.
«Merhaba, çocuklar!»
Siyahlı adamın sesi yankılanarak onlara kadar geldi. Taş tünel bu sesi yükseltti. O alaylı ifade daha da belirginleşti.

Silahşor elini cebine atarak çene kemiğini almak istedi. Ama o yoktu artık. Çene kemiğini çoktan kullanmıştı. Geride bırakmıştı onu.
Siyahlı adam yukarılarında gülüyor, kahkahaları etrafta çınlıyordu. Bir mağaraya doluşan dalgaların sesine benziyordu gülüşü.
Jake haykırarak sendeledi. Kollarını salladı yine. Bu havasız yerde geniş daireler çizdi.
İki yolcunun ayaklarının altında maden traversler parçalanarak döküldü. Raylar ağır ağır çarpılarak eğrildiler.
Çocuk yuvarlanırken bir elini yukarıya kaldırdı. Bir martıya benziyordu bu el. Jake yukarıya uzandı, uzandı. Ve sonra bir rayı yakaladı. Şimdi uçuruma doğru sarkmıştı. Orada sallanıyor ve rengi koyu gibi duran gözleriyle Roland'a bakıyordu. Gözlerinde o son, körce, kayıp bilginin yansıması vardı.
«Bana yardım et.»
Siyahlı adam, «Haydi gel artık, Silahşor,» diye bağırırken sesi gümbürdedi. «Yoksa beni bir daha yakalayamazsın!»
Bütün fişler masaya konmuştu. Biri dışında bütün kartlar açılmıştı.
Çocuk uçurumun üzerinde sallanıyordu. Canlı bir Tarot kartıydı o. «Asılmış Adam» ya da «Fenikeli Denizci». Kapkaranlık bir denizin dalgalarıyla boğuşan, kaybolmuş, masum biri.
Silahşorun kafasında sesler yankılandı.
«O halde bekle. Biraz bekle.»
Siyahlı adam, «Çıkıp gideyim mi?» diye sordu.
Sesi çok yüksekti ve Roland'ın düşünmesini zorlaştırıyordu. Siyahlı adamın sesinde insanların kafasını karıştırma gücü vardı.
«Hey, Jude...
«Bunu kötüleştirme.
«Acıklı bir şarkıyı al ve bunu daha iyi bir hale sok...»
«Bana yardım et!»
Köprü daha da bükülüyordu. Gıcırdıyor, inliyor, gevşiyordu. Parçalanıyordu.
Siyahlı adam, «Öyleyse seni bırakıp giderim,» dedi.
«Hayır!»
Silahşor uçuruma doğru sarkmış olan çocuğun tepesinde duruyordu. Felce uğramış gibiydi. Ama bacakları birdenbire harekete geçtiler. Roland ileriye doğru sıçradı. Telaşla, kayarcasına tünelin ışıklı ucuna doğru koştu. Kafasının derinliklerine Kulenin hayali dağlanmıştı. Kara bir siluete benziyordu bu. Tünele ani bir sessizlik çökmüş, çıkıştaki siluet kaybolmuştu. Genç adamın kalbi de durmuştu sanki.
Çünkü arkasında köprü daha da çökmüştü. Derinliklere doğru yapacağı o son, ağır tempolu dansına hazırlanıyordu. Putreller yerlerinden kopmuşlardı.
Silahşorun elleri cehennemin kayaya oyulmuş, ışıklı ağzını buldu.
Geride, o korkunç sessizlikte çocuk aşağıdan, çok aşağılardan konuşmaya başladı.
«Öyleyse git. Bundan başka dünyalar da var.»
Köprü, Silahşorun ayaklarının altından koparak olanca ağırlığıyla yuvarlandı. Roland kendini yukarıya çekerek tünelden ışığa, rüzgâra ve yeni bir «karma»yla ilgili gerçeklere çıktı. Başını bir an arkaya döndürdü. O ıstırabı arasında bir Janus olmaya çalıştı. İki yüzü olan bir yaratık.
Ama artık tünelden hiçbir ses gelmiyordu. İçeriye derin, uğultulu bir sessizlik çökmüştü.
Çocuk bağırmıyor, hiç sesi çıkmıyordu!
Roland aşağılardaki çimenli düzlüğe bakan çıkıntılı kayaya tırmandı. Siyahlı adama doğru baktı. O bacaklarını açmış, kollarını kavuşturmuş, duruyordu.
Silahşor sarhoş gibi yalpalıyordu. Yüzü bir hayaletinki kadar beyazdı. Gözleri iyice irileşmiş ve yaşarmıştı. Telaşla son defa tırmanırken gömleği beyaz tozlara bulanmıştı.
Roland, ben her zaman cinayetten kaçacağım, diye düşündü. Sonra aklına başka bir şey geldi. İleride ruhumu alçaltacak öyle şeylerle karşılaşacağım ki, bu olay onların yanında pek önemsiz kalacak. Ama yine de cinayetten kaçacağım. Koşarak koridorlardan geçeceğim. Kentlerden. Yataktan yatağa kaçacağım. Jake'in yüzünü görmemek için koşacak, kaçmaya çabalayacağım. Bu anıyı kadınların kollarında gömmeye çalışacağım. Hatta daha başkalarını da mahvedeceğim. Ve sonuncu bir odaya girecek ve onun bir mumun alevinin üzerinden bana baktığını göreceğim...
Roland, Jake olmuştu. Çocuk da Silahşor.
O bir «harika»ydı. Kendi kendini bir «kurt adam»a çevirmişti. Ve o derin rüyalarında çocuğun yerini alarak garip dillerde konuşacaktı.
«Ölüm bu. Öyle değil mi? Öyle değil mi?»
Silahşor kayalık tepeden siyahlı adamın beklediği yere doğru ağır ağır inmeye başladı. Sarhoş gibiydi.
Burada bütün izler mantık güneşinin altında silinmişti. Sanki hiç kalmamıştı öyle izler.
Siyahlı adam cüppesinin kukuletasını iki eliyle birden geriye iterken gülüyordu. Sonra, «Demek böyle?» diye bağırdı. «Bir son değil bu. Başlangıcın sonu, öyle mi? İlerliyorsun, Silahşor! İlerliyorsun! Ah, sana karşı ne büyük bir hayranlık duyuyorum!»
Silahşor, bakışların izleyemeyeceği kadar müthiş bir hızla tabancalarını çekerek on iki el ateş etti. Silahların ucundan çıkan alevler güneşi bile sönükleştirdi. Patlamalar arkalarındaki dimdik kayalara çarparak yankılandı.

Siyahlı adam gülerek, «Şimdi,» dedi. «Ah, şimdi. Birlikte müthiş bir büyü yapacağız. Sen ve ben. Kendini nasıl öldüremezsen, beni de öyle öldüremezsin.» Geri geri uzaklaşmaya başladı. Yüzü hâlâ Silahşora dönüktü ve gülüyordu. «Gel. Gel. Gel.»
Roland patlamış botlarıyla düşmanının peşinden görüşme yerine gitti.

Silahşor ve Siyahlı Adam

Siyahlı adam Silahşoru görüşmeleri için çok eski bir idam yerine götürdü. Roland burasının nasıl bir yer olduğunu hemen anladı. Bir Golgota'ydı burası. Kurukafaların yeri.
Ve gerçekten de kurukafalar sessizce onlara bakıyorlardı. Sığır, çakal, geyik, tavşan kafaları. Şurada dişi bir sülün karnını doyururken öldürülmüş ve kemikleri mermerden oyulmuş bir silofona benzemişti. Burada bir köstebeğin ince ve narin kemikleri görülüyordu. Belki de onu vahşi bir köpek eğlenmek için parçalamıştı.
Bu «Golgota» dağın yamacına oyulmuş bir çukurluktu. Aşağıda iklimi daha yumuşak olan eteklerde bodur ladinler ve başka ağaçlar yetişmişti. Yukarıda gökyüzü Silahşorun on iki aydan beri gördüğünden daha tatlı bir maviydi. Ve havada denizin pek de uzaklarda olmadığını belirten, sözle anlatılamayacak bir şeyler vardı.
Roland şaşkın şaşkın, ben Batıya eriştim, Cuthbert, diye düşündü.
Ve tabii çukurdaki her kurukafada, her yuvarlak gözboşluğunda Jake'in yüzünü gördü.
Siyahlı adam pek eskiden kalma bir demir ağacı kütüğünün üzerine oturdu. Botları beyaz tozlara bulaşmıştı. Bu çukurdaki huzursuz kemiklerin tozlarına. Kukuletasını tekrar başına geçirmişti. Ama Silahşor onun köşeli küt çenesini görebiliyordu. Yanaklarının altını da.
Siyahlı adamın gölgede kalan dudakları gülümsemeyle titredi. «Odun topla, Silahşor. Dağın bu yanında iklim çok yumuşak. Ama bu yükseklikte soğuk insanı karnından bıçaklayabilir. Ve burası da bir ölüm yeri. Öyle değil mi?»
Silahşor, «Seni öldüreceğim,» diye homurdandı.
«Hayır, öldürmeyeceksin. Bunu yapamazsın. Ama Kutsal Kitap'taki İshak'ı hatırlamak için odun toplayabilirsin.»
Roland onun neyi kastettiğini anlayamadı. Sessizce gitti ve adi bir aşçı yamağı gibi odun topladı. Bu çukurda fazla çalı çırpı yoktu. Bu yanda Şeytanotu yetişmiyordu. Demir ağacı odunu ise hiç yanmazdı. Taşa dönmüşlerdi bu odunlar. Neden sonra bir kucak dolusu odun ve çalı çırpıyla döndü. Bunların üzeri kemik tozu içindeydi. Sanki una bulanmışlar gibi. Güneş en yüksek ağacın arkasına doğru inerek iyice kızıllaşmıştı. Şimdi çarpık çurpuk, kapkara dalların arasından onlara öfkeli bir kayıtsızlıkla bakıyordu.
Siyahlı adam, «Harika,» dedi. «Ne olağanüstü bir insansın! Ne kadar düzenli çalışıyorsun! Seni selamlarım!» Kıkır kıkır güldü.
Silahşor odunları gürültüyle onun ayağının dibine atarken yerden kemik tozları yükseldi.
Siyahlı adam ne irkildi, ne de sıçradı. Sadece ateş yakmak için hazırlık yapmaya başladı. Silahşor odunlar biçim alırlarken ilgiyle seyretti. Bu kez onları yanıp kül olmadan önce görüyordu. Siyahlı adamın işi bittiği zaman odun ve çalı çırpılar altmış santim yüksekliğinde küçük ama karmaşık bir çift baca biçimine girmişlerdi.
Siyahlı adam biçimli elini gökyüzüne doğru kaldırdı. Cüppesinin bol yeni kayarak, bileği gözüktü. Sonra töresel nazar işaretini yaparak ikinci ve küçük parmaklarını öne doğru uzattı. Ve elini hızla aşağıya indirdi.
Mavi bir alev çıktı ve odunlar yanmaya başladı.
Siyahlı adam neşeyle, «Yanımda kibrit var,» diye açıkladı. «Ama sihirin hoşuna gideceğini düşündüm. Tabii bunun bir karşılığı olmalı. Şimdi yemeğimizi pişir, Silahşor.» Cüppesinin etekleri dalgalandı ve yere tombul bir tavşan düştü. Temizlenmiş ve derisi de yüzülmüştü.
Roland tavşanı şişe geçirerek ateşte kızarttı. Güneş batarken etrafa mis gibi bir koku yayıldı. Siyahlı adamın sonunda Silahşorun karşısına dikilmek için seçtiği çukurluğun üzerinden mor gölgeler aç aç kayıyorlardı.
Silahşor tavşan kızarırken midesinin guruldadığını duydu. Sanki sonsuza kadar sürecekti. Ama et piştiği ve suyu da içinde kaldığı zaman Roland bütün tavşanı hiçbir şey söylemeden siyahlı adama uzattı. Artık iyice yassılmış olan çantasını araştırarak son kuru et parçasını çıkardı. Çok tuzluydu, ağzını yakıyordu. Ve gözyaşı tadındaydı.
Siyahlı adam, «Bu sana yakışmayan bir hareket,» dedi. Olay hem kızdırmış, hem de eğlendirmiş gibi konuşmayı başarmıştı.
Roland, «Ne olursa olsun...» diye homurdandı. Ağzının içinde küçücük yaralar açılmıştı. Vitamin eksikliği neden olmuştu buna. Tuz yüzünden acı acı gülümsüyordu.
«Büyülü etten korkuyor musun?»
«Evet.»
Siyahlı adam kukuletasını geriye itti.
Silahşor ona sessizce baktı. Bir bakıma düşmanının suratı onu hem hayal kırıklığına uğratmış, hem de endişelendirmişti.
Siyahlı adamın yüzü düzgün hatlı ve yakışıklıydı. Suratında korkunç günler geçirdiğini, büyük ve bilinmeyen sırları öğrendiğini gösterecek hiçbir işaret yoktu. Saçları siyah ve karışıktı. Uzuncaydı ve telleri birbirine yapışmıştı. Alnı geniş, gözleri koyu renk ve parlaktı. Bumu dikkati çekmiyordu. Dudakları dolgun ve ihtiraslıydı. Rengi uçuktu. Silahşorunki gibi.
Roland sonunda, «Ben daha yaşlı biriyle karşılaşacağımı sanıyordum,» dedi.

«Bu şart değil ki. Ben hemen hemen ölümsüzüm. Tabii senin beklediğin gibi bir surat oluşturabilirdim. Ama sana... şey... doğuştan benim olan yüzümü göstermek istedim. Bak. Silahşor, güneş batıyor.»
Güneş batmıştı bile. Ve batı ufku fırını andıran somurtkan bir kızıllığa bürünmüştü.
Siyahlı adam usulca, «Sana pek uzun gelecek bir süre güneşin doğuşunu göremeyeceksin,» diye mırıldandı.
Silahşor dağların altındaki kuyuları hatırladı. Başını kaldırarak gökyüzüne baktı. Sık takım yıldızlar birarada helezonlar oluşturuyorlardı.
Roland yavaşça, «Artık,» dedi. «Bunun önemi yok.»
Siyahlı adam iskambilleri hızla karıştırdı. Kartlar sanki uçtular, eridiler. Deste pek kalındı. Kartların arkalarında karmaşık şekiller vardı.
Siyahlı adam, «Bunlar Tarot kartları,» diye açıklıyordu. «Sıradan Tarot kâğıtlarıyla, kendi buluşum olan bazı iskambilleri karıştırdım. Dikkatli bak. Silahşor.»
«Neden?»
«Sana geleceğini söyleyeceğim, Roland. Yedi kâğıt teker teker açılmalı ve diğerleriyle birlikte sıraya dizilmeli. Bu işi üç yüz yıldan daha uzun bir süreden beri yapmadım. Ve bana seninki gibi bir fala da hiç bakmamışım gibi geliyor.»
Siyahlı adamın sesinde yine sinsice bir alay belirmeye başlıyordu. Eli bıçaklı sinsi bir Kuvi gece askeri gibi. «Sen dünyadaki son maceraperestsin. Son kahraman. Kimbilir bu seni ne kadar memnun ediyor, Roland! Oysa şu anda Kuleye ne kadar yakın olduğunun farkında bile değilsin. Zaman içerisinde çok yakınsın ona. Kafanın etrafında dünyalar dönüyor.»
Silahşor sert sert, «O halde falıma bak,» dedi.
İki kart açıldı.
Siyahlı düşman, «Asılmış Adam,» diyerek başını salladı. Karanlık bastığı için artık suratı iyice gözükmüyordu. Kukuletasını yeniden kafasına geçirmiş gibi. «Ancak burada yanında başka hiçbir şey yok. O yüzden de ölüm değil, güç anlamına geliyor. Sen Asılmış Adamsın, Silahşor. Cehennemdeki bütün çukurları aşarak ağır ağır amacına doğru ilerliyorsun. Yol arkadaşlarından birini uçuruma attın bile! Öyle değil mi?»
Siyahlı adam ikinci kartı açtı. «Denizci. Onun geniş alnına, tüysüz yanaklarına ve azap dolu gözlerine bir bak. O boğuluyor, Silahşor. Ve kimse ona bir ip atmıyor. Jake adlı çocuk bu.»
Roland yüzünü buruşturdu ama bir şey söylemedi.
Üçüncü kâğıt açıldı. Bir maymun, genç bir adamın omzuna binmiş sırıtıyordu. Delikanlı başını kaldırmıştı. Suratında stilize bir korku ve dehşet vardı. Silahşor daha yakından baktığı zaman maymunun elinde bir kırbaç olduğunu gördü.
Siyahlı adam, «Mahkûm,» diye açıkladı.
Ateşin alevleri sırtında maymun olan genç adamın yüzünde acayip gölge oyunları yapıyordu. Bu yüzden suratı sessiz bir dehşetle kımıldıyor, titriyormuş gibi gözüküyordu.
Silahşor bakışlarını kaçırdı.
Siyahlı adam, «Biraz sarsıcı değil mi?» dedi. Alayla gülmek üzereymiş gibiydi.
Dördüncü kartı da açtı. Omzuna şal almış bir kadın bir çıkrığın başında oturuyordu. Silahşor kamaşmış gözleri yüzünden kadının hem sinsice güldüğünü, hem de ağladığını sandı.
Siyahlı adam, «Gölgelerin Kadını,» diye bilgi verdi. «O sana iki yüzlüymüş gibi geliyor mu, Silahşor? Aslında gerçekten öyle. Tam bir Janus o.»
«Bunları bana neden gösteriyorsun?»
«Bunu sorma!» Siyahlı adamın sesi sertti ama yine de gülümsüyordu. «Soru sorma. Sadece seyret. Eğer içini rahatlatacak ve sakinleşmeni sağlayacaksa bunun sadece anlamsız bir tören olduğunu düşün. Kilisede olduğu gibi.»
Kıkır kıkır güldü ve beşinci kartı çevirdi.
Sırıtkan bir iskelet kemikli elleriyle bir tırpanı tutuyordu.
Siyahlı adam kısaca, «Ölüm,» dedi. «Ama senin için değil.»
Altıncı kart.
Silahşor iskambile baktı ve bağırsakları iğrenç bir beklentiyle büzüldü. Dehşetle sevinci birbirine karışıyordu. Bu duyguyu tümüyle açıklamak imkânsızdı. Roland hem kusmak, hem de dans etmek istiyordu.
Siyahlı adam usulca, «Kule,» diye fısıldadı.
Silahşorun kartı diğer iskambillerin oluşturduğu şeklin tam ortasındaydı. İlk dört kâğıdın her biri bir köşede duruyordu. Güneşin etrafında dönen uydular gibi.
Roland, «Son kartı nereye koyacaksın?» diye sordu.
Siyahlı adam Kuleyi, Asılmış Adamın üzerine koyarak o kartı bütünüyle kapattı.
Silahşor, «Bu ne anlama geliyor?» diye sordu.
Düşmanı cevap vermedi.
Genç adam boğuk bir sesle tekrarladı. «Bu ne anlama geliyor?»
Düşmanı yine sesini çıkarmadı.
«Kahretsin!»
Düşman yine bir şey söylemedi.
«O halde yedinci kart nedir?»

Siyahlı adam yedinci kâğıdı açtı. Bunda ışıklı mavi gökte güneş yükseliyordu. Aşk melekleri ve hayaletler güneşin etrafında dans ediyorlardı.
Siyahlı adam yavaşça, «Yedinci kart Hayat,» diye açıkladı. «Ama senin için değil.»
«Bu şeklin neresine konulacak?»
Siyahlı adam, «Senin bunu bilmen gerekmiyor,» dedi. «Benim bilmem de.» Kartı kayıtsızca sönmek üzere olan ateşe attı.
İskambil karardı, kıvrıldı ve alev aldı.
Silahşor kalbinin göğsünde titrediğini, sonra da buz kesildiğini hissetti.
Düşmanı şöyle bir elini salladı. «Şimdi uyu. Belki rüya görürsün... İşte öyle bir şey.»
Roland, «Seni boğarak öldüreceğim,» diye homurdandı. Bacakları vahşice bir çabuklukla gerildi. Ve genç adam ateşin üzerinden düşmanına doğru uçtu.
Gülümseyen siyahlı adam Silahşorun gözlerinin önünde şişti, şişti. Koyu renk taş sütunlar ve yankılarla dolu uzun bir koridorda gerileyerek uzaklaştı. Dünya alaycı kahkahalarla doldu. Roland yuvarlandığı yerde ölmek üzere olduğunu sandı. Uykusu gelmişti.
Ve rüya görmeye başladı.
Evren bomboştu. Hiçbir şey kımıldamıyordu. Hiçbir şey yoktu.
Silahşor şaşkın şaşkın uçtu.
Siyahlı adamın sesi duyuldu. «Ortalık biraz aydınlansa ya.»
Gerçekten de etraf aydınlandı. Silahşor tarafsızca bir yaklaşımla, ışık hoş bir şey, diye düşündü.
«Şimdi yukarısı kapkaranlık olmalı ve yıldızlar ışıldamalı. Aşağıya sular yayılmalı.»
Silahşor bütün bunları da gördü. Sonsuz denizlerin üzerinden uçuyordu şimdi. Yukarıda sayısız yıldızlar ışıldıyorlardı.
Siyahlı adam, «Karalara ne dersin?» diye sordu.
Ve suların içinden sarsılarak, zangırdayarak bir kara parçası çıktı. Bu kıpkırmızı ve çoraktı. Çatlamış ve kısırlaşmıştı. Yanardağlar durmadan lav püskürtüyorlardı. Yeni yetişen bir beyzbol oyuncusunun suratındaki sivilcelere benziyordu bunlar.
Siyahlı adam, «Tamam,» diyerek güldü. «Bu da bir başlangıç sayılır. Şimdi... gelsin bitkiler. Ağaçlar. Otlar ve kırlar.»
Bütün bunlar da oldu. Şimdi dinozorlar orada burada dolaşıyor, homurdanıp bağırıyor ve birbirlerini yiyorlardı. Sonra da pis kokulu, kaynayan zift kuyularına düşüyorlardı. Her tarafı dev tropikal ormanları kaplamıştı. İri eğreltiler çentik çentik yapraklarını gökyüzüne doğru sallıyorlardı. Bunlardan bazılarının üzerinde çift başlı, kın kanatlı böcekler dolaşıyordu.
Silahşor bütün bunları gördü. Ama yine de kendini iri yarı buluyordu.
Siyahlı adam, «Şimdi, dostum...» dedi.
Roland düşüyordu... düşüyordu. Ama yukarıya doğru. Bu büyük ve verimli dünyanın ufku bir kavis halini almaya başladı.
Evet, herkes öyle söylemişti. Ufkun kavisli olduğunu söylemişlerdi. Öğretmenleri bunun dünyanın değişmesinden çok önce kanıtlandığını iddia etmişlerdi. Ama bu...
Silahşor düştükçe düşüyordu.
Hayretle bakarken kıtalar şekillendi. Sonra bu karaları helezonlar çizen bulutlar örttü. Dünyanın atmosferi onu bir plasenta içine almış gibiydi. Arzın ötesinden doğan güneş...
Roland haykırarak koluyla gözlerini örttü.
«Işık gerekli.» Artık duyulan siyahlı adamın sesi değil, bir devin sesiydi. Etrafta yankılanıyor, boşlukları dolduruyordu. Boşluklar arasındaki boşlukları da.
«Işık!»
Silahşor hâlâ düşüyordu.
Güneş küçüldü. Üzerinde kanallar olan kırmızı bir gezegen dönerek Silahşorun yanından geçti. İki uydusu vardı, gezegenin etrafında deli gibi dönemiyorlardı. Taşlardan oluşan dönen bir kemer gördü Roland. Sonra kendisini taşıyamayacak kadar büyük olan dev bir gezegen. Gaz içindeydi bu ve kutupları yassıltmıştı. Bir gezegenin etrafında ise buz parçacıklarından oluşan bir halka vardı.
«Işık! Işık olmalı...»
Başka dünyalar. Bir, iki, üç. Sonuncunun çok ötesinde buz ve topraktan oluşan yalnız bir top ölü karanlıkta dönüyordu. Oradan güneş lekeli bir maden para kadar parlıyordu ancak.
Karanlık.
Silahşor, «Hayır,» dedi. Sesi karanlıkta ifadesizdi ve yankılanmıyordu. Burası karanlıktan da karanlıktı. Bunun yanında bir insan ruhunun en karanlık gecesi yine de öğle zamanı gibi kalırdı. Dağların altındaki karanlık ışığın yüzündeki küçük lekelere benziyordu. «Yeter. Lütfen. Yeter, yeter. Artık yeter. Yeter...»
«IŞIK!»
«Yeter. Artık yeter. Lütfen...»
Yıldızlar ufalmaya başladılar. Büyük nebulalar biraraya gelerek biçimsiz lekelere dönüştüler. Bütün evren Roland'ın etrafı sarıyor ve ona sokuluyor gibiydi.
«Tanrım! Yeter yeter yeter yeter...»

Siyahlı adam kulağına yumuşacık bir sesle nazik nazik, «o halde vazgeç,» diye fısıldadı. «Kuleyle ilgili bütün fikirleri kafandan at. Yoluna git, Silahşor. Ve böylece ruhunu kurtar.»
Roland kendini topladı. Sarsılmıştı ve yapayalnızdı. Etrafı karanlıklar sarmıştı. Nihai bir anlamı hızla kavramaktan korkuyordu.
Sonunda bütün gücünü topladı. «HAYIR! ASLA!»
«O HALDE IŞIĞI ÇAĞIRIYORUM!»
Bir şimşek çaktı. Işık, Roland'ın üzerine dev bir çekiç gibi indi. Dünyanın başlangıcından kalma, çok parlak bir ışıktı bu. Bu ışığın içinde bilinç kayboldu. Ama Silahşor bundan hemen önce kozmik önemi olan bir şeyi gördü. Acıyla çabalayarak bunu yakaladı ve benliğini araştırdı.
Sonra bu bilginin neden olacağı delilikten kaçtı. Böylece kendine geldi.
Hâlâ geceydi. Ama aynı gece miydi, Roland'ın anlaması imkânsızdı. Bir iblis gibi siyahlı adamın üzerine atılırken düştüğü yerden kalktı. Düşmanının oturduğu o demir ağacı kütüğüne baktı. Ama siyahlı adam gitmişti.
Roland müthiş bir umutsuzluğa kapıldı. «Tanrım, bütün bunları yeniden yapmak zorunda kalmak...»
Ve sonra siyahlı adam arkasından, «Şu tarafa geç. Silahşor,» dedi. «Bu kadar yakınıma gelmen hoşuma gitmiyor. Hem sen uykunda konuşuyorsun da.»
Roland sersem sersem dizlerinin üzerinde doğruldu. Döndü. Ateş sönmeye yüz tutmuş, gri küller ve kızıl korlara dönüşmüştü. Geride o tanıdık şekil kalmıştı. Siyahlı adam küllerin yanında oturmuştu. Yağlı tavşanın son lokmalarını çiğneyerek ağzını şapırdatıyordu.
Düşmanı Roland'a, «Oldukça başarılıydın,» dedi. «Bu hayali Marten'e hiçbir zaman gösteremezdim. Sonunda salyaları akan bir ahmağa dönüşürdü.»
Genç adam, «Neydi o?» diye sordu. Sesi titriyor, kelimeleri zorlukla söylüyordu. Ayağa kalkmaya çalışırsa dizlerinin büküleceğini sanıyordu.
Siyahlı adam kayıtsızca cevap verdi. «Evren.» Geğirdi ve tavşanın kemiklerini ateşe attı. Kemikler, korların arasında kötü bir beyazlığa bürünerek pırıldadılar.
Golgota'nın yukarısında rüzgâr haşin bir mutsuzlukla ıslık çalıyordu.
Silahşor sersem sersem, «Evren...» diye tekrarladı.
Siyahlı adam, «Kuleyi istiyorsun,» dedi. Bu daha çok bir soruya benziyordu.
«Evet.»
«Ama o Kuleye erişemeyeceksin.» Siyahlı adam neşeli bir zalimlikle gülümsedi. «Bu son olayın seni uçurumun çok yakınına sürüklediğini biliyorum. Yarım dünya ötedeki Kule ise seni öldürür.»
Silahşor usulca, «Sen benim hakkımda hiçbir şey bilmiyorsun,» dedi.
Düşmanının dudaklarındaki gülümseme sönüverdi. «Babanı ben eğittim. Ve onu yine ben mahvettim.» Sesi sertleşmişti. «Marten yoluyla annene sokuldum. Ve onu elde ettim. Böyle yazılmıştı. Ve öyle de oldu. Ben Kara Kulenin en uzaklardaki hizmetkârıyım. Dünya bana teslim edildi.»
Roland, «Ben ne gördüm?» diye sordu. «En sonunda? Neydi o?»
«Sana ne gibi geldi?»
Genç adam düşünceli bir tavırla sustu. Kesesini yokladı ama hiç tütünü kalmamıştı. Siyahlı adam kesesini büyüyle doldurmayı teklif etmedi. Beyaz ya da kara büyüyle.
Silahşor sonunda, «Işık vardı...» diye mırıldandı. «Koskocaman bembeyaz bir ışık. Ve sonra...» Susarak siyahlı adama baktı.
Düşmanı öne doğru eğilmişti ve yüzünde ona uymayan bir ifade vardı. Karakterine yabancı bir duygu. Bu ifade yalanlanamayacak, inkâr edilemeyecek kadar belirgindi. Siyahlı adamın yüzüne duyduğu o müthiş merak yansımıştı.
Roland, «Bilmiyorsun,» diyerek gülmeye başladı. «Ey, ölüleri dirilten büyük büyücü. İşte bunu bilmiyorsun.»
Siyahlı adam, «Biliyorum,» diye cevap verdi. «Ama... onun ne olduğunu... bilmiyorum.»
Silahşor, «Bembeyaz bir ışık,» diye tekrarladı. «Ve sonra... bir sap ot. Her şeyi dolduran bir tek ot. Ve ben küçücüktüm. Toz zerresi kadardım.»
«Ot.» Siyahlı adam gözlerini yumdu. Yüz hatları gerilmişti, yorgunmuş gibi bir hali vardı. «Bir sap ot. Bundan emin misin?»
«Evet.» Silahşor kaşlarını çattı. «Ama mordu.»
Böylece siyahlı adam konuşmaya başladı.
«Evren kısıtlı bir kafanın kavrayamayacağı kadar büyük bir paradoks,» dedi. «Yaşayan bir beyin yaşamayan bir beyni düşünemez. Tabii düşünebileceğini sanır o da başka. Ve kısıtlı kafa da sınırsız bir kafayı kavrayamaz.»
«Evrenin varolduğu gerçeği tek başına pragmatik insanları da, kuşkucuları da yener.
«Ancak dünya değişmeyen yüz kuşak önce insanlık yeteri kadar bilimsel ve teknik ustalık kazanmış, böylece gerçek denen o dev gibi taş sütundan birkaç parça koparmayı başarmıştı.
«O zaman bile bilimin sahte ışığı -istersen bunu bilgi diye de tanımlayabilirsin- sadece gelişmiş birkaç ülkede ışıldıyordu.
«Ancak elde edilen bilginin müthiş artmasına rağmen pek az kimse gerçekleri kavrayabiliyordu. Babalarımız kanser adını verdiğimiz o çürütücü hastalığı yendiler. Silahşor. Yaşlanmayı hemen hemen ortadan kaldırdılar. Aya gittiler...»
Silahşor kesin bir tavırla, «İşte ben buna inanmıyorum,» dedi.

Siyahlı adam güldü ve, «Bu şart değil,» diye cevap verdi. Sonra da konuşmasını sürdürdü. «Ve insanlar başka yüzlerce harika keşifler yaptılar ya da harikalar yarattılar. Ama bu bilgi zenginliği, kavrama yeteneğini arttırmadı. Suni döllenme konusunda büyük ağıtlar yazılmadı!»
«Ne?»
«Erkeklerin donmuş spermlerinden bebekler oluşması.»
«Saçma!»
«Nasıl istersen!.. Ama eskiler bile bu malzemeden çocuk oluşturamıyorlardı...
«Neyse... Sonra yürüyen araba... Ama pek az kimse Gerçek Prensibini kavrayabildi. Hatta belki de hiç kimse başaramadı bunu. Yeni bilgiler insanı daha da müthiş esrarlara doğru götürür. Beyinle ilgili gelişmiş fizyolojik bilgi ruhun varlığını daha imkânsız hale sokar. Ama araştırmaların niteliği dolayısıyla onu mümkün kılar. Anlıyor musun? Tabii anlamıyorsun. Senin etrafını kendi romantik atmosferin sarmış. Her gün gizli şeylerle iç içe yaşıyorsun. Ancak şimdi sınırlara da yaklaşıyorsun, inanç değil, anlayış sınırlarına. Sen ruhun ters antropisiyle karşı karşıyasın.
«Ama daha basit şeylerden söz etmemiz gerekiyor. Evrenin en büyük sırrı hayat değil Büyüklüktür. Yaşamı Büyüklük sarar. Ve Kule de Büyüklüğü. Şaşılacak şeylere en çok alışık olan çocuk, 'Baba, gökyüzünün daha yukarısında ne var?' diye sorar. Baba, 'Uzayın karanlıkları,' der. Çocuk: 'Uzayın ötesinde ne var?' Baba: 'Galaksi.' Çocuk: 'Ya Galaksinin ötesinde?' Baba: 'Bir başka Galaksi.' Çocuk: 'Başka Galaksilerin ötesinde?' Baba: 'Bunu kimse bilmiyor.'
«Görüyorsun ya? Büyüklük bizi yener. Balık için dibinde yüzdüğü o göl evrendir. Balık ağzındaki oltayla yaşamın gümüş sınırından geçirilip havanın onu boğduğu ve ışığın mavi bir çılgınlık olduğu yeni bir evrene çıkarıldığı zaman ne düşünür? İki kollu, iki bacaklı, solungaçları olmayan devlerin onu boğucu bir kutuya kapattıkları ve ölmesi için de üzerini ıslak yosunla örttükleri bir evrene çıkarıldığı zaman?
«Ya da bir kalemin ucunu alarak bunu büyütebiliriz. Ve o zaman şaşırtıcı bir gerçekle karşılaşırız: Kalemin ucunun katı olmadığını anlarız. Bu, trilyonlarca iblis gezegen gibi dönüşen atomlardan oluşmuştur. Aslında katı sanılan cisimler yerçekiminin birarada tuttuğu gevşek bir ağdır. Uygun ölçüde küçültüldükten zaman bu atomların arasındaki uzaklıklar, fersahlara, uçurumlara, yüzyıllara dönüşür. Atomlar, çekirdeklerle dönen proton ve elektronlardan oluşur. Şimdi biraz daha aşağıya, atomun içindeki parçacıklara inebiliriz. Sonra ne gelir? Takionlar mı? Bir hiç mi? Ne münasebet. Evrende hiçbir şey bir diğerini reddetmez.
Eşyaların sonu olduğunu söylemek imkânsız olan şeylerden biridir,
«Dışarıya, evrenin sınırına doğru düşseydin orada ne görürdün? Tahta bir parmaklık ve üzerinde 'Çıkmaz Sokak' yazılı levhalar mı? Hayır. Belki yuvarlak ve sert bir şeyle karşılaşırdın. Civcivin yumurtanın içindeyken gördüğüne benzeyen bir şey. O kabuğu gagalayarak kırdığın takdirde uzayın dibindeki bu delikten içeriye kimbilir ne müthiş bir ışık dolardı. O delikten baktığın zaman bütün evrenimizin bir sap otun sadece bir atomunun bir parçası olduğunu mu anlardın? Bir dalı yaktığın zaman sonsuzluklardan bir sonsuzu küle dönüştürdüğünü mü düşünürdün? Yaşamın bir sonsuza değil, pek çok sonsuzluklara eriştiğini mi anlardın?
«Belki sen evrenimizin o büyük plandaki yerini gördün. Bir sap ottaki bir atom gibi. Acaba küçücük bir virüsten uzaklardaki At Kafası Nebülasına kadar her şeyi bir sap ot mu içeriyor?.. Yabancı zaman akımında ancak bir iki gün yaşayabilen bir sap ot? Bu otu bir tırpan biçerse ne olur? Ot ölmeye başlarken bu çürüme bizim evrenimize ve hayatımıza mı sızar? Her şeyi kurutup, sarartır ve kahverengine mi dönüştürür? Belki bu olmaya başladı bile. Biz dünyanın değiştiğini söylüyoruz. Ama belki de aslında yeryüzünün kurumaya başladığını kastediyoruz.
«Düşün, Silahşor. Böyle bir kavram bizi ne kadar küçültüyor! Eğer bir Tanrı bütün bunları seyrediyorsa, o sonsuz tatarcık ırkları arasında sadece bir tek tatarcık ırkına adalet mi dağıtıyor? Gözü, Kitap'ta yazıldığı gibi bir serçenin düştüğünü görüyor mu? Oysa o serçe uzayın derinliklerinde yüzen, bağımsız bir hidrojen benekciğinden bile daha küçük. Ve görüyorsa o nasıl bir Tanrı? Nerede yaşıyor? Sonsuzluğun ötesinde yaşamak nasıl bir şey?
«Mohain Çölünün kumlarını düşün. Beni bulabilmek için o çölü aştın sen. Ve trilyonca evreni hayal et. Dünyaları değil, evreni. O çölün kumlarının her birinin böyle bir evren olduğunu düşün. Ve her evrenin içinde o yine sonsuz evren olduğunu. Biz o acınacak ot sapından bu evrenlere tepeden bakıyoruz. Botunun bir tekmesiyle milyarlarca dünyanın karanlıklara doğru uçmasına neden olmuyor musun? Hiçbir zaman tamamlanamayacak bir zincir halinde...
«Büyüklük, Silahşor... Büyüklük...
«Ama daha da ileri gidelim. Bütün dünyaların, bütün evrenlerin bir noktada birleştiklerini düşünelim. Bir tek kulede. Bir Kara Kulede. Belki orası ilahi bir varlığa doğru çıkan bir merdiven. Sen o Kuleye gitmeye cesaret edebilir misin, Silahşor? Belki bütün o sonsuz gerçeğin yukarısında bir Oda var...
«Cesaret edemezsin. Silahşor.»
«Cesaret edemezsin.»
Roland, «Ama biri cesaret etmiş olmalı,» dedi.
«O kim olabilir?»
Silahşor usulca, «ilahi bir varlık,» diye fısıldadı. Gözleri pırıl pırıl parlıyordu. «Yoksa o da boş mu, Kâhin?»
«Bilmiyorum.» Siyahlı adamın bir akbabanın kanadı kadar kara ve yumuşak olan nazik suratında müthiş bir korku belirip kayboldu. «Daha da önemlisi, bunu sormuyorum... akılsızca bir şey sayılabilir.»
Silahşor alayla, «Birdenbire ölüvermekten mi korkuyorsun?» diye sordu.
Siyahlı adam, «Belki de hesap sorulmasından korkuyorum,» dedi.
Uzun bir sessizlik oldu.

Gece çok uzundu. Samanyolu yukarıda göz kamaştırarak parlıyordu. Ama bomboş olması da insanı korkutuyordu. Silahşor, gökyüzü birdenbire yarılsaydı, diye düşündü. Ve içeriye sel gibi ışık aksaydı neler hissederdim acaba?»
Sonra, «Ateş,» dedi. «Üşüyorum.»
Roland uyukluyordu.
Gözlerini açtığı zaman siyahlı adamın onu merakla, hoşa gitmeyecek bir tavırla süzdüğünü farketti. «Neden öyle bakıyorsun?»
«Sana bakıyorum.»
«Öyleyse bakmaktan vazgeç.» Genç adam ateşi eşeleyerek o düzgün şekli bozdu. «Hoşuma gitmiyor.» Doğu ufkunun aydınlanıp aydınlanmadığını anlamak için o yöne baktı. Ama bu gece uzayıp gidiyordu.
«Işığı bu kadar çabuk mu aramaya başladın?»
«Ben ışık için yaratıldım.»
«Ah, gerçekten öyle! Bu gerçeği unutmam büyük terbiyesizlik. Ama hâlâ konuşmamız gereken pek çok şey var. Senin ve benim. Efendim bana böyle söyledi.»
«Kim?»
Siyahlı adam gülümsedi. «Artık doğruyu söyleyelim mi? Sen de, ben de? Yalan uydurmaktan vazgeçelim mi? Ayak oyunlarını bir tarafa bırakalım mı?»
«Ayak oyunları mı?»
Ama siyahlı adam bu söze aldırmayarak, «Aramızda sadece doğruyu söyleyelim mi?» diye ısrar etti. «İki erkek olarak. Dost değiliz tabii. Ama birbirine eşit iki düşman gibi? işte sana ender yapılacak bir teklif Roland. Sadece düşmanlar gerçeği söylerler. Arkadaşlar ve sevgililer zorunluluk ağına düştükleri için sonsuza kadar yalan uydururlar.»
«O halde doğruyu söyleyeceğiz!» Silahşor bu gece zaten devamlı doğruyu söylemiş, yalana başvurmamıştı. «Bu işe bana 'ayak oyunuyla' neyi kastettiğini söyleyerek başla.»
«Büyülenmeyi kastediyorum, Silahşor. Efendimin sihri bu geceyi iyice uzattı... Daha da uzatacak. Yani işimiz tamamlanıncaya kadar.»
«Ne kadar sürecek?»
«Çok uzun. Sana daha fazlasını söyleyemem. Çünkü ben de bilmiyorum.» Siyahlı adam ateşin başında durdu. Işıltılı korlar yüzünde şekiller çizdiler. «Haydi, sor. Sana bildiklerimi söyleyeceğim. Beni yakaladın. Ve bunu hak ettin. Açıkçası beni ele geçirebileceğini hiç sanmıyordum. Ama maceran yine de yeni başladı. Sor. Nasıl olsa eninde sonunda asıl konuya gireceğiz.»
«Efendin kim?»
«Ben onu hiç görmedim. Ama sen görmelisin. Kuleye erişmeden önce onu bulmalısın. Yaşı Anlaşılmayan Yabancıyı.» Siyahlı adam kuru dudaklarını gererek gülümsedi. «Onu öldürmelisin, Silahşor. Ama galiba aslında bana sormak istediğin bu değildi.»
«Efendini hiç görmediysen onu nereden biliyorsun?»
«O bana rüyamda bir kere gözüktü. O zaman yeni yetişen bir delikanlıydım. Çok uzaklardaki bir ülkede yaşıyordum. O bana gözüktü. Bin yıl önce. Ya da beş on yıl. Eskiler daha denizi aşmadan önceki günlerde bana geldi, İngiltere denilen bir ülkede. Birkaç yüzyıl önce beni görevlendirdi. Ama gençlik çağıyla kutsallaşmam arasındaki yıllarda başka şeylerle de ilgilendim. Onlardan biri de sendin, Silahşor.»
«Bu Yabancının adı yok mu?»
Siyahlı adam usulca, «Maerlyn,» diye fısıldadı.
Ve karanlıkta, dağların yükseldiği doğu tarafında kayalar düşmanın bu sözlerini vurgulamak istiyorlarmış gibi kaydılar. Bir puma kadın gibi bağırdı.
Silahşor titredi. Siyahlı adam irkildi.
«Ama galiba sormak istediğin bu da değildi. Sen o kadar ileriyi düşünmezsin.»
Silahşor sormak istediği soruyu çok iyi biliyordu. Bütün gece boyunca kafasını kemirmişti. Şimdi daha önce, yıllar boyunca aynı sorunun aklından çıkmadığını da düşünüyordu. Soru dilinin uçundaydı ama sormadı... Henüz bunu yapmayacaktı.
«Bu Yabancı,» dedi. «Şu Maerlyn, o da Kulenin hizmetkârı mı? Senin gibi yani.»
«O benden çok üstün. Ona zamanda geri geri yaşama yeteneği verildi. O karartıyor. Boyuyor. Her çağda yaşıyor. Ama ondan da üstünü var.»
«Kim o?»
Siyahlı adam korkuyla fısıldadı. «Hayvan! Kulenin bekçisi. Bütün büyülerin yaratıcısı.»
«Nedir o? Bu Hayvan ne...»
Siyahlı adam, «Artık bana bir şey sorma!» diye haykırdı. Sert bir tavırla konuşmaya çalışmış ama sesi hafifleyerek bir yakarış halini almıştı. «Bilmiyorum! Bilmek de istemiyorum! Hayvandan söz etmek ruhunun mahvolması demektir. Mearlyn onun önünde eğiliyor. Benim Mearlyn'in önünde eğildiğim gibi...»
«Ve Hayvanın gerisinde Kule yükseliyor öyle mi? Ve kulede de birileri ya da bir şeyler var.»
Siyahlı adam yine fısıltıyla, «Evet,» diye cevap verdi. «Ama sormak istediğin bunların hiçbiri değil...»
Bu doğruydu.

Silahşor, «Pekâlâ,» dedi ve dünyanın en eski sorusunu sordu. «Ben seni tanıyor muyum? Seni daha önce bir yerde gördüm mü?»
«Evet.»
«Nerede?» Silahşor heyecanla öne doğru eğildi. Bu onun kaderini belirtecek olan soruydu.
Siyahlı adam ellerini ağzına kapayarak küçük bir çocuk gibi kıkır kıkır güldü. «Bunu bildiğini sanıyorum.»
«Nerede?» Roland ayağa kalktı. Ellerini tabancalarının aşınmış kabzalarına attı.
«Onları kullanmaya kalkışma, Silahşor. O silahlar kapıları açamazlar. Onlar sadece kapıları ebediyete kadar kapatırlar.»
Silahşor, «Nerede?» diye tekrarladı.
Siyahlı adam karanlıklara bakarak, «Ona bir ipucu vermem gerekiyor mu?» diye mırıldandı. «Evet, bu şart sanırım.» Alev alev yanan gözlerle Silahşora baktı. «Bir adam sana öğüt verdi. Öğretmenin...»
Roland sabırsızca onun sözünü kesti. «Evet. Cort.»
«Sana beklemeni öğütledi. Kötü bir nasihatti bu. Çünkü daha o günlerde bile Marten'in babanın aleyhindeki planları gelişmeye başlamıştı. Ve baban geri döndüğü zaman...
«Öldürüldü.» Silahşorun sesi ifadesizdi.
«Ve sen dönüp baktın ve gördün ki, Marten gitmiş. Batıya gitmiş. Ama Marten'in adamları arasında biri vardı. Keşiş gibi giyinen ve nedamet getiren kimseler gibi başını traş eden biri...»
Roland, «Walter,» diye fısıldadı. «Sen... Sen Marten değildin aslında. Sen Walter'sın!»
Düşmanı yine kıkır kıkır güldü. «Emrinizdeyim!»
«Seni hemen, şimdi öldürmem gerekir.»
«Ama bu haksızlık olur. Marten'in üç yıl sonra eline düşmesini ben sağladım. O zaman...»
«O halde beni kontrolün altına almıştın.»
«Bazı bakımlardan öyle. Ama artık bu da sona erdi, Silahşor. Şimdi her şeyi paylaşma zamanı. Ve sonra, sabahleyin gerekenleri yapacağım. Ondan sonra rüyalar göreceksin, Silahşor. Ve o zaman gerçek maceran başlayacak.»
Roland iyice sersemlemişti. «Walter,» diye tekrarladı.
Siyahlı adam, «Otursana,» dedi. «Sana hikâyemi anlatacağım. Galiba senin hikâyen benimkinden daha uzun...»
Silahşor, «Ben kendimden söz etmem,» diye homurdandı.
«Ama bu gece söz etmelisin. Böylece her şeyi anlamış oluruz.»
«Neyi anlayacağız? Benim amacımı mı? Bunu zaten biliyorsun. Bütün amacım o Kuleyi bulabilmek. Buna yemin ettim.»
«Öğrenmek istediğim amacın değil, Silahşor. Ben senin kafanın içini görmek istiyorum. O yavaş çalışan, bir şeyi yakaladı mı bırakmayan, inatçı kafanın içini. Bütün dünya tarihinde seninki gibi bir kafa daha görülmedi. Hatta belki bütün yaratılış tarihinde. Artık konuşma zamanı, Silahşor. Hikâye anlatma zamanı.»
«O halde konuş.»
Siyahlı adam cüppesinin geniş yenini salladı. Yere yaldıza sarılı bir paket düştü. Yaldızı sönmekte olan korların ışıklarını yansıttı.
«Tütün, Silahşor. Sigara içmek ister misin?»
Roland tavşanı yemekten kaçınmayı başarmıştı. Ama tütüne 'Hayır,' diyemeyecekti. Heyecanlı parmaklarıyla yaldızı açtı. İçinde ufalanmış, güzel bir tütün vardı, sarmak için de yeşil yapraklar. Üstelik şaşılacak kadar nemliydiler. Roland on yıldan beri böyle nefis tütün görmemişti.
İki sigara sardı. Tadın iyice belirginleşmesi için bunların uçlarını ısırdı. Sigaralardan birini siyahlı adama verdi. Düşmanı bunu kabul etti. İkisi de ateşten yanar birer dal aldılar.
Roland sigarasını yakarak kokulu dumanı ciğerlerinin derinliklerine kadar çekti. Duygularının keskinleşmesi için gözlerini yummuştu. Sonra dumanı memnun memnun, ağır ağır üfledi.
Siyahlı adam, «İyi mi?» diye sordu.
«Evet. Çok iyi.»
«Tütünün zevkini çıkar. Belki bundan sonra çok uzun bir süre sigara içemeyeceksin.»
Silahşor bu açıklamayı ifadesiz bir suratla dinledi.
Düşmanı sonra, «Pekâlâ,» diye mırıldandı. «Başlayalım:
«Şunu iyice anlamalısın: Kule her zaman vardı. Bunu her zaman bilen ve Kuleyi ele geçirmeyi isteyen gençler de. Onlar bunu güçten, servetten ve kadından daha çok istediler...»
Silahşorla siyahlı adam o gece uzun uzun konuştular. Tanrı bilir kaç saat sürdü. Ama Roland sonradan söylenenlerin pek azını hatırlayabildi... Ve o acayip, pratik kafasıyla söylenenlerin pek azının önemli olduğuna karar verdi.
Siyahlı adam ona, «Denize gitmelisin,» dedi. «Batıda. Sadece otuz kilometre ötede. Ve orada sana 'Çekme' gücü verilecek.» Sigarasını kamp ateşinin kalıntılarının arasına attı. «Ama bu da tam anlamıyla doğru değil. Kimse sana herhangi bir tür güç vermek istemiyor. Bu güç senin içinde var. Ve ben bunu sana açıklamak zorundayım. Bunun bir nedeni çocuğun kurban edilmesi. Bir nedeni de doğal kanunlar. Su, tepeden aşağıya akmak zorunda. Ve ben de sana bunu açıklamak zorundayım. Anladığım kadarıyla üç kişiyi yanına çekeceksin...' Ama aslında bu konu beni ilgilendirmiyor. Bir şey bilmek de istemiyorum.»
Silahşor Kâhinin sözlerini hatırlamıştı. «Üç...» diye mırıldandı.

«Ve ondan sonra eğlence başlayacak. Ama ben o sırada çoktan gitmiş olacağım. Hoşçakal, Silahşor. Benim rolüm burada sona eriyor. Zincirin ucu hâlâ senin elinde. Dikkat et de boynuna dolanıvermesin!»
Kendi dışında bir şey Roland'ı zorluyordu. Bu yüzden, «Bana söylemen gereken bir şey daha var,» dedi. «Öyle değil mi?»
Siyahlı adam Silahşora gülümsedi. Gözleri dipsiz kuyulara benziyordu. Bir elini Roland'a doğru uzattı. «Evet. Etraf aydınlansın.»
Ve öyle de oldu...
Roland ateşin küllerinin yanında uyandı. Ve on yıl yaşlanmış olduğunu farketti. Siyah saçları şakaklarından dökülmeye başlamıştı. Güzün sonunda örümcek ağlarının büründüğü griliği hatırlatan teller vardı saçlarının arasında. Yüzündeki çizgiler daha derinleşmiş, derisi kabalaşmıştı.
Taşıdığı odunlar demir ağacı halini almışlardı. Ve siyahlı adam çürümüş kara cüppesinin içinde sırıtan bir iskelete dönüşmüş, kemiklerle dolu mezarlığa yenileri eklenmişti. Golgota'daki kurukafalara bir tane daha katılmıştı.
Silahşor ayağa kalkarak etrafını inceledi. Işığa baktı. Ve onun çok güzel olduğunu gördü.
Ani bir hareketle bir gece önce konuştuğu düşmanına uzandı... Bu gece nasıl olduysa tam on yıl sürmüştü.
Roland, Walter'ın çene kemiğini kopararak pantolonunun arka sol cebine tıktı. Dağların eteğinde kaybettiği çene kemiğinin yerini alabilecek bir şeydi bu.
Kule. İleride bir yerde Kule Roland'ı bekliyordu. Zamanın merkeziydi o. Büyüklüğün de.
Silahşor doğan güneşe arkasını dönerek Batıya doğru yürümeye başladı. Okyanusa doğru gidiyordu. Hayatının önemli bir bölümünün geçip gitmiş olduğunun farkındaydı.
Yüksek sesle, «Seni gerçekten sevmiştim, Jake,» dedi.
Kaskatı kesilmiş olan vücudu yavaş yavaş gevşemeye başladı. Artık daha hızlı yürüyordu. Akşama doğru kıyıya erişmişti. Sağa sola, sonsuza doğru uzanan bomboş kumsalda oturuyordu. Dalgalar durmadan kıyıyı dövüyor, dövüyorlardı. Batmakta olan güneş denizde altından bir yol oluşturuyordu.
Silahşor orada oturarak yüzünü sönükleşmeye başlayan ışığa doğru çevirdi. Hayallere dalarak, yıldızların belirmelerini seyretti. Amacından vazgeçmedi; kalbi korkuyla titremedi. Daha seyrelip kırlaşmış olan saçları rüzgârda uçuşuyor, babasının sedir ağacı kakmalı tabancaları kalçalarının üzerinden sallanıyordu: Öldürücü silahlardı onlar.
Roland yapayalnızdı. Ama yalnızlığın kötü ya da utanılacak bir şey olduğunu düşünmüyordu. Karanlıklar dünyayı sardı. Ve dünya değişti.
Silahşor «çekme» zamanını bekleyerek Kara Kuleyle ilgili o sonu gelmeyen hayallere daldı.
İleride bir gün alacakaranlıkta Kuleye yaklaşacaktı. Hayal edilemeyecek son bir savaş için borusunu dudaklarına götürecekti.

SON